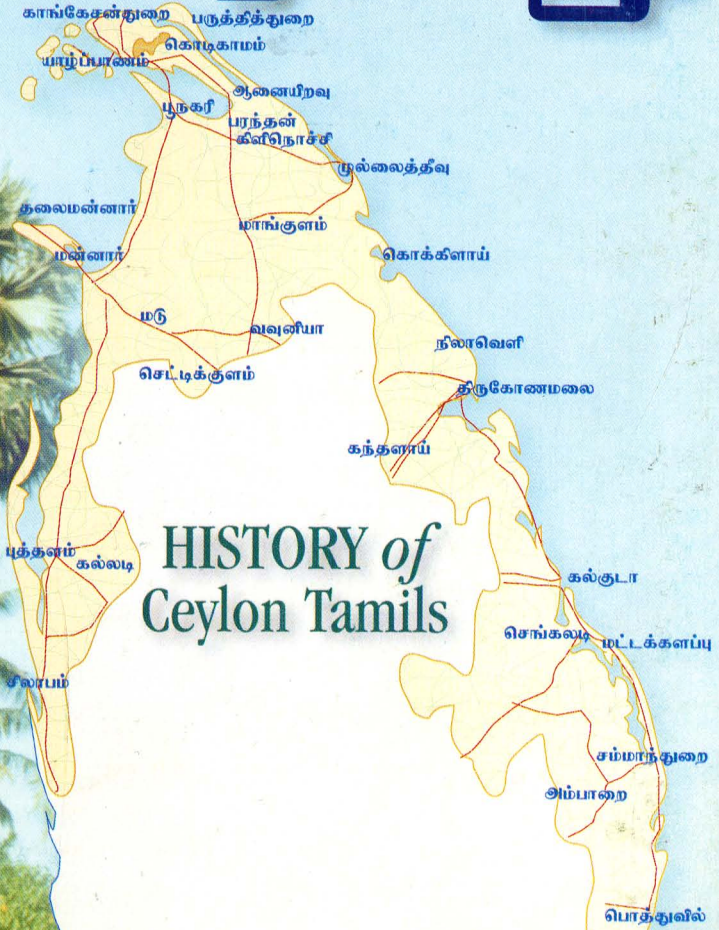

ஈழத்தமிழர் வரலாறு

HISTORY of Ceylon Tamils

தமிழ்

ஆங்கிலம்

திருமதி வசந்தா நடராஜன், B.A.

ஈழத்தமிழர்
வரலாறு

History of Ceylon Tamils

TAMIL & ENGLISH

நூலாசிரியர்:
திருமதி. வசந்தா நடராசன் B.A.,

ஆங்கில மொழியெர்ப்பு :
திரு. K. ஜவகர்லால் நேரு

முதற்பதிப்பு : 1999

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருடையது.

நூலாசிரியர் :
திருமதி. வசந்தா நடராசன் B.A.,

ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு :
திரு. K. ஜவகர்லால்நேரு

அச்சமைப்பு:
விவேகா அச்சகம், ரொறன்ரோ

கணனித் தமிழ் எழுத்தமைப்பு :
வசந்தம் பதிப்பகம்

வெளியீடு:
வசந்தம் பதிப்பகம்
3390 Weston Road
Weston, Ontario
M9M 2X3,
Canada.

Tel: (416) 746-5092 283 3869
Fax: (416) 746-3226 283 3869

ஆசிரியரைப்பற்றி

இந்நூலாசிரியர் திருமதி.வசந்தா நடராசன் அவர்கள் ஈழத்தமிழர்களின் பாரம்பரியம், வரலாறு இவற்றை அறிவதில் பேரார்வங் கொண்டவர். இலங்கை, இந்திய வரலாற்றினை நன்கு கற்றறிந்தவர். வித்தியாலங்காரப்பல்கலைக்கழகத்தில், M.A பட்டப் படிப்பை மேற்கொண்டகாலத்தில் சாசனம், கல்வெட்டு, சுவடிகள் பற்றிய ஆய்வு, திராவிட மொழிகள் போன்ற துறைகளைக் கற்றவர். இலங்கைவானொலியில் நிகழ்ச்சித்தயாரிப்பாளராகவும், ஆலய விழாக்களை நேர்முகவர்ணனை செய்த முதல் தமிழ்ப் பெண் நேர்முகவர்ணனையாளராகவும், பணியாற்றியதோடு தென்னிந்திய தொலைக்காட்சி நிறுவனமான தூரதர்ஷன் கேந்திராவில், தயாரிப்பு உதவியாளராகப் பலதுறைகளிலும் பணியாற்றியவர். சென்னையிலுள்ள சாந்தோம் தொடர்புநிலையத்தின் சார்பில், வெரிதால் வானொலிக்காகச் சமூக, வரலாற்று நாடகங்களை எழுதித் தயாரித்தளித்தவர். 'இலங்கையிலிருந்து வந்த வசந்தம்' எனத் தமிழகப் பத்திரிகைகளால் பாராட்டப்பட்டவர். இக்காலப்பகுதிகளில் வரலாறு தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரிப்பதில் வெற்றியும் கண்டவர்.

ரொறன்ரோவில் 530 AM அலைவரிசையில் "தமிழ்ஒலி" என்ற ஜனரஞ்சக வானொலி நிகழ்ச்சியைப் பலவருடங்களாக நடத்தியவர். தமிழ்ஒலி வானொலியில் ஒலிபரப்பான ஈழத்தின் ஆலய வரலாறுகளைத் தொகுத்து, "ஈழத்துத் திருத்தலங்கள்" என்ற பெயரில் இரண்டு CD ஒலித்தட்டுக்களையும், "தமிழரும், இந்து மரபுகளும்" என்ற நூலைத் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் வெளியிட்டவர். இந்நூலின் முதலாவது பதிப்பு 1997 ஆம் ஆண்டிலும், இரண்டாவது பதிப்பு 1999 ஆம் ஆண்டிலும் வெளிவந்தது.

செந்திரு, வீயென் என்ற புனைபெயர்களில் சிறுகதை, நாவல், உருவகக்கதை, கவிதை, கட்டுரை போன்றவற்றை இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் எழுதியவர். ரொறன்ரோவிலிருந்து வெளியாகும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளிலும் அவ்வப்போது எழுதிவருபவர். 1998 ஆம் ஆண்டு, பிரான்ஸின் தலைநகரான பாரிசில் நடைபெற்ற சர்வதேச இந்து ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டில் பங்குகொண்டு, ஆய்வுக் கட்டுரை வாசித்தவர். சிறந்த ஆய்வாளர், பேச்சாளர், எழுத்தாளர் எனப் பெரியோரால் விதந்துரைக்கப்படுபவர்.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழ்ச்சமூகத்தின் எதிர்காலச் சந்ததியினரும், ஏனைய சமூகத்தினரும், ஈழத்தமிழர்களின் உண்மையான வரலாற்றை அறிய வேண்டும் என்பதில் பேரார்வங் கொண்டவர். இதன் வெளிப்பாடாகத் தமிழீழ தாயகம் என்ற பெயரில், தமிழ்ஒலி வானொலியில் ஒலிபரப்பான இசைச்சித்திரத்திற்கு நூல்வடிவம் கொடுத்துள்ளார். இந்நூலை ஈழத்தமிழர் வரலாறாக வெளிவருகின்றது. இவரது பணிதொடர்டும்.

-----00000-----

முன்னுரை

ஆண்ட தமிழினம் இன்று அகதியாக நாடு நாடாக அலைவது ஏன்? சொந்த மண்ணில் அந்நியமாக்கப்பட்டு அடிமை வாழ்வு வாழ்வது ஏன்? இந்நிலைக்கு யார் காரணம்? பேரினவாத அரசியல் இலாபங்கொண்டோர் உண்மைவரலாற்றைச் சிந்திக்க மறந்து ஆதிவரலாற்றைத் திரபுவாதக் கண்ணோட்டத்தோடு நோக்கி, ஈழத் தமிழர்களை சொந்தமண்ணில் வந்தேறுகுடிகளாக மதிப்பீடு செய்வது ஏன்? ஈழத்தின் பேரினவாத அரசியலோடு பௌத்தமதமும் பின்னிப்பிணைந்து ஈழத்தமிழர்களின் ஆதிவரலாற்றை மூடி மறைத்து, வரலாற்றை மாற்றியமைக்க முற்படுவது ஏன்? விடை காணமுடியாத கேள்விகளாக என் இதயத்தை வருடிய கேள்விகள் இவை.

ஈழ வரலாற்றில் பௌத்த மதவருகைக்கு முன் ஈழத்திலே வாழ்ந்த மக்களைப்பற்றிய குறிப்புக்களும், அக்காலப்பகுதியில் ஆண்டமன்னர்களைப்பற்றிய தகவல்களும், ஆதியிலே காணப்பட்ட நாகரீகமும் வரலாற்றாசிரியர்களால் மூடிமறைக்கப்பட்டே வந்துள்ளது. இனச்சார்பான சிந்தனைகளும், பேரினவாதப்போக்கும், அரசியல் நோக்கும் ஈழ வரலாற்றை நடுநிலைநின்று மதிப்பீடு செய்யத் தவறியுள்ளன. ஈழவரலாறு நடுநிலை நின்று மதிப்பீடு செய்யப்பட்டால், 'சிங்களவரும், தமிழரும் பௌத்தமத வருகைக்குமுன் ஈழத்தில் வாழ்ந்த ஆதிக்குடிகளான நாகர், இயக்கர் என்ற இனத்தவர்களின் சந்ததியினராவர்'. இவர்களோடு, காலத்திற்குக்காலம் வியாபாரம், போர், குடியேற்றம் இவற்றின் காரணமாக, இந்தியாவிலிருந்து குடியேறிய மக்களும் கலந்து கலப்புற்றுள்ளனர். எந்தஒரு நாட்டின் வரலாற்றை எடுத்துக்கொண்டாலும், சுதேசிகளோடு பல்வேறு காரணிகளால் இனக்கலப்பு ஏற்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடியும்.

ஈழத்தின் வந்தேறுகுடிகள் யார்? கலிங்கதேசத்திலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட விஜயன் ஈழம் வந்து, திராவிட இனப்பெண்ணாகிய குவேனியை மணந்து, இவர்களின் சந்ததி என்று கூறிக்கொள்ளும் சிங்கள இனத்தவர்களா? அன்றி ஈழத்தின் ஆதிக்குடிகளாக விளங்கும் நாகரினத்தவரின் வழித்தோன்றல்களாகிய தமிழர்களா? இக்கேள்விக்கு விடைகாண்பதும், உண்மைநிலையை உணர்த்துவதும் "ஈழத்தமிழர் வரலாறு" என்ற இந்நூலின் முக்கிய நோக்கங்களுள் ஒன்றாகும்.

"யாழ்ப்பாண இராச்சியம்" என்ற பெருநிலப்பரப்பு தமிழர் ஆட்சிப்பிரதேசமாக கி.பி 1620 ஆம் ஆண்டுவுரை "ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள்" என்ற தமிழ் அரசர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்டது. இம்மன்னர்கள் காலத்திற்குக் காலம் ஈழம் முழுவதையும் ஆட்சி செய்துள்ளனர். இவை வரலாறு காட்டும் சாட்சியங்களாகும்.

அன்னியரான போத்துக்கேயர் கி.பி 1505 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்குள் காலடி எடுத்துவைத்தபோது, யாழ்ப்பாணஇராச்சியம் தமிழ்மன்னர்களாலும், கண்டிராச்சியம் நாயக்கமன்னர்களாலும், கோட்டை, சீதவாக்கை, இரயிகம ஆகிய ஏனைய மூன்று இராச்சியங்களும் சிங்களவர்களாலும் ஆட்சி செய்யப்பட்டது. போத்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் போன்ற அன்னியர், நிர்வாகப் பொறுப்பினைக் கருத்தில் கொண்டு, ஈழம் முழுவதையும் ஒருநிலப்பரப்பாக்கி ஆட்சி செய்தனர். 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபோது, மொழி, கலாச்சாரம் போன்றவற்றால் தமிழரும், சிங்களவரும் இரு வேறினம் என்பதை அறிந்திருந்தும் பிரித்தானிய யுக்தியைக் கையாண்ட ஆங்கிலேயர், பேரினவாதிகளின் பொறுப்பில் ஈழத்தைக் கையளித்துச்சென்றனர். அன்றைய தமிழ் அரசியல்வாதிகளும் பின்னர் நடைபெறப்போகும் நிகழ்வுகளைக் கருத்தில் கொள்ளாது அனைத்துச் செயற்பாடுகளுக்கும் துணையாயினர். ஈழத்தமிழர்களின் இன்றைய நிலைக்கு 1948 ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட இம்முடிவே அடித்தளமாக அமைந்தது. அந்நியர் வருகைக்கு முன் ஈழத்தமிழர் ஆட்சிப்பிரதேசமாக இன்றைய வடக்குக்கிழக்கு மாகாணங்களும் ஏனைய சில பிரதேசங்களும் காணப்பட்டமைக்கு ஈழவரலாறு சான்றாகும். இக்கருத்தினை விரிவாக நிரூபிப்பதும் "ஈழத்தமிழர் வரலாறு" என்ற இந்நூலின் நோக்கங்களுள் ஒன்றாகும்.

1958, 1977, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில் இடம்பெற்ற தமிழர்க்கெதிரான இனப்படுகொலைகளும் தாக்குதல்களும், உரிமை மறுப்புக்களும், போலியான வாக்குறுதிகளும் மேலும் என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது. 1958 ஆம் ஆண்டு பெற்றாரோடு புத்தளத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் இடம்பெற்ற படுகொலைகளும், தார்பீப்பாக்களுக்குள் கர்ப்பிணித் தமிழ்ப் பெண்கள் போடப்பட்டு எரித்த நிகழ்வுகளும், சொத்துக்களைப் பறிக்கொடுத்து, வைக்கோற்போருக்குள் பதுங்கியிருந்து, தந்தையைத் தொலைத்து, தாயின் அணைப்பில் அகதியாக லொறிக்குள் நூற்றுக்கணக்கான மக்களோடு மக்களாக அடைபட்டு, அகதியாக அலைந்த அந்தநாட்கள், சிறுமியான என் உள்ளத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம்

கேள்விகளை எழுப்பியது. 1977 ஆம் ஆண்டுக்கலவரத்தில் கொழும்பில் தமிழருக்கெதிராக இடம்பெற்ற இனக்கலவரத்தில் தமிழர்கள் பட்ட துன்பம் மேலும் என்னைச் சிந்திக்கத் தூண்டியது. 1983 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் தமிழருக்கெதிரான இனக்கலவரம் வெடித்தபோது, கண்முன்னால் தமிழர்களின் சொத்துக்கள் தீயிடப்பட்டதையும், சிங்களக் காதையர்களால் தமிழர்கள் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டதையும், சொந்தவீடுகளை விட்டு வெளியேறி பாடசாலைகளில் அகதிகளாக அடைக்கலம் கோரியதையும், கப்பல்களில் ஏறி வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அகதிகளாக அனுப்பப்பட்ட சம்பவங்களும், தமிழர்கள் யார்? ஈழவரலாற்றின் பின்னணி என்ன? என்பதை ஆராய வேண்டும் என்ற என் துடிப்பை வேகப்படுத்தியது.

அக்காலப்பகுதியிலிருந்தே ஈழவரலாற்றை ஆராய்ந்த நான், தமிழர்கள் ஈழநாட்டின் சொந்தக் குடிகள் என்பதையும், சட்டத்தைக் கையிலெடுத்தோர் வரலாற்றை மாற்றியமைக்க முயல்வதையும் உணர்ந்தேன். மேலும் ஆதாரங்களைத் தேடியபோது நான் கற்ற இலங்கை, இந்திய வரலாறுகள் கைகொடுத்தன. நண்பர்களின் ஆலோசனைகள் உதவியது. ஈழவரலாற்றை ஆராய்ந்த வரலாற்றாசிரியர்களின் கருதுகோள்களும், அண்மைக்காலத் தொல்லியல் ஆய்வின் முடிவுகளும், ஆய்வுபூர்வமாக நிருபிக்கப்பட்ட இதிகாசபுராணக் கருத்துக்களும் ஈழத்தமிழர்களின் வரலாறுபற்றிய உண்மைகளை உணர்த்தியது. இவ்வுண்மைகளை வெளிக் கொணர்ந்து “ஈழத்தமிழர்கள் ஈழத்தைத் தாயகமாகக் கொண்டவர்கள், ஈழம் அவர்கள் சொந்தமணி”, என்பதை அனைவரும் அறியச் செய்யவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தின் முடிவே “ஈழத்தமிழர் வரலாறு”.

ரொறன்ரோவில் பல ஆண்டுகாலமாக எம்மால் 530 AM அலைவரிசையில் நடத்தப்பட்ட “தமிழ் ஒலி” வானொலி நிகழ்ச்சியில் “தமிழ்ஈழதாயகம்” என்ற பெயரில் ஈழத்தமிழர் வரலாற்றை இசைச்சித்திரத் தொடராகப் பலமாதங்களாக ஒலிபரப்புச் செய்தோம். இத்தொடர் நூலுருவாக வெளிவர வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தமிழ் ஒலி வானொலி நேயர்கள் பலரும் முன்வைத்தனர். அறிஞர்கள் பலரும் இந்நூல் வெளிவரப் பல்வேறுவகையிலும் உதவ முன்வந்தனர்.

அனைவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க “தமிழ்ஈழ தாயகம்” என்ற எமது வானொலித் தொடர் “ஈழத்தமிழர் வரலாறு” என்ற பெயரில் நூலுருப் பெற்றுள்ளது. புலம்பெயர்ந்தநாடுகளில் வாழும் எமது எதிர்காலச்சந்ததியினரும், ஏனைய சமூகத்தைச் சேர்ந்தோரும் ஈழத்தமிழர்களின்

வரலாற்றை அறியவேண்டும் என்ற பெருநோக்குடன் இந்நூலினை ஆங்கிலத்திலும் வெளியிடவேண்டும் என்று விரும்பினோம். இந்நூலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பைச் செய்தவர், குமாரசாமி ஜவகர்லால்நேரு அவர்கள். இவர் நீண்ட காலமாக ஈழஅரசியலோடு தொடர்புடைய பின்னணியைக் கொண்டவர். ரொறன்ரோவிலும் அரசியல் தொடர்பான கட்டுரைகளை எழுதிவருபவர். வல்வை நலன்புரிச்சங்க ஆரம்பகால உறுப்பினராகவும், அதன் தலைவராகவும் பணியாற்றியவர். கனடாவிலுள்ள இலங்கைத் தொலைத்தொடர்புகள் சங்கத்தின் காரியதரிசியாகவும், ‘Tele Post’ என்ற செய்திமடலின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி வருகின்றார். இலவச தொண்டிற்காக ‘Canadian Centre for Victims of Torture’, ‘New Pioneers Awards’ போன்ற பல விருதுகளைப் பெற்றவர். ரொறன்ரோவிலுள்ள யோக் கல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவிஞ்ஞானம் என்ற துறையில் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு வருகின்றார்.

ஈழத்தமிழர் வரலாறு என்ற இந்நூலை மிக அழகாக அச்சமைப்புச் செய்தவர், விவேகா அச்சக உரிமையாளர் சிறீதரன் செல்வநாயகம் அவர்கள்.

தமிழ்ஒலிவானொலியில் ஒலிபரப்பான ஆக்கங்களுக்கு நூல்வடிவம் கொடுக்க விரும்பியவேளை, எமது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக இவ்வாறான ஒரு நூலை வெளியிட வேண்டும் என்று என்னை ஊக்குவித்து, அவ்வப்போது வேண்டிய ஆலோசனைகளை நல்கி, கருத்துப் பிழைகளைத் தெளிவுபடுத்தி, இந்நூல் சிறப்புடன் வெளிவரச் சகல வழிகளிலும் பணியாற்றி உதவியவர், எனதருமைக் கணவர்திரு.அம்பலவாணர் நடராசன் அவர்கள்.

ஈழத்தமிழர் என்ற இந்நூலை வெளியிட வேண்டும் என்ற என் எண்ணத்தை அறிந்து, தளர்வுறும்நேரங்களில் உற்சாகப்படுத்தி, இந்நூல் வெளிவரச் சகல வழிகளிலும் துணைநின்றவர் எனதருமை மகன் சேந்தன் நடராசன்.

தமிழ்ஒலி வானொலியை நடத்திய காலங்களில் அதன் வளர்ச்சிக்காகப் பணிபுரிந்ததோடு, ஈழத்தமிழர் வரலாறு என்ற ஒரு நூலைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளியிட வேண்டும் என்ற என் எண்ணத்திற்கு ஆர்வமூட்டி, தமிழ் எழுத்தமைப்பிலும் உதவிகளைப் புரிந்தவர்கள் எனது அருமைமகன் வானதி சிவகுமாரனும், அவரது அன்புக் கணவர்திரு.கனகரத்தினம் சிவகுமாரனும் ஆவர்.

எமது முதல்வெளியீடான 'தமிழரும் இந்துமரபுகளும்' என்ற நூலினைப் பல இனத்தவர்களும் பெறும் வகையில் உதவியதோடு, நிதிஉதவியையும் செய்தவர், ரொறன்ரோவின் பிரபல நிறுவனமான Centennial Optical நிறுவன உரிமையாளராகிய திரு. றொஜர் டி பின்ரோ அவர்கள்.

எமது வெளியீடுகளை இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், நோர்வே, சுவீடன் போன்ற பல நாடுகளிலும் வாழும் தமிழ் மக்கள் பெற வகை செய்தவர் பிரான்ஸ் நாட்டிலே வாழும் தேசோமயானந்தன் முத்தையா அவர்கள்.

இவ்வாறான வெளியீடுகளைச் செய்ய என்றும் பக்கபலமாக நின்று உதவிவரும் என் இனிய நண்பர்கள், எனது ஆக்கங்களுக்கு ஊக்கங் கொடுத்துவரும் என் அன்பார்ந்த தமிழ் மக்கள், எல்லாவகையிலும் கைகொடுத்து உதவிவரும் தமிழ்ப்பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள்.

இவர்கள் அனைவரும் எமது படைப்புக்கள் வெளிவரப் பெரும்பணியாற்றியுள்ளனர். இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது பணிவான நன்றியைத் தெரிவிப்பது எனது முதற்பணியாகும்.

இறுதியாக, ஈழத்தமிழர் தமது தாயக மீட்பிற்காகப் போராடும் இவ்வேளையில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் எமது சந்ததியினரும், எமது எதிர்காலச்சந்ததியினரும், ஏனைய சமூகத்தினரும், ஈழத்தமிழர் வரலாற்றை அறிய இந்நூல் உதவ வேண்டும் என எல்லாம் வல்ல இறைவன் பாதம் பணிந்து இந்நூலைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

திருமதி.வசந்தா நடராசன் B.A

ரொறன்ரோ,
கனடா,
1999.

ஈழத்தமிழர் வரலாறு

உள்ளடக்கம்

முகவுரை

ஆய்வுக்குரிய சிந்தனைகளும், சாரமும்

1.	இலங்கைத்தீவு	1-19
	1. இலங்கையின் மறுபெயர்கள்	
	2. இலங்கைத்தீவின் தொன்மை	
	3. ஈழம் என்ற பெயர்க்காரணம்	
	4. பண்டைய இலங்கை	
	5. நாகதீபம் அல்லது நாகதீவு	
	6. தாமிரபர்ணி	
2.	ஈழத்தின் ஆதிக்குடிகள்	20-25
	1. நாகர்	
	2. இயக்கர்	
3.	ஈழத்தில் திராவிடர் கலாச்சாரம்	26-30
4.	கி.முன் ஈழத்தையாண்ட மன்னர்கள்	31
5.	விஜயன் வருகையும் அதன்பின் ஈழத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும்	32-34
	1. விஜயனின் பின் தேவநம்பியதீசன் காலம்வரை ஈழத்தை ஆட்சிசெய்தோர்	
6.	தேவநம்பியதீசன் ஆட்சியில் ஈழத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்	35-37
7.	ஈழத்தில் சேனன், குத்திகன் ஆட்சி	38-39
8.	ஈழத்தில் எல்லாளன் ஆட்சிக்காலம்	40-41
9.	ஈழத்தில் துட்டகாமினியின் ஆட்சிக்காலம்	42-49
	1. துட்டகாமினியின்பின் ஈழத்தை ஆட்சி செய்தோர்	

2. தமிழ்மன்னன் எல்லாளனுக்கும், சிங்கள மன்னனான துட்டகாமினிக்குமிடையே நடைபெற்ற யுத்தம் இனவாதப்போரா?
3. ஆரம்பகால வரலாற்றுப் பெயர்களும், தற்கால வழக்கிலுள்ள பெயர்களும்
10. ஈழ அரசும், வடஇலங்கை இராச்சியமும் 50-54
11. வடஇலங்கை இராச்சியத்தின் தொன்மை 55-59
1. வடஇலங்கை இராச்சியமும், உக்கிரசிங்கள ஆட்சிக்காலமும்
2. சிங்கைநகரம், பெயர்க்காரணமும்
12. சோழர் ஆட்சி 60-63
13. யாழ்ப்பாண இராச்சியம் 64-69
1. யாழ்ப்பாணநிலப்பரப்பின் ஆரம்பநிலை
3. யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயர்க்காரணம்
14. யாழ்ப்பாண இராச்சியமும், ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் 70-81
ஆட்சிக்காலமும்
15. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சிசெய்த அரசர்கள் 82-91
16. யாழ்ப்பாண இராச்சியமும், போத்துக்கேயர் வருகையும் 92-96
17. வன்னி இராச்சியம் 97-106
1. பண்டாரவன்னியன்
18. யாழ்ப்பாண இராச்சியமும், ஒல்லாந்தர் வருகையும் 107-111
19. ஈழத்தில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும் ஈழத்தமிழர் நிலையும் 112-122
20. சுதந்திர ஈழமும், ஈழத்தமிழர்நிலையும் 123-138
21. தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளும், ஆயுதமேந்தச் செய்த சூழ்நிலைகளும் 138-142

‘வசந்தம் பதிப்பகம்’ வெளியீடுகள்

1. தமிழரும் இந்துமரபுகளும்
(தமிழ் / ஆங்கிலம் இருமொழிகளில்)
முதற்பதிப்பு : 1997
இரண்டாம்பதிப்பு: 1999
2. ஈழத்தமிழர் வரலாறு
முதற்பதிப்பு : 1999

வசந்தம் தயாரிப்புக்கள்

1. ஈழத்துத் திருத்தலங்கள்
(ஆலயவரலாறுகள் -இசைச்சித்திரம்
CD 1 & CD11)
முதல் வெளியீடு : 1995
2. 530 AM அலைவரிசையில் ஒலிபரப்பாகிய ஜனரஞ்சக
வானொலிகழ்ச்சி

1993 - 1997 சனி, ஞாயிறு தினங்களில் ஒலிபரப்பப்பட்டது.
(இந்நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பான ஆலயவரலாறுகள், என்ற
தொடர் CD ஒலித்தட்டாகவும், இந்துமரபுகள், தமிழீழ
தாயகம் போன்றதொடர்கள் நூல்வடிவமாகவும்
வெளியிடப்பட்டுள்ளன.)

தொலைபேசி : (416) 746 - 5092

தொலைநகல் : (416) 746 - 3226

ஈழத்தமிழர் வரலாறு

ஈழத்தமிழர் வரலாறு

ஆய்வுக்குரிய சிந்தனைகள்:

கலிங்கதேசத்தவனாகிய விஜயன் என்பவனின் இலங்கை வருகையுடன் இலங்கையின் வரலாறும், சிங்கள இனத்தவரின் வரலாறும் ஆரம்பமாகின்றது என்பது சிலரின் தவறான எண்ணமாகும். விஜயன் இலங்கை வந்த காலம் கி.மு. 483. ஆனால் இலங்கை வரலாறோ விஜயன் வருகைக்கு முன் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குமுன் ஆரம்பித்தது. கி.மு 483 இல் விஜயன் இந்தியாவின் நாகர்க்கண்டத்திட்டு, தோணியில் வந்து இலங்கைக்கரையில் இறங்கியபோது, இலங்கையிலே மிகுந்த வளர்ச்சிபெற்ற மொழியுடன், சிறந்த பண்பாடுடைய மக்கள் இலங்கையின் பூர்வீகக்குடிகளாக வாழ்ந்தனர் என்பதும், விஜயன் முதலான புதிய மக்களைப் பண்பாட்டுடன் வரவேற்றனர் என்பதும், இலங்கை வரலாறு விஜயன் வருகைக்கு முன்னரே காணப்பட்டதைப் புலப்படுத்துவதோடு, விஜயன் வருகையின் பின்னரே சிங்கள இனத்தவரின் வரலாறு இலங்கையில் ஆரம்பமாகியது என்பதையும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளது. விஜயன் இலங்கைக்கு வந்தபோது இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்கள் யார்? அம் மக்கள் பின்பற்றிய மதமெது? பேசிய மொழி எது?

புத்த மதம் தேவநம்பியதீசன் காலத்திலேயே இலங்கையில் முதன்முதல் அறிமுகமானது. இலங்கையில் தேவநம்பிய தீசன் ஆட்சிக்காலம் கி.மு. 247 முதல் 207 வரையாகும். இலங்கையில் புத்தமதம் அறிமுகமாகுமுன் தேவநம்பியதீசன் காலத்திலும், அதற்குமுன்னரும் இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்கள் பின்பற்றிய மதம் எது, அம்மக்கள் பேசிய மொழி எது? இவற்றிற்குரிய விடைகள் இன்றுவரை வேண்டுமென்றே மறைக்கப்பட்டுள்ளன. மறைத்து வைத்துள்ள விடைகளை வெளிப்படையாகத் தருதலே ஈழத்தமிழர் வரலாறு என்ற இந்நூலின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

திருமதி. வசந்தா நடராசன்

ஈழத்தமிழர் வரலாறு

The legendary inhabitants of the country (Ceylon) were the Yakkhas, Nagas and Devas, and under these names possibly a kernel of fact may be concealed.

H.W.Codrington
(A Short History of Ceylon)

Mahavansa records is mainly traditional history, and its statements have to be carefully examined before they are accepted as historical evidence.

G.C. Mendis
(The Early History of Ceylon)

ஈழத்தின் நாகரிக கர்த்தாக்கள் திராவிடரே. இன்றைய சிங்கள, தமிழ்மொழி பேசுவோர் அவர்களின் சந்ததியினரே. இவ்விரு மொழி பேசுவோருக்கிடையே ஏற்பட்ட கலாச்சார வேறுபாடு, ஈழத்தின் வரலாற்றுக்காலத்தில், பௌத்தமதத்தின் வருகையோடுதான் ஏற்பட்டது.

கலாநிதி. க. குணராசா
(ஈழத்தவர் வரலாறு)

விஜயன் எனலும் கலிங்கதேசத்தவன் இலங்கையை வந்தடைந்து, பின் இயக்கரினப் பெண்ணாகிய குவேனியைத் திருமணம் செய்தான்.

மகாவம்சம்
(இலங்கை வரலாற்றைக் கூறும் பாளி மொழிக் காவியம்)

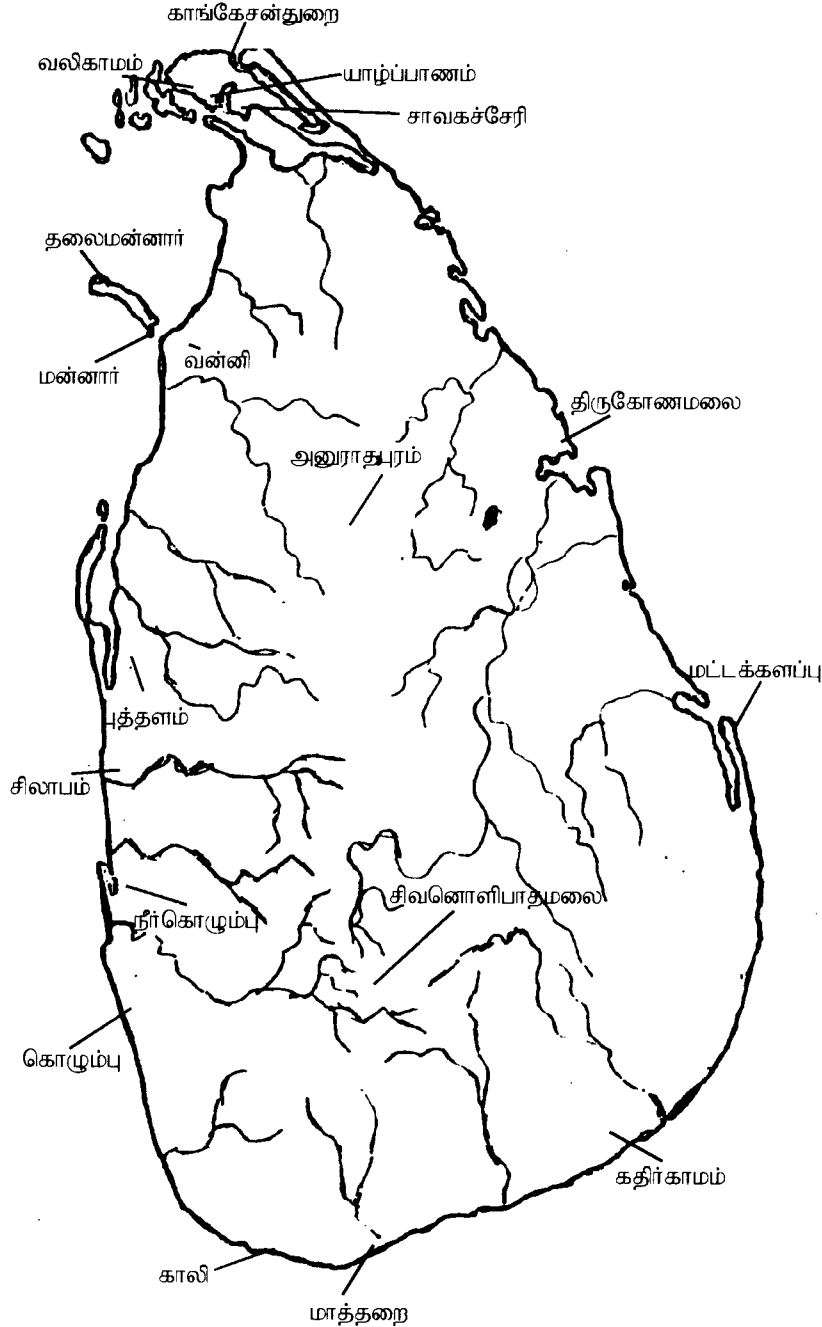
The question arises, since both **Ramayana and Bharatha are true histories**, do they refer to the heritage of the Tamils in any way? Yes. They do refer in good detail and they are quite irrefutable evidences of the hoary heritage of Tamils way back to 5000 B.C.

Ravana, Maricha and others spoke Tamil and also Sanskrit. **They were Tamilians**. Ravana was a good Tamil and an excellent Sivabakthan. He had Rakshasa powers and habits.

The Era of the **Ramayana period is 4400 B.C.**

(The International Society for the Investigation of Ancient Civilization)

இலங்கைத்தீவு

இந்துசமுத்திரத்திலுள்ள வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க தீவாக இலங்கைத்தீவு விளங்குகின்றது. இத்தீவிலே, சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லீம், பறங்கியர் ஆகிய இனத்தவர்கள் வாழ்கின்றனர். இம்மக்கள் சிங்களம், தமிழ், ஆகிய மொழிகளைப் பேசுவோராகவும், பௌத்தம், இந்து, கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆகிய மதங்களைப் பின்பற்றுவோராகவும் காணப்படுகின்றனர்.

இலங்கைத்தீவு, இந்தியாவின் தென்கோடியிலிருந்து நாற்பத்தியேழு (47) கிலோமீற்றர் தூரத்தில் அமைந்துள்ளது. இத்தீவின் பரப்பளவு அறுபத்தையாயிரத்து அறுநூறு (65,600) சதுர கிலோமீற்றராகும். இலங்கையின் சனத்தொகை ஏறத்தாழ நூற்றிண்பது இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது.

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளாக நாகர், இயக்கர், ஆகிய இனத்தவர் காணப்பட்டனர். வரலாற்றுப் பரிணாம வளர்ச்சியின் காரணமாக, இவர்களின் சந்ததியினராகத் தற்பொழுது இலங்கையிலே வாழும் தமிழ், சிங்கள இனத்தவர்கள் காணப்படுகின்றனர்.

சிங்கள இனத்தவர் பேசும் மொழி சிங்களம் என அழைக்கப்படும். இம்மக்கள் பௌத்தம், கிறிஸ்தவம் ஆகிய மதங்களைப் பின்பற்றுகின்றனர். கி.மு 247-207 வரை இலங்கையை ஆட்சி செய்த தேவநம்பியத்சன் என்னும் மன்னன் காலத்தில், கலிங்கமன்னனாகிய அசோகச்சக்கரவர்த்தியின் தொடர்பால், பௌத்தமதம் இலங்கையுள் அறிமுகமானது. பௌத்தமதம் இலங்கைக்கு அறிமுகமாகுமுன் இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்கள் எத்தகைய வழிபாட்டு முறைகளை மேற்கொண்டனர் என்பது வெளிப்படையாக உண்மைகளைக் கொண்டது. புராதனசின்னங்கள், தொல்லியல் ஆய்வுகள், இலக்கியச் சான்றுகள் இவற்றின் அடிப்படையில் நோக்கின், பௌத்தமதம் இலங்கைக்கு வருமுன், இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்கள் பின்பற்றிய மதம், இயற்கை வழிபாட்டோடு இணைந்து காணப்பட்ட சைவசமயமாகும்.

பௌத்தமத வருகையின் பின் ஏற்பட்ட பாளி மொழித் தொடர்பாலும், ஆதியிலே பேசப்பட்ட ஈழபாசைக் கலப்பாலுமே சிங்களமொழி உருவானது. பௌத்தமத வருகைக்கு முன் இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்கள் பேசிய மொழி, ஈழு அல்லது ஈழபாசை என அழைக்கப்பட்டது.

சிங்கள இனத்தின் வரலாற்றைக்கூறும் நூல்களாக மகாவம்சம், சூளவம்சம் என்னும் இதிகாச நூல்கள் காணப்படுகின்றன. இந்நூல் சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்டது, பாளி மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்தபிக்கு ஒருவரால் இதன் முதற்பகுதி தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி 13ஆம் நூற்றாண்டிலும், பின் கி.பி 1877 ஆம் ஆண்டிலும் மகாவம்சத்தில் பல பகுதிகள் பௌத்த குருமாரால் தொகுக்கப்பட்டுச் சேர்க்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூலில் அநுராதபுர அரசர்களின் வரலாறும், பௌத்த குருமார் தொகுத்தமையினால், பௌத்த மதத்தைப் பின்பற்றிய அரசர்களும், பௌத்தமதத்தைப் பேணியோருமே பெரிதும் விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்நூலிலே குறிப்பிடப்பட்ட குறிப்புக்களை, வரலாற்று ஆதாரங்களாகக் கொள்ளுமுன், மிக அவதானமாகப் பரீட்சிக்கப்படவேண்டும். ஏனெனில், “ Mahavansa records is mainly tradional history” என இலங்கை வரலாற்றை ஆராய்ந்த H.W. Codrington என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந் நூல்களின் கருத்துப்படி, விஜயன் என்னும் கலிங்க இளவரசனின் வருகையுடன் இலங்கையின் வரலாறும், சிங்கள இனத்தவரின் வரலாறும் ஆரம்பமாகின்றது. கி.மு 543 ஆம் ஆண்டு புத்தர் பரிநிருவாணமடைந்த நாளில், விஜயன் இலங்கை வந்தானென மகாவம்சம் குறிப்பிட்டுள்ளது.

இந்தியாவில் கலிங்கதேசத்திலே, சிங்கபுரம் என்னும் பகுதியையாண்ட சிங்கவாகு என்பவனின் மகனே விஜயன். விஜயனின் வருகையுடன் ஆரம்பமாகி சிங்கள இனத்தவரின் வரலாற்றைக் கூறும் மகாவம்சக்கதை சிங்கள இனத்தவர்க்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகக் காணப்படவில்லை. எனினும் தகுந்த ஆய்வின்றி வரலாற்றாசிரியர்கள் சிங்கள இனத்தவர்களின் வரலாற்றை விஜயனின் கதையுடனேயே ஆரம்பிக்கின்றனர்.

சிங்கவாகுவின் தாயார் பெயர் சுபதேவி. இவள் வங்கதேசத்தைச் (பங்களாதேஷ்) சேர்ந்த காலிங்கனென்னும் அரசனின் மகளாவாள். சுபதேவி வீட்டைவிட்டு வெளியேறிச்

சிங்கமொன்றுடன் குகையில் வாழ்ந்து, இரு பிள்ளைகளைப் பெற்றாள் என்றும், அவர்களுள் ஒருவனே சிங்கவாகு எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. சிங்கவாகுவின் மகனே விஜயன். இவனின் சந்ததியினரே தற்பொழுது இலங்கையிலே வாழும் சிங்கள இனத்தவரென இலங்கையின் வரலாற்றைக்கூறும் காவிய நூலாகிய மகாவம்சம் குறிப்பிட்டுள்ளது. சிங்கள இனத்தவரின் மூலவேராக விளங்கும் விஜயன் இந்தியதேசத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

விஜயன் தீயொழுக்கமுடையவனாகக் காணப்பட்டுள்ளான். இக்காரணத்தினால் அக்கால வழக்கப்படி, விஜயனின் தந்தையான சிங்கவாகு, விஜயனையும் அவனது தோழர்கள் எழுநூறு பேரையும் மூன்று கப்பல்களிலேற்றி, நாட்டினின்றும் தூரத்தி விட்டான். இக் கப்பல்கள் இலங்கையை வந்தடைந்தன. இக்கப்பல்களிலொன்று, இலங்கையின் வடமேற்குப் பகுதியிலுள்ள தாமிரபர்ணியென்னும் பிரதேசத்திலும், ஏனைய இரு கப்பல்களும் நக்கவாரத்திலும், மகிலதீவிலும் கரை சேர்ந்தன. விஜயன் இலங்கைக்கு வந்தபோது இலங்கையில் நாகர், இயக்கர் என்னும் இனத்தவர் காணப்பட்டனர். இவர்களுள் கதிரைமலை என்னுமிடத்தையாண்ட நாக அரசனுடன் விஜயன் நட்புக்கொண்டான். பின் இயக்கரினப் பெண்ணாகிய குவேனி என்பவளைத் திருமணம் செய்தான். இவ்வாறே இவனது நண்பர்களும் இயக்கரினப் பெண்களைத் திருமணம் செய்தனர். பின்னர், விஜயன் குவேனியையும், அவளது பிள்ளைகளையும் கைவிட்டு, இந்தியாவிலுள்ள பாண்டிய அரசனின் மகளை மணந்தானென சிங்கள இதிகாசமாகிய மகாவம்சம் கூறுகின்றது.

விஜயனும் அவனுடன் வந்த நண்பர்களும் சைவ சமயத்தவர்களே. விஜயன் இலங்கைக்கு வருமுன் இலங்கையிலிருந்த நாகரும், இயக்கரும் சைவசமயிகளாயிருந்தனர். இயக்க அரசனாகிய இராவணன் சிறந்த சிவபக்தன். விஜயன் சைவசமயத்தவனாகக் காணப்பட்டமையினால் இலங்கையில் பல சைவாலயங்களைக் கட்டியும், விஜயன் வருகைக்கு முன்பிருந்த சைவாலயங்களைத் திருத்தியும் உள்ளான் என முதலியார் செ. இராசநாயகம் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்ற நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். விஜயன் சைவ சமயத்தவனாகக் காணப்பட்டமையினாலேயே அவனது இரண்டாவது திருமணம் தென்னிந்திய அரச குடும்பத்துள் இடம்பெற்றது. தென்னிந்திய ஆட்சியாளர்களாக விளங்கிய பாண்டியவம்சத்தினர் சைவசமயத்தவர்களாகவும், தமிழ்மொழியைப் பேசுவோராகவும் விளங்கியுள்ளனர்.

காணப்பட்டபோதி திராவிட இனத்தினரின் மனநிலை குறிப்பிடத்தக்கது. விஜயனின் இலங்கையிலே வாழும் சிங்கள இனத்தினர் மகாவம்சமேனும் இதிகாசம் குறிப்பிட்டுள்ளது. பின்னர் ஐந்துதலைமுறைக்குள், கலிங்கர் குலம் மூன்றுபோக, கலிங்கரும், நாகரும் கலந்த மிசிர குலத்தவர்களே இலங்கையை ஆண்டனர்.* நாகரும், இயக்கரும், கலிங்கரும் கலந்தவர்களே சிங்களவர் என அழைக்கப்பட்டனர் என்பதை மகாவம்சக்கூற்றே நிரூபித்துள்ளது. மேற் கூறிய கூற்றுக்களிலிருந்து விஜயன் வருகைக்கு முன்பே நாகரிகத்திலே சிறந்து விளங்கிய திராவிடஇனம், இலங்கையில் வாழ்ந்துள்ளது என்பது புலனாகின்றது.

தேவநம்பியதீசன் என்னும் மன்னன் இலங்கையை கிமு 247-207 ஆம் ஆண்டுவரை ஆட்சி செய்துள்ளான். அசோகச்சக்கரவர்த்தியும், தேவநம்பியதீசனும் சமகாலத்தவர். வடஇந்தியாவில் மகதநாட்டை ஆண்ட அசோகன் சைவ சமயத்தவன். கலிங்கப்போரின் காரணமாக ஏற்பட்ட மனமாற்றத்தால் சைவசமயத்தை விட்டுப் பௌத்தமதத்தைப் பின்பற்றினான். பௌத்தமதத்தவனாக மதம்மாறிய அசோகன், உலகமெங்கும் பௌத்தமதத்தைப் பரப்புவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டான். பௌத்தமதத்தைப் போதிப்பதற்காக அசோகனின் மகனான மகிந்தன் என்பவன் இலங்கைக்கு வந்து, சைவ சமயத்தவனாக விளங்கிய தேவநம்பியதீசனையும், அவன் குடும்பத்தினரையும், பௌத்தமதத்தைத் தழுவுச் செய்தான். இவ்வேளையில் மிசிரகுலத்தவர்களாகக் காணப்பட்ட சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றிய சிங்கள இனத்தவர்களும், நாகர், இயக்கரின் வழித்தோன்றல்களாகிய சைவசமயத்தைப் பின்பற்றிய தமிழ் இனத்தவர்களில் ஒரு பகுதியினரும், பௌத்தமதத்தைப் பின்பற்றினர்.

தேவநம்பியதீசன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே பௌத்தமதம் இலங்கைக்குள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அப்படியாயின் தேவநம்பியதீசன் பௌத்தமதத்தைப் பின்பற்றுமுன் எந்த மதத்தவனாகக் காணப்பட்டான்? இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்களும், விஜயனின் வழித்தோன்றல்களும் பௌத்தமதத்தைத் தழுவு முன் எந்த மதத்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர்? போன்ற விடயங்களை வரலாற்றாசிரியரிற் பலரும் குறிப்பிடத் தவறியுள்ளனர். ஆதிக்குடிகளாகிய நாகரும், இயக்கரும்,

* யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் - முதலியார் செ.இராசநாயகம்

விஜயனும் சைவசமயத்தவர்களே. எனவே, சைவசமயத்தவர்களாகிய இலங்கைமக்களில் ஒரு பகுதியினரே, இலங்கையை ஆட்சி செய்த தேவநம்பியதீசன் காலத்தின் பிற்பகுதியில், பௌத்தமதத்தைத் தழுவினர் என்பது புலனாகின்றது.

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளாகிய திராவிடமக்கள் பேசியமொழி, ஈழு அல்லது ஈழபாசை எனப்பட்டது. இயக்கவேந்தன் இராவணன் தமிழ் மன்னனெனக் கருதப்படுவதால், ஈழபாசை என்பது தமிழ்மொழியையே குறிக்கும். எனவே புத்தமத வருகைக்கு முன் மிசிரகுலத்தவர்கள் பேசிய மொழி தமிழ்மொழியே. பின்னர் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த புத்த சமயத்தைப்பற்றிய பாளி நூல்களின் மொழிக் கலப்பாலும், ஏற்கெனவே பேசிய தமிழ்மொழிக் கலப்பாலும், கிறிஸ்துவுக்குப் பின் ஆயிரம் வருடங்களுக்குள் இலக்கண வரம்புவாய்ந்த மொழியாகச் சிங்களமொழி உருவாயிற்று.*

ஆதிக்குடிகளால் பேசப்பட்ட மொழி ஈழு அல்லது ஈழபாசை என அழைக்கப்பட்டமையினாலேயே இலங்கையை ஆதியில் ஈழம் அல்லது ஈழமண்டலம் என அழைத்தனர். ஈழம் என்ற பெயரே பின்னர் மருவிச் சீழம் எனவும், பின்னர் சிஹழம், சிங்களம் எனவும் மாறியது. சீழம் என்ற பெயரிலிருந்தே சீழம்தீப், செரண்டிப் என்ற அராபியப் பெயர்களும், சிலாங். சிலோன் என்னும் மேலைத்தேயத்தவர்களிட்ட பெயர்களும் வந்தன. இவ்வாறே இலங்கையில் வாழும் சிங்கள இனத்தவரின் தோற்றம், வளர்ச்சி, சமயம், மொழி என்பனவும் தோன்றின.

இலங்கையில் வாழும் மற்றொரு இனத்தவர் தமிழர் என அழைக்கப்படுவர். இவர்கள் இலங்கையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலந்தொட்டே வாழ்ந்து வருகின்றனர். தமிழர்களின் பாரம்பரியபூமியாக, இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்கள் தற்பொழுது காணப்பட்டபோதிலும், ஆதியில் இலங்கையெங்கும் இம் மக்கள் பரந்து வாழ்ந்துள்ளனர். இம்மக்கள் பேசும்மொழி தமிழ்மொழி எனப்படும். இவர்கள் இந்து, கிறிஸ்தவ மதங்களைத் தமது மதமாகக் கொண்டுள்ளனர். இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் நாகர், இயக்கர் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளின் வழித் தோன்றல்களாகத் தமிழ்மக்கள் விளங்குகின்றனர்.

* யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் - முதலியார் செ.இராசநாயகம்

இவர்களுடன் காலத்திற்குக்காலம் ஏற்பட்ட போர், இடப்பெயர்வு இவற்றின் காரணமாகத் தென்னிந்தியா விலிருந்து வந்த தமிழ் மக்களும் இலங்கைத் தமிழர்களுடன் கலந்துவிட்டனர்.

எனினும், இலங்கையின் பூர்வீகக்குடிகளாகிய நாகர், இயக்கர் இனத்தவரின் வழித்தோன்றல்களே இன்றும் ஈழத்தமிழர் என அழைக்கப்படுகின்றர். ஈழத்தமிழர், ஈழத்தின் பாரம்பரியக்குடிகள் என்பதனைச் சான்றுகள் நிரூபித்துள்ளன.

திராவிட இனத்தோராகிய தமிழர், கி.முற்பட்ட காலத்திலிருந்து இலங்கையில் வாழ்ந்தமைக்குச் சான்றுகள் உண்டு. இலங்கையினுடைய வரலாறு இராமாயண காலத்துடன் ஆரம்பமாவதாக “A Short History of Ceylon” என்ற நூலில் H.W. Codrington என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக் கூற்றுக்கு ஆதாரமாக, இன்றும் இலங்கையிலே வழக்கத்திலுள்ள பெயர்கள் சில காணப்படுகின்றன. நுவரளவிய, சீதாளவிய, சீதவாக்க, இராவணன்வெட்டு, போன்ற பெயர்கள் இராமாயண காலத்தையும் இராமாயணகால இலங்கையையும், திராவிட தமிழ் மன்னனாகிய இராவணன் ஆட்சியையும், நினைவுறுத்துவதாகக் காணப்படுகின்றது.

காவியங்களுள் ஒன்றாகிய இராமாயணத்தின் மூலம் இலங்கையின் பூர்வீக வரலாற்றையும், இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகளின் வரலாற்றையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. ஆய்வாளர்கள், வரலாற்றாசிரியர்களிற் சிலர் இதிகாச, புராணங்கள் கட்டுக்கதையெனவும் அவற்றை நிரூபிக்கக்கூடிய ஆதாரபூர்வமான சான்றுகள் இல்லாதவிடத்து அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதெனவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இலக்கியங்கள் சமகால நிகழ்வையும், இலக்கியம் எழுதப்பட்ட கால சமுதாயப் பின்னணியையும் அறிய உதவுபவை என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். இந்திய நாகரிகம், வரலாறு இவற்றை ஆராய்ந்த ஆய்வாளர் இராமாயண, மகாபாரதநிகழ்வுகள் உண்மையானவையெனவும், ஆதாரபூர்வமான வரலாற்று நிகழ்வுகளைக் கொண்டவையெனவும் நிரூபித்துள்ளனர்.

“The question arises, since both Ramayana and Bharatha are true histories. Do they refer to the heritage of the tamils in any way? Yes, they do refer in good detail and they are quite irrefutable evidences of the hoary heritage of

the tamils way back to 5000 B.C.” என “Ancient India” என்ற ஆதிகால நாகரீகங்கள் பற்றிய ஆய்வுக்கான சர்வதேச சங்கத்தின் வெளியீட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புராண, இதிகாசங்களிலே கூறப்பட்டுள்ள கதைகளிலே புதைந்து கிடக்கும் வரலாற்று உண்மைகளை வெளிக்கொண்டு வருவதில் மேலைத்தேயத்தவர்களும் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டு பல உண்மைகளை நிரூபித்து வருகின்றனர்.

திராவிட மன்னனாகிய இயக்க இனத்தைச் சேர்ந்த இராவணன் தமிழ் மன்னன். சிறந்த சிவபக்தன். அறிவில் பிராமணனாகவும், பலத்தில் இராட்சதசக்தி கொண்டவனாகவும் விளங்கியுள்ளான். இராவணன் நான்கு வேதங்களையும் கற்றுணர்ந்ததோடு, இசைவன்மை கொண்டவனாகவும் காணப்பட்டான். அன்று பிராமணர் என்போர், வருணரீதியாக அழைக்கப்படவில்லை. நால்வேதங்களைக் கற்றுத் தேறியவர்களே பிராமணரென ஆதியில் அழைக்கப்பட்டனர். இராவணன் தமிழிலும், சமஸ்கிருதத்திலும் வல்லவன்.

இராவணன் ஆட்சி செய்த இலங்கை தற்பொழுது காணப்படும் நவீன இலங்கையினின்றும் 500 மைல் மேற்கே காணப்பட்டதென ஆய்வுகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.* இவ்வாறான ஆய்வுகள் இலங்கையில், தமிழர்கள் வால்மீகி இராமாயண காலமாகிய கி.மு 4400ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரே வாழ்ந்துள்ளமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

கி.மு 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நாகரிகத்தவர்கள் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வசித்துள்ளனர். இதனை நிரூபிக்கும் சான்றாக மகாவம்சம் குறிப்பிட்டுள்ள புத்தரின் இலங்கை வருகை காணப்படுகின்றது. புத்தரின் காலம் கிமு 1817 ஆம் ஆண்டாகும்.** புத்தர்பிரான் இலங்கைக்கு மூன்றுமுறை வந்தரென மகாவம்சத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம்முறை வந்தபோது மணிபல்லவம் என்று தமிழ் நூல்களிலும், நாகதீவம் என்று சிங்கள இதிகாசங்களிலும் கூறப்படும் இலங்கைத் தீவிலிறங்கி, மகோதரன், சூளோதரன் ஆகிய இரு நாகஅரசர்களிடையே ஏற்பட்ட பிணக்கைப் போக்கினாரெனவும் மூன்றுகோடி நாகர்களுக்குத் தர்மத்தைப் போதித்தாரெனவும் மகாவம்சம், மற்றும் ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய மணிமேகலை ஆகிய நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுக் காணப்படுகின்றது.

*/** Ancient India – Page 110& 190 – General Editor Dr.N.Mahalingam

மகாவம்சக்கூற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கின், இலங்கையிலே பலகோடி நாகர்கள் வரலாற்றுக்காலத்திற்கு முன்னர் வாழ்ந்துள்ளமை புலப்படும். ஆதியிலே இலங்கை பரந்த நிலப்பரப்பைக் கொண்டு காணப் பட்டதெனவும், இயற்கை அனர்த்தங்களால் தற்பொழுது காணப்படும் சிறுதீவாகக் குறுகியதெனவும் தொல்லியல் ஆய்வுகள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

நாகர்கள் செந்தமிழரே. நாகர்களுடைய பண்பாடு, நாகரிகம் ஆகியன தற்பொழுதும் தமிழர்களிடையே காணப்படுகின்றன. நாகர்கள் பின்பற்றிய நாகவழிபாட்டு முறை, நாகரினப்பெயர்கள், தற்காலத்திலும் பயன்பாட்டிலுள்ள தமிழர் திருமணங்களில் கடைப்பிடிக்கப்படும் பெண்கள் அணியும் சடைநாகம், ஆண்கள் அணியும் நாகவடிவிலான தலைப்பாகை என்பன நாகரினத்தவரின் எச்சங்களாக இன்றும் தமிழர்களிடையே காணப்படுகின்றன. அண்மைக் காலத் தொல்பொருள் ஆய்வுகளும் தமிழர்கள் இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகள் என்பதை நிறுவிடும்.

இலங்கையின் பூர்வீகக்குடிகளாக விளங்கிய தமிழினம் காலத்திற்குக்காலம் இலங்கைக்குள் வந்த அன்னியர் வருகையால் பிளவுபட நேர்ந்தது. கிமு. 483 இல் இலங்கைக்குள் வந்த அன்னியனான விஜயன், இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளாக விளங்கிய குவேனி என்னும் இயக்கப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்தான். இப்பெண்ணின் காதல் மோகம் காரணமாகத் திராவிடினத்தினரில் ஒரு பகுதியினரான இயக்கரினம் அழிய நேர்ந்தது. ஓரினமாக இணைந்து வாழ்ந்த திராவிடினம், விஜயன் வருகை காரணமாக, முதன் முதலாகப் பிரிய நேர்ந்தது.

இதன் பின்னர், தேவநம்பியதீசன் என்னும் மன்னன் இலங்கையை ஆண்டகாலத்தில், இந்தியாவிலுள்ள கலிங்க தேசத்தை ஆண்ட அசோகச்சக்கரவர்த்தியுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால், இலங்கையுள் நுழைந்த புத்தமதத்தின் வருகை காரணமாகத் திராவிடினமக்கள் சைவசமயத்தினின்றும் பௌத்தமதத்தைத் தழுவினர்.

கிறிஸ்துவுக்குப்பின் 15ஆம் நூற்றாண்டிலும், அதற்குப் பின்னரும் போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் என்ற அன்னிய இனத்தவர் வியாபார நோக்கமாக இலங்கைக்கு வந்தனர். இவர்கள் வருகையின் பின்னரே, கிறிஸ்தவ மதம் இலங்கைக்கு அறிமுகமானது. இலங்கையுள் அறிமுகமான

கிறிஸ்தவமதத்தைத் தமிழ்பேசும் இந்துக்களில் ஒருபகுதியினர் தழுவினர். அன்றைய சமுதாயத்திலே காணப்பட்ட சாதிப் பாகுபாடும், அதனாலேற்பட்ட உயர்வு, தாழ்வும் தமிழ்பேசும் சைவர்களிடையே மிகுந்து காணப்பட்டன. இவற்றிலிருந்து விடுபடவிரும்பிய மக்கள், கிறிஸ்தவமதத்தைப் பின்பற்றினர். இவற்றோடு பொருளாதாரம், வேலைவாய்ப்பு, கல்விவசதி போன்றவற்றைப் பெறுவதற்காகவும், தமிழ்மக்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவினர். மதம் மாறியபோதிலும், முன்னர் தாமிருந்த சைவமதப்பெருடன், தாம் தழுவிய கிறிஸ்தவ மதப்பெயரையும் இணைத்து வழங்கும்முறை இன்றும் காணப்படுகின்றது. கிறிஸ்தவர்களாக மதம் மாறிய போதிலும், இம்மக்கள் தமிழ் கலாச்சார, பண்பாடுகளில் எவ்விதமான மாறுதலையும் மேற்கொள்ளவில்லை. இந்து, கிறிஸ்தவ மக்களிடையே இன்றும் திருமண உறவுமுறை தொடர்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறாகப் போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் போன்ற அன்னியர் வருகையும், தமிழ்மக்கள் மதரீதியில் பிளவுபடக் காரணமாக அமைந்தன. இவற்றோடு ஆதிசீய அரசுகளிடையே காணப்பட்ட உட்பகை, போட்டி போன்ற காரணங்களால், ஆதிதிராவிடினம் தனது மதம், மொழி பண்பாடு ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட நேர்ந்தது.

மேற்கூறிய காரணங்களினால் திராவிட இனமாகிய தமிழினம் பிளவுபட்டு இலங்கையின் சிறுபான்மைத் தேசிய இனமாக, இன்றுள்ள நிலைக்கு மாற நேர்ந்தது. இலங்கையெங்கும் பரந்து வாழ்ந்த தமிழினத்தவர், ஆரம்ப காலங்களிலிருந்து காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்ட சிங்கள ஆட்சியாளரின் படையெடுப்புக் காரணமாகப் பாதுகாப்புக்கருதி, இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு, இடம் பெயர்ந்தனர். இவ்வாறே தமிழரின் வலிமைக்கு அஞ்சிய சிங்களஇனத்தவர், இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குத் தவிர்ந்த ஏனைய பிரதேசங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்தனர்.

இதன் பின்னர் தமிழரின் பாரம்பரிய பூமியாக இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு நிலப்பரப்புக் காணப்படுகின்றது. இந்நிலப்பரப்பை யாழ்ப்பாணஇராச்சியம், வடஇலங்கை இராச்சியம் அல்லது உத்தரதேசம் எனப் பெயரிட்டாண்ட தமிழ்மன்னர், இலங்கை முழுவதையும் தமது ஆளுகைக்குட்படுத்தியும் ஆட்சி செய்துள்ளனர்.

தற்காலத்தில் சிறுதீவாகக் காணப்படும் இலங்கைத் தீவு, ஆதிகாலத்தில் பெருநிலப்பரப்பின் ஒரு பகுதியாகக் காணப்பட்டுள்ளது. காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்ட கடற்கோள் களின் காரணமாக, இப்பெருநிலப்பரப்புச் சுருங்க, இலங்கை பெருநிலப்பரப்பினின்றும் பிரிந்து சிறுதீவாக மாற நேர்ந்தது.

இலங்கையின் ஆதிகால தோற்றம், நிலைபற்றி யாழ்ப்பாணத் தமிழ்அறிஞரான E.L. தம்பிமுத்து என்பவர் எழுதிய 'Dravida' என்ற நூலில், பெருநிலப்பரப்பிலிருந்து இலங்கை பிரிந்தமை பற்றி, 'Marine biologist are actually of the opinion that the sea had arisen in prehistoric times and separated India from Ceylon and of the tradion of the Tamils the very people who inhabited the submerged country and who alone could have witnesses the event be given credence, this must have happened about 5400 B.C . எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கி.மு 504 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் நிலப்பரப்பு கடலுள் அமிழ்ந்தமைபற்றி ஆங்கில அறிஞரான J.E. Tennent என்பவர் 'Ceylon' என்ற நூலில் 'A cataclysmic landslip in 504 B.C during the reign of King Banduvasa when India was completely separated from Sri Lanka.' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆதியிலே காணப்பட்ட இப்பரந்த நிலப்பரப்பை ஐரோப்பியர் லெமுரியா எனவும், தமிழ் இலக்கியங்கள் இந் நிலப்பரப்பினைக் குமரிநாடு, குமரிக்கண்டம் எனவும் வழங்கின. இந்நிலப்பரப்பு மேற்கே ஆபிரிக்கா, தெற்கே அவுஸ் திரேலியா, கிழக்கே வடகிழக்குஆசியா வரையும் பரந்த எல்லைகளைக் கொண்டு காணப்பட்டது. இந்நிலப்பரப்பிலேயே முதல், இடை, கடையெனத் 'தமிழ்ச்சங்கம்' அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்தனர். தமிழ்ச்சங்கங்களின் வரலாறு தமிழர் களின் பூர்வீக வரலாற்றை அறிய உதவுகின்றது.

தமிழ்ச்சங்கங்கள் அமைந்த காலங்களை அவதானித்தால், ஆதிக்குடிகளின் தொன்மைமிக்க மொழியாக விளங்கிய ஈழு அல்லது ஈழமொழி என்பது பழந்தமிழ் மொழியையே குறிக்கும் என்பதை உணர முடியும். முதற் சங்ககாலம் கி.மு 6500- 4800 வரையான காலப்பகுதியையும், இடைச் சங்கம் கி.மு 4800-2800 வரையான காலப்பகுதியையும், கடைச்சங்கம் கி.மு 2800-500 வரையான காலப்பகுதியையும்

கொண்டு விளங்கியது. இத்தமிழ்ச்சங்கத்திலே இலங்கைத் தமிழ் அறிஞராகிய ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் என்பவர் பங்கு கொண்டுள்ளார். இதன் மூலம் இலங்கையிலும் தமிழ், உயர்நிலை அடைந்திருந்தமையை அறிய முடிகின்றது.

குமரிக்கண்டத்தைப்பற்றி ஸ்டிராபோ (கி.மு 74 முதல் கி.பி 24), தாலமி (கி.பி 119 - 161), முதலியோர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கி.பி 77 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட பெரிப்ஸ் என்னும் நூல், குமரி என்பதைத் தீபகற்பமாகவும், துறை முகமாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளது. கடல்கொண்ட குமரிக்கண்டத்தில் குமரி, பஃறுளி என இரு ஆறுகள் காணப்பட்டதாக இலக்கியங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கிய நூலாகிய புறநானூற்றிலே,

“பஃறுளியாற்று மணலினும் பல ஆண்டுகள் வாழ்க”

என்று நெட்டிமையார் எனும் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பஃறுளி ஆறும், பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள..”

என்ற வரிகளை இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம் என்னும் நூலிலே காணலாம். கலித்தொகை என்னும் சங்க நூலும் கடலுள் மூழ்கிப்போன குமரிக்கண்டத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது. கடற்கோளின் காரணமாக, முசிறி, பாதலம், குமரிநாடு என்பன கடலுள் மூழ்கின.* இவ்வாறாகக் கடலுள் மூழ்கியது போக, எஞ்சிய நிலப்பரப்பினுள் தமிழ் நாடும், இலங்கையும் அடங்கின.

இராவணன் எனும் திராவிடஇனத்தைச் சேர்ந்த மன்னன் இலங்கையை ஆண்டகாலம், திரேதாயுத காலமென ஐதீகமுண்டு. இக்காலத்திற்குப் பிந்திய கலியுகம் கி.மு 3120 இல் ஆரம்பமானது. கி.மு 4400 ஆம் ஆண்டே இராமாயண காலமென்பதால் இராவணன் ஆட்சி செய்த காலமும் இப்பகுதிக்குள் அடங்கும். இராவணன் ஆட்சி செய்த இலங்கையெனும் நிலப்பரப்பு குமரிக்கண்டத்துள் அடங்கியதென 'ஆதி கால நாகரீகங்கள் பற்றிய ஆய்வுக்கான சர்வதேசசங்கம் (International Society for the Investigation of Ancient Civilizations) வெளியிட்ட வரைபடம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது.

* நயினை நாகபூஷணி - கவிஞர் நா.க. சண்முகநாதபிள்ளை

கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே, கல்யாணி என்ற நிலப்பகுதியில் நாகஅரசனாகிய திஸ்ஸன் என்பவன் ஆட்சி செய்த காலத்தில் ஏற்பட்ட கடற் கோளினால், இலங்கையின் மேற்குக்கரையிற் பெரும்பகுதி கடல்வாய்ப்பட்டது. இதனால் மேற்கே ஒன்றாயிருந்த தீவு பிரிக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னரும், இருமுறை கடற்கோள்கள் ஏற்பட்டுள்ளது. கி.பி 150ஆம் ஆண்டளவில் ஏற்பட்ட கடற்கோளினால், காவிரிப்பூம்பட்டினம் அழிய நேர்ந்தது.*

ஆதியில் இலங்கைத்தீவானது இந்திய நிலப்பரப்புடன் இணைந்த பகுதியாகவே காணப்பட்டுள்ளது. மேற் கூறப்பட்ட குறிப்புக்களிலிருந்து, பரந்த நிலப்பரப்பாகக் காணப்பட்ட இலங்கை, எவ்வாறு பெருநிலப்பரப்பினின்றும் பிரிந்து நாளடைவில், இன்று காணப்படும் நிலப்பரப்பைக் கொண்ட, சிறுதீவாக மாறியது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

இலங்கையின் தொன்மைபற்றிய குறிப்புக்களையும், சான்றுகளையும் இலக்கியங்கள் விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளன. இக்குறிப்புக்களிலிருந்து இலங்கையின் தொன்மையை அறிய முடிகின்றது. இராமாயணம் உத்தர காண்டத்தில், குபேரன் என்பவனுக்காக விசுவகர்மன் என்ற தச்சனால் அமைக்கப்பெற்ற இலங்காபுரி, பின்னர் குபேரனால் இராவணனுக்குக் கையளிக்கப்பட்டதெனக் கூறப்பட்டுள்ளது*.

இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகியவை வரலாற்று ரீதியானவை எனவும், இவற்றிலே கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் யாவும் நிகழ்ந்த செய்திகளெனவும் “Ancient India”* என்னும் நூலில் ஆதாரபூர்வமாக விளக்கியுள்ளனர். “I must now take you to the true history of Ravana, a good Tamil and an excellent Sivabaktha. Ravana’s ancestors were driven South from North of Vindhya and perforce, they had to retreat far South and found an empire in the Old Tamilagam which extended, as already stated, from West of Modern Lanka upto the western edge of Madagascar near Africa.... (Old Ravana’s Lanka 500 Miles west of Modern Ceylon)” என இலங்கையின் பண்டைய நிலப்பரப்புபற்றியும், அதனை ஆட்சி செய்த மன்னனாகிய இராவணனைப்பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

* யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் முதலியார் செ.இராசநாயகம்

ஈழம் என்ற பெயர்க் காரணம்:

இலங்கைத்தீவு ஈழம் என்ற பெயரில் ஆதியில் புகழ் பெற்றுள்ளது. பழைய கல்வெட்டுக்கள், மற்றும் புராதன காசுகளிலும் ஈழம் என்ற பெயரைக் காணமுடியும். பட்டினப் பாலை என்னும் நூலில்,

“ஈழத்துணவும் காளகத் தாக்கமும்..”

என்ற வரி காணப்படுகின்றது. பிற்காலப் பாண்டிய கல்வெட்டிலும் ஈழம் பற்றிய செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் புராதன நகராக விளங்கிய அனுராதபுரம் என்ற இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டுடொன்றில் ஈழக்காசுகள்பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பூநகரி என்ற பகுதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மட்பாண்டச் சாசனங்களில் ஈழ, ஈலா என்ற வாசகங்கள் காணப்பட்டன. இச்சொற்கள் இலங்கையின் புராதன பெயரான ஈழத்தையே குறிக்கும். இவ்வாறான சான்றுகள் மூலம் இலங்கையின் தொன்மையும் பெருமையையும் அறிய முடிகின்றது.

ஆதியில் இலங்கைத்தீவு பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டபோதிலும், ஈழம் என்ற பெயர் இலங்கையின் புராதனபெயராக, யாவரும் அறிந்த பெயராகக் காணப்படுகின்றது. இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் ஈழ என்ற மொழியையே பேசியுள்ளனர். இதனைச் சிலர் எலு எனவும் குறிப்பிடுவர். இக்காரணத்தினாலேயே ஈழம், ஈழ மண்டலம், என்ற பெயர்கள் ஏற்பட்டன. ஈழம் என்ற சொல்லே சீழம், சிஉறழம், சிங்களம் என மாற்றம் பெற்றது. சீழம் என்ற பெயரிலிருந்தே சீழம்தீப், செரண்டிப் என்னும் அராபிய நாமங்களும், சிலாங், சிலோன் என்னும் மேலைத் தேயத்தவரிட்ட பெயர்களும் ஏற்பட்டன.* இந்துக்கள் ஈழத்தைச் சியலிதீபம், சீலத்தீவு என அழைத்தனர். இப் பெயரையே சிலியாவோ, சிலன், சிலோன் என மேனாட்டார் அழைத்தனர்.** ஈழம் என்ற பெயரே திரிபடைந்து சீகள என்ற பாளி வடிவமாகவும், சீம்கள என்ற வடமொழி வடிவமாகவும் வளர்ச்சியடைந்ததெனக் கலாநிதி. சி.க.சிறும்பலம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

* யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் - முதலியார் செ. இராசநாயகம்

** தமிழழப் போராட்டம் - திரு. க.பொ.இரத்தினம்

பண்டைய இலங்கை:

பண்டைய இலங்கை இரு பிரிவாகக் காணப்பட்டது. இலங்கையின் வடபெரும்பகுதி நாகதீபம் எனவும், இலங்கையின் தென்பகுதி தம்பபண்ணை அல்லது தாமிரபர்ணி எனவும் அழைக்கப்பட்டது. எனினும், இவ்விரு பெயர்களும் முழு இலங்கையையும் குறிக்கும் பெயர்களாகவும் வழக்கில் இருந்துள்ளன.

நாகதீபம் அல்லது நாகதீவு:

இலங்கையின் வடபெரும்பகுதியே நாகதீபம் அல்லது நாகதீவு என வழங்கப்பட்டது. இலங்கையின் ஆதிக்குடி களாகிய நாகர் என்னும் இனத்தவர் இப்பகுதியில் ஆளுமை படைத்தவர்களாக வாழ்ந்தமையால் இந் நிலப்பரப்பு இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டது.

நாகதீபத்தின் நிலப்பரப்புப்பற்றிப் பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. இலக்கியக் குறிப்புக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, இலங்கையின் வடபகுதியிலுள்ள நயினாதீவு என்ற நிலப்பரப்பே நாகதீபமெனவும் குறிப்பிடுவர்.

இலங்கையின் வட மாகாணமே நாகதீபம் என டபிள்யூ. கெய்கர்* என்பவரும், இலங்கையின் வடபெரும் பகுதியே வரலாற்றுக்கால நாகதீபமென எச்.பாக்கர்** என்பவரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கதம்பநதிக்கும் (அருவிஆறு) நாகபொக்கணை, திரிகூடம் என்னும் இடங்களுக்கும் வடக்கே காணப்பட்ட நிலப் பிரதேசமே நாகதீபம் என வழங்கப்பட்டது. இப் பிரதேசத்துள் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு ஆகிய நிலப்பகுதிகள் அடங்கும்.

இலங்கையின் வரலாற்று நூலாகக் கருதப்படும் மகாவம்சம் என்னும் நூலிலும், வல்லிபுரப்பொற்சாசனத்திலும்

* Geiger .W. - Culture in Mediaeval Times

** Parker .H. - Ancient Ceylon

நாகதீவு அல்லது நாகதீபம் பற்றிய குறிப்புக்களைக் காணலாம். கி.பி 127 - 171 வரை வசபன் என்ற மன்னன் அந்நூதபுரத்தை ஆட்சி செய்துள்ளான். இவ்வரசனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் இசுகிரியன் என்பவன் நாகதீபத்தை ஆட்சி புரிந்துள்ளானெனச் சாசனக் குறிப்புக்கள் தெரிவிக்கின்றன.

தாமிரபர்ணி:

ஆதிகாலத்தில் இலங்கையின் தென்நிலப்பரப்பினைத் தம்பபண்ணை அல்லது தாமிரபர்ணி என அழைத்தனர். கதம்பநதியையும், மகாவலிகங்கைக் கிளையையும் இணைக்கும் தென்புறவளைகோட்டிற்குத் தெற்கே காணப்பட்ட நிலப்பரப்பே தாமிரபர்ணிப் பிரதேசமாகும். பண்டைக்காலத்தில், தாமிரபர்ணி என்ற பெயர் இலங்கை முழுவதற்குமுரிய பெயராக அன்னிய தேசத்தவர்களால் கருதப்பட்டது.

மேலைத்தேசத்தவர்களும், கிரேக்க, ரோம, அராபிய கடலோடிகளும், இலங்கையைத் தாமிரபர்ணி என அழைத்தமைக்குக் காரணமுண்டு. அன்னியதேசக் கடற் பிரயாணி களுடைய கலங்கள் இந்துசமுத்திரத்தினுள் பிரவேசித்தபோது காற்றின் தள்ளும் சக்தி தாமிரபர்ணிப் பிரதேசத்தின் மேற்குக் கரை நோக்கியதாகவே காணப்பட்டது. இக் காரணத்தினால் மேலைத்தேசத்தவர்களுக்கு நன்கு அறிமுகமான பிரதேசமாகத் தாமிரபர்ணிப்பிரதேசம் காணப்பட்டது. தேசப்படங்களிலும், அன்னிய வரலாற்றுக்குறிப்புக்களிலும், தாமிரபர்ணியென இலங்கை குறிப்பிடப்பட, மேற்கூறிய காரணமே ஏதுவாகக் காணப்பட்டது.

கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்களான ஏராதோஸ்தீனிஸ், குளொடியஸ் தொலமி போன்ற புவியியல், வானவியல் அறிஞர்களின் குறிப்புக்கள் இலங்கையின் புராதன பெயரை அறிய உதவுகின்றன. ஏராதோஸ்தீனிஸ் என்பவர் இலங்கைத்தீவை தப்ரோபேன் என்றும், குளொடியஸ் தொலமி என்பவர் தப்ரபேன் என்றும் தமது தேசப்படங்களில் குறித்துள்ளனர். இலங்கையின் வரலாற்று நூலாகிய மகாவம்சத்தில் தாமிரபர்ணிப்பிரதேசம் தம்பபன்ன*

* The Mahavansa - Chapter vi (English)

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கி.மு நாலாம் நூற்றாண்டில் சந்திரகுப்த மோரியனுடைய அவைக்களத்திற்கு வருகை தந்த கிரேக்க நாட்டுத் தூதுவரான மெகத்தினி, இந்தியாவைப்பற்றி எழுதிய நூலில், இலங்கையைத் தாப்பிரபாணம் என்று குறித்துள்ளார்.

தாமிரபர்ணி என்ற பெயர் ஏற்படப் பல காரணங்கள் உண்டு. இலங்கையின் தென்கிழக்கே பாயும் தம்மன என்ற ஆற்றின் பெயரால் தம்பன்னி என்ற பெயர் ஏற்பட்டது எனவும் கருதுவர். மகாவம்சம் குறிப்பிடும் விஜயன் என்பவனுடன், தாமிரபர்ணிப்பிரதேசப் பெயர்க்காரணம் தொடர்பு படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவிலுள்ள கலிங்கதேசத்திலிருந்து விஜயனும் அவன் நண்பர்களும், தவறிழைத்தமைக்குத் தண்டனையாக நாடுகடத்தப்பட்டனர். இவர்கள் தாமிரபர்ணிப் பிரதேசத்திற்கு வந்த சந்தர்ப்பத்தில், இளைப்பாறும் பொருட்டுக் கைகளை ஊன்றியவாறு உட்கார்ந்ததாகவும், அவர்களது உள்ளங்கைகள் செம்மண் நிறமாக மாறியதால் இப்பகுதிக்குத் தம்பபன்னி (தாமிரம் -செம்புநிறம்) என்ற பெயர் ஏற்பட்டதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காரணம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாகத் தோன்றவில்லை. தாமிரபர்ணி என்பது சமஸ்கிருதச்சொல் என்றும், அதன் மொழி பெயர்ப்பே தம்பபன்னி எனவும் வரலாற்றாய்வாளர் கருதுவர்.

இவ்வாறான பல காரணங்கள் கூறப்பட்டபோதிலும், வரலாற்று ஆய்வாளர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாகக் கருதப்படுவது, இந்தியாவோடு தொடர்புடையது. இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டிலே திருநெல்வேலி என்ற இடத்தில் தாமிரபர்ணி ஆறு பாய்கின்றது. வரலாற்று ஆய்வாளர்களால் நிறுவப்பட்ட பண்டைய குடியிருப்புப் பிரதேசமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆதிச்சநல்லூர் என்னுமிடத்தினூடாகத் தாமிரபர்ணி ஆறு பாய்ந்து, மன்னார்க் குடாவில் இந்துசமுத்திரத்தில் கலக்கின்றது. ஆதிச்சநல்லூரை ஊடறுத்துப் பாயும் தாமிரபர்ணி ஆற்றுக்கு நேரே இலங்கையிலுள்ள கொணாநதி (காலஓயா) காணப்படுகின்றது. கொணாநதிக்கும், கதம்பநதிக்கும் (அருவியாறு) இடைப்பட்ட பிரதேசமே தாமிரபர்ணியென வரலாற்று ஆய்வாளர்களால் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. திருநெல்வேலியின் தாமிரபர்ணி ஆற்றையொட்டி வாழ்ந்த மக்கள், இலங்கையின் மேற்குக் கரையோரங்களிலும் குடியேறினர். இம்மக்கள் தாம் குடியேறிய பகுதிகளுக்குத் தமது தாயகப் பெயரை வைத்திருப்பர்.*

* ஈழத்தவர் வரலாறு - கலாநிதி செ. குணராசா

இலங்கையின் ஒரு பகுதியான தலைமன்னாரும், தமிழ் நாட்டின் ஒருபகுதியான இராமேஸ்வரமும் நிலப்பாலம் ஒன்றினால் இணைந்திருந்தன.* இப்பாலத்தினூடாகத் தமிழகத்திலிருந்து இலங்கைக்கும், இலங்கையிலிருந்து தமிழகத்திற்குமிடையே இடப்பெயர்வுகள் காலத்திற்குக்காலம் ஏற்பட்டுள்ளன. இயற்கை அனர்த்தங்களால், இப்பாலம் கடல்வாய்ப்பட்டது.**

எனவே, தாமிரபர்ணிப்பிரதேசம் இப்பெயரைப் பெறத் தமிழ்நாட்டு மக்களின் இடப்பெயர்வு காரணமாக இருந்தமை பொருத்தமுடையது. மகாவம்சம் குறிப்பிடுவது போல விஜயனின் வருகையின் பின்னர் தாமிரபர்ணி என்ற பெயர் ஏற்பட்டதென்பது பொருத்தமற்றது. விஜயன் இலங்கைக்கு வந்ததாகக் கருதப்படும் காலப்பகுதிக்கு முன்னரே, தாமிரபர்ணிப்பிரதேசமக்கள் இலங்கைக்கு முத்துக்குளிக்க வந்துள்ளனர். கிமு 5ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே பிற தேசங்களில் இலங்கைத்தீவு, தாமிரபர்ணியென அறிமுகமாகி உள்ளது.

-----00000-----

ஈழத்தின் ஆதிக்குடிகள்

ஈழவரலாற்றை விஜயனும் அவன் தோழர்களும் இலங்கைக்கு வந்த காலப்பகுதியிலிருந்து ஆரம்பிப்பதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலரும் மரபாகவே கொண்டுள்ளனர். விஜயன் இலங்கைக்கு வருமுன்னர், இலங்கையில் வாழ்ந்த ஆதிக்குடிகளைப்பற்றிய வரலாற்றைக் குறிப்பிடப் பல வரலாற்று ஆசிரியர்கள் தவறியுள்ளனர். சரித்திரகாலத்திற்கு முன்னர் இலங்கையில் வாழ்ந்தவர்களைப்பற்றிக் கருத்துவேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. எனினும், அண்மைக்கால தொல்லியல் ஆய்வுகள், இலங்கையின் ஆதிக்குடிகள் இயக்கர், நாகர், என்பதைத் தெளிவாக்கியுள்ளன. இவர்கள் திராவிடஇனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இலங்கையில் வாழ்ந்த திராவிட இனமக்களாகிய இயக்கரினத்தவர்களைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் இராமாயணம் என்னும் காவியநூலிலே இடம் பெற்றுள்ளன. கீழ்மகாணத்தில் பம்பரகத்தலாவ என்னும் இடத்திலுள்ள குகைக்கல்வெட்டில், நாகரினப்போர் வரனைப்பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டு கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது.

இக்குறிப்புக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கும்போது வரலாறு மற்றும் புவியியல் அடிப்படையில் திராவிடஇனத்தின் பாரம்பரியத்வாக இலங்கைத்தீவு விளங்குகின்றது. கி.மு 483ஆம்ஆண்டு புதிய இனமொன்று, இலங்கைக்குள் காலடி வைத்ததோடு திராவிடஇனம் பிளவுபட நேர்ந்தது.

நாகர்:

இலங்கைக்கு விஜயன் வந்தபொழுது இலங்கை யெங்கும் நாகர்கத்திலே சிறந்து விளங்கிய திராவிடஇனம் பரந்து வாழ்ந்துள்ளது. நாகர் இனத்தவர்கள் இலங்கையின் தெற்கே களனிப்பகுதியிலும், வடஇலங்கையிலும் குடியிருந்தன ரென்று, மகாவம்சம் என்னும் பாளி நூல் குறிப்பிட்டுள்ளது. வடபகுதியில் நாகரினத்தவர் இராச்சியம் அமைத்து வலிமை உடையவர்களாக விளங்கினர். இக்காரணத்தினால் வடஇலங்கையை நாகதீபம் என அழைத்தனர். இவர்களுள் எயினர்,

ஓவியர், அருவாளர், பரதவர், கம்மியர் ஆகிய வகுப்பினர் காணப்பட்டனர். இம்மக்கள் நெசவுத்தொழில், வாணிபம், கலைத்தொழில் ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கியதோடு, வீரமும், தியாகஉணர்வும் கொண்டவர்களாகவும் போற்றப்பட்டனர்.

இராவணன் மனைவி மண்டோதரி, குபேரன் மனைவி சித்திரரேகை, சூரபன்மன் மனைவி பதுமகோமளை ஆகியோர் நாககன்னியரே. குபேரன் பயன்படுத்திய புட்பக விமானம், இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து செல்லப் பயன்பட்ட ஆகாயவூர்தி என்பன நாகரின மாந்தைப் பகுதிக் கம்மியராலேயே செய்யப்பட்டது. நாகரின ஓவிய குலத்தோர் சித்திரத்தொழிலில் வல்லவர்களாகக் காணப்பட்டனர். ஓவியம் என்ற சொல் இத்தொழில் காரணமாகவே ஏற்பட்டது. இவர்களால் வரையப்பட்ட குகை ஓவியங்களை, இலங்கையில் இன்றும் காணலாம். இலங்கையை ஓவியர்தேசம் என விவிலியநூல் குறிப்பிட்டுள்ளது.*

இலக்கிய ஆதாரங்களிலே கூறப்பட்ட செய்திகள் வரலாற்றை அறிய உதவும் ஆதாரங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. தமிழர்களின் பண்டைய சிறப்பை விளக்கும் ஆதாரங்கள் இலக்கியங்களிலே நிறைந்து காணப்படுகின்றன என்பது நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது. இலக்கிய ஆதாரங்கள் மட்டுமன்றி, வரலாற்று ஆதாரங்கள் பலவும் இலங்கையிலே நாகரின மக்கள் வாழ்ந்தமையை நிரூபித்துள்ளன. புத்தர்பெருமான் இரண்டாவது முறையாக இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தபோது மகோதரன், சூளோதரன் என்ற இரு நாகஅரசர்களுடைய பிணக்கைத் தீர்த்தாரென மகாவம்சம் என்னும் நூல் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய மணிமேகலை என்னும் நூலிலும் மேற்கூறிய குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது.** களனி நதிக்கரையோரத்தில் அரசாட்சி செய்த நாகஅரசுபற்றியும், கல்யாணி இராச்சிய மன்னனாகிய மணியக்கியன் என்பவனைப்பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் இலங்கையில் வல்லமை படைத்த நாகஅரசுகள் இருந்தமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளன.

ஆதிகாலத்தில் இலங்கைக்கு வருகை தந்த அந்நியரின் குறிப்புகளும் இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளன. இவற்றுள் தொலமி என்பவரது தேசப்படம் முக்கிய ஆதாரமாகக் காணப்படுகின்றது. கி.பி ஐந்தாம் ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரான பாகியன் என்னும் பயணி

* யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் - முதலியார் செ . இராசநாயகம்

** மணிமேகலை - சீத்தலைச்சாத்தனார் - காதை 8 வரி 52-63

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கையிலே ஆதியில் தேவதைகளும், நாகர்களும் வசித்ததாகவும், இவர்கள் பல்வேறு நாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகளை மேற்கொண்டதாகவும் விபரித்துள்ளார். அக் காலத்தில் அந்நியநாட்டாருடன் வர்த்தகத்தொடர்புகளைச் செய்யுமுள்விற்கு நாகரிகமேம்பாடுடைய இனமாக, நாகரினம் விளங்கியுள்ளதென்பதை மேற்கூறிய கூற்றுக்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

இலங்கை வரலாற்றை நடுநிலைநின்று ஆராய்வோர் நாகர் பற்றிய குறிப்புக்களைத் தெளிவாக்கியுள்ளனர். தெவி நுவர, நாகர்கோவில், திருக்கோவில், நனிகிரி, தென்கிழக்கில் நாகதம, மதவாச்சி (மகாவில்லாச்சி), நயினாதீவு, காங்கேசன் துறை (ஜம்புக்கோளம்), வல்லிபுரப்பகுதி, குருந்தன்குளம், மிகிந்தலைப்பகுதி, நாகசதுக்கம், கந்தரோடை (கதிரமலை) கரியாலை, நாகபடுவான், மகாதீர்த்தம் (மாந்தை) முதலானவை நாகர்களின் குடியிருப்புக்களாக விளங்கின. இக் குடியிருப்புக்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு தலைவன் காணப்பட்டு நாகரின சமுதாயம் நெறிப்படுத்தப்பட்டுக் காணப்பட்டது.

நாகர்களின் வழிபாட்டுமுறைகள் இயற்கை வழிபாட்டைத் தழுவினதாக உள்ளது. நாகர்களின் வழிபாட்டிலே முன்னணி வகிப்பது நாகவணக்கமாகும். உலகமெங்குமுள்ள பழங்குடிகளிடையே நாகவணக்கமுறை முக்கிய வணக்கமாகக் காணப்பட்டுள்ளது. நாகவழிபாட்டைப்பற்றி விபரிக்கும் நூல்கள் நாகவழிபாடு ஆதிக்குடிகளின் வணக்க முறையென்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன.* நாகர்களின் விரிவான வரலாற்றைக் கூறும் வரலாற்றாசிரியர்கள், நாகவழிபாட்டைப்பற்றி மிகத் தெளிவாக விபரித்துள்ளனர்.** மனிதனின் உடல்நிலை சீரடையவும், அதிஷ்டம் ஏற்படவும் நாகதேவதையை அக்கால மக்கள் வழிபட்டனரென பர்குஷன் என்பவர் கூறியுள்ளார். இலங்கையில் நாகரினத்தவரின் வழிபாட்டு முறையின் சுவட்டை, அநுராதபுரிப் பிரதேசத்திலுள்ள அபயகிரி, சேதவன விகாரைகளிலே காணப்படும் நாகசிற்பங்கள் தெளிவாக்கியுள்ளன. இப்பிரதேசங்கள் ஆதியில் நாகர்களின் முக்கிய குடியிருப்புப் பிரதேசங்களாக விளங்கின. நாகவழிபாட்டுத் தலங்களாக விளங்கிய இத்தலங்கள் புத்தமத வருகை காரணமாகப் பின்னர் பௌத்த தலங்களாக மாற்றம் பெற்றன. நாகர் என்ற சொல்லிலிருந்தே நாகரிகம் என்ற சொல் பிறந்ததெனவும், நாகர் என்னும் இனத்தவர்கள் உயர் நாகரிகம் உடையவர்களாக வாழ்ந்தனரெனவும், தொல்லியல் ஆய்வுகள் -

* பழந்தமிழர் - ந.சி. கந்தையாபிள்ளை

** 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம் - வி. கனகசபையிள்ளை

விளக்குகின்றன. நாகரினத்தவரின் உயர்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளை இன்றும் தமிழர்களிடையே காணலாம்.

தமிழ்ப் பெண்கள் அணியும் சடைநாகமெனும் அலங்கார முறை, ஆண்கள் தலையிலே அணியும் நாக வடிவிலான தலைப்பாகை மற்றும் தமிழ் மக்களிடையே வழங்கப்படும் நாகராஜா, நாகநாதன், நாகம்மா, நாகராணி, நாகவல்லி போன்ற பெயர்கள் நாகரினத்தவரின் தொன்மையை விளக்குவதாக அமைகின்றது.

ஈழத்திலே வாழ்ந்த திராவிட இனத்தவராகிய ஆதிக்குடிகள் இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யத் தாழிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தாழிகளை முதுமக்கள்தாழியென அழைப்பர். இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் இவ்வாறான முதுமக்கள் தாழிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையின் வடமாகாணத்தில் யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலுள்ள கந்தரோடை (கதிரமலை) என்னுமிடம் நாகர்களின் முக்கிய இராசதானியாக விளங்கியுள்ளது. இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் நாக இராசதானிகள் இருந்தமையை ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தி வருகின்றன.

இயக்கர்:

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளுள் இயக்கரினத்தவர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இயக்கரினத்தவர்களும் திராவிட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், சிவழிபாட்டை மேற்கொண்டவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். இம்மக்கள் இலங்கையின் மத்தியிலும், தெற்கிலும் பரவி வாழ்ந்துள்ளனர்.

இயக்கர் இனத்தின் வலிமையைப்பற்றியும், இயக்க வேந்தனாகிய இராவணனைப் பற்றியும் காவியங்களுள் ஒன்றாகிய இராமாயணம் விபரித்துள்ளது. இராவணன் சிறந்த சிவபக்தன். இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள திருக்கோணேஸ்வரம் ஆலயம் இராவணன் வழிபட்ட தலமெனக் கூறப்படுகின்றது. இக் கோவிலின் அருகே காணப்படும் ஆழமான பள்ளம் இராவணன்வெட்டு என்றும், திருகோணமலையில் கன்னியா என்னுமிடத்திலுள்ள வெந்நீருற்றுக்கள் இராவணனால்

வெட்டப்பட்டவையென்றும் ஐதீகங்கள் உண்டு.

இயக்கரின மக்கள் அரசியல் முறைகளில் சிறந்தவர்களாக, வலிமைக்கோராக விளங்கியுள்ளனர். எனினும் இவர்களிடையே காணப்பட்ட உட்பகை காரணமாக, இவ்வினம் தனது தனித்தன்மையை இழந்ததோடு, இலங்கைக்கு வந்த விஜயன் முதலானோரின் கீழ் இணைய நேர்ந்தது. விஜயன் இலங்கைக்கு வந்தபோது இயக்கினத் தலைவியாகிய குவேனி என்னும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்தான். இவர்கள் திருமணவிழா சிறிஸ்சுவத்து என்ற நகரில் நடைபெற்றது.* திருமணவிழாவிற்கு வந்திருந்த இயக்கரினத்தவரைக் குவேனியின் துணையோடு விஜயனும் அவன் தோழர்களும் அழித்தனர். இயக்கரினத்தவர் ஆட்சி செய்த பகுதிகளை, விஜயனும் அவன் தோழர்களும் அபகரித்து, அக் குடியேற்றங்களுக்குத் தமது பெயரைச் சூட்டினர்.

அனூராத என்பவனால் அனூராதகம் என்ற குடியேற்றமும், விஜித என்பவனால் விஜிதகம் என்ற குடியேற்றமும், உறுவெல என்பவனால் உறுவெலகம் என்ற குடியேற்றமும் நிறுவப்பட்டது. இவ்வாறான குடியேற்றங்கள் பலவற்றை விஜயனும் அவன் தோழர்களும் நிறுவினர். குவேனி என்னும் இயக்கரினப் பெண்ணின் காதல் மோகத்தால் இலங்கையின் ஆதிதிராவிட இனத்தின் அழிவு ஆரம்பமாகியது. விஜயனும் அவன் தோழர்களும் நிறுவிய குடியேற்றங்கள் ஏற்கெனவே திராவிட இனத்தவரின் வளர்ச்சிபெற்ற குடியேற்றங்களாக விளங்கின என்பதைத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.*

விஜயன் பின்னர் குவேனியை விடுத்து, பாண்டிய இளவரசியை மணம் செய்தான். அவளுடன் வந்த தோழிகளை விஜயனின் தோழர்கள் மணம் செய்தனர். விஜயன் இரண்டாவது தடவையாகத் திருமணம் செய்த பாண்டிய அரசியும் திராவிட இனத்தவர் என்பதைச் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடத் தவறியுள்ளனர். திராவிட இனம் தொன்மை மிக்க இனம் என்பதை மறைத்து, திரிபுவாத முயற்சிகளை இலங்கை வரலாற்றாற்றைக் கூற வந்தோர் கடைப்பிடித்துள்ளனர்.

இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கை பெருங்காடாய் இருந்ததாகவும் பேய்களும்,

இராட்சதர்களும் வாழ்ந்ததாகவும் தீபவம்சம் (Dipavansa, Oldenberg's Translation) என்னும் நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கையிலே ஐந்து சிவத்தலங்கள் இருந்தமையை போல்.பீரிஸ் என்பவர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இக்காலப்பகுதியில் சமயஉணர்வுமிக்க மக்கள் வாழ்ந்தமையினாலேயே இவ்வாறான ஆலயங்கள் காணப்பட்டன என்பதைத் தீபவம்சம் மறந்து, இலங்கையிலே பேய்களும், இராட்சதர்களும் வாழ்ந்தனரெனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. பேய்கள் ஒரு நாட்டிலே வாழ்ந்ததென்ற கூற்று மாளிட வளர்ச்சித் தத்துவத்திற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும். இராட்சதர்களை மனித வடிவத்திலிருந்து வேறுபடுத்தி, அவ்வாறான இனமொன்று வாழ்ந்ததென்பதை, உரிய ஆய்வறிக்க குறிப்பிடுவதும் வரலாற்று இழுக்காகும். திராவிட இனத்தவராகிய இயக்கரின் போர்திறன், உடல் வலிமை, ஆற்றல் இவற்றை இராட்சசசக்தி கொண்டவையாகக் குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துக்களுக்குக் கற்பனை வடிவங்கள் கொடுக்கப்படதன் விளைவே திராவிட இன இயக்க மக்களின் தோற்றமாகும். இயக்க இனத்தவரின் வரலாற்றை மறைத்து, 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கையில் திராவிடர் வாழ்ந்ததை மறைக்கும் வரலாற்றுத் திரிபே தீபவம்சத்தின் கருத்தெனக் கொள்ள முடியும்.

கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டளவிலேயே சிங்களமொழி வழக்கத்திற்கு வந்துள்ளது. இலங்கை வரலாற்றைக் கூறும் மகாவம்சம், தீபவம்சம் ஆகிய நூல்கள் கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டவை. கி.முன்னர் இலங்கையில் வாழ்ந்த திராவிடஇன மக்களைப்பற்றிய சரியான தகவல்களை மகாவம்சமும், தீபவம்சமும் குறிப்பிடவில்லை.

எனினும் தொல்லியல் சான்றுகள், வரலாற்றாய்வுகள் இலக்கிய ஆதாரங்கள் என்பன ஈழத்தின் ஆதிக்குடிகள் திராவிடராகிய நாகரியக்கரென்றும் இம் மக்களின் வழித்தோன்றல்களே ஈழத்திலே வாழ்கின்ற தமிழ், சிங்கள இனத்தவர் என்பதையும் தெளிவாக்கியுள்ளன.

-----00000-----

* குவேனி -செங்கை ஆழியான்

ஈழத்தில் திராவிடர் கலாச்சாரம்

ஈழத்தின் ஆதியில் ஆதிக்குடிகளாக விளங்கிய நாகர், இயக்கரின மக்கள் ஒன்றிணைந்த சமூகமாக வாழ்ந்துள்ளனர். இம்மக்கள் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த தமிழர்கள். இவர்களது சமயம் சைவ சமயம். இம் மக்களிடையே கலாச்சார, சமூக வேறுபாட்டை விஜயனின் வருகை உருவாக்கியது. இவன் வருகையின் பின் இலங்கைக்குள் நுழைந்த புத்தமத வருகையும், பாளிமொழியின் தாக்கமும் திராவிட இன மக்களை இரு கூறாக்கி, இருவேறு கலாச்சாரமுடைய இனமாக மாற வகை செய்தது. மத. இனச் சார்பான சிந்தனைகள் இலங்கையின் உண்மையான வரலாற்றை மறைத்துள்ளன. இலங்கையில் விஜயன் வருகைக்கு முன்னரே, வளர்ச்சி பெற்ற திராவிடஇன, ஆதிக்குடிகள் வாழ்ந்தமையை அகழ்வாய்வுகள், இலக்கியச் சான்றுகள், சாசனங்கள் ஆகியவை புலப்படுத்தியுள்ளன.

விஜயன் பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே வடஇலங்கையில் குடியிருப்புக்கள் காணப்பட்டன என சேர்.போல். பீரிஸ் என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கையின் வடபகுதியாகிய நாகதீவில் திராவிடர் குடியேற்றம் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. பலாங்கொடைப்பகுதியில் அகழ்வாய்வின் மூலம் ஹோமோசேப்பியன் (Homasapian- புத்தி விருத்தியடைந்த) எனும்புகூடு கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய மனிதர்களின் காலம் இற்றைக்கு 30,000 ஆண்டுகளுக்கும், 15,000 ஆண்டுகளுக்கும் இடைப்பட்ட காலமாகும். இதன்மூலம் இலங்கையில் வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே மனித இனம் வாழ்ந்துள்ளமை நிரூபிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறான நிலையில், விஜயன் வருகைக்கு முன் இலங்கையில் மக்களே வாழவில்லையென இலங்கை வரலாற்றை எழுதிய சில வரலாற்றாசிரியர்களும், மகாவம்சமும் எதன் அடிப்படையில் தீர்மானித்தனர்? ஒருநிலைவாதமா? அன்றி இனச் சார்புச் சிந்தனையா?

ஆதியில் ஈழத்தில் நிலவிய கலாச்சாரம் திராவிட கலாச்சாரமாகும். இதற்கு ஆதாரமாகப் பல கலாச்சாரச் கூறுகளைக் கூறலாம். திராவிட இனமக்கள் இறந்தோரை

அடக்கம் செய்தவிதம், ஈமச்சின்னங்களாகக் கல்லறை, கல்மேசை, நடுகற்கள் என்பவற்றைப் பயன்படுத்தியமுறை, முதுமக்கள்தாழியைப் பயன்படுத்தி, இறந்தோரை அடக்கம் செய்தமை போன்ற பலவும் திராவிட கலாச்சாரக் கூறுகளாகக் காணப்படுகின்றன.

ஈழத்திலுள்ள திசமகாரகமைப் பகுதியில் ஈமச்சின்னங்கள் பலவற்றை அகழ்வாய்வின் மூலம் கண்டுபிடித்துள்ளார். இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யப் பயன்படுத்திய தாழி(பாணையையே, முதுமக்கள்தாழியென அழைத்தனர். இக்கலாச்சாரம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டதாகும். இத்தகைய முதுமக்கள்தாழிகளை இலங்கையிலும், இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டிலும் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இந்தியாவில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள திருநெல்வேலிமாவட்டத்தில், தாமிரபர்ணி ஆற்றுக்குத் தெற்குக்கரையிலே காணப்படும், ஆதிச்சநல்லூர் என்னுமிடத்தில் பல முதுமக்கள்தாழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையின் ஆரம்பகால வரலாற்றையும், தொன்மையையும் வெளிப்படுத்தும்வகையில் அண்மைக்கால அகழ்வாய்வின் முடிவுகள் காணப்படுகின்றன. 1969, 1984, 1990 ஆம் ஆண்டுகளில், அனுராதபுரிப் பிரதேசத்திலும், 1970 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கந்தரோடை, புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு ஆகிய இடங்களிலும், 1980 ஆம் ஆண்டு மாந்தையிலும், மற்றும் மாங்குளம், பலாங்கொடை, திஸ்ஸமகாரகம போன்ற இடங்களிலும் அகழ்வாராச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் மூலம் வரலாற்றுண்மைகள் பல வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியாவிலே நிலவிய திராவிடரின் பண்பாடான குறுணிக்கற்காலப்பண்பாடும், பெருங்கற்காலப்பண்பாடும், சமகாலத்தில் இலங்கையிலும் நிலவியிருப்பதை, மேற்கூறிய அகழ்வாராச்சிகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன.

அமெரிக்கநாட்டவரான, பென்சில்வேனியப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியரான, ஜோன் காஸ்வெல் என்பவர் இலங்கையிலுள்ள மாந்தைப்பகுதியில் அகழ்வாராச்சியில் ஈடுபட்டுழைத்தவர். அகழ்வாய்வின்போது, பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குக்கீழே, இடைக்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய குவாட்ஸ் கல்லாயுதங்கள் இருந்தமையை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இப்பண்பாட்டின் தோற்றகாலம் கி.மு 28,000 ஆண்டுகள் எனக் கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையிலே புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பொம்பரிப்பு, ஆணைக்கோட்டை, பரந்தன், இப்பன்குழை, பத்தியகம்பளை,

குருவித்தை, பத்ததொம்பலென்ன, குஞ்சுப் பரந்தன் போன்ற பல்வேறு பகுதிகளிலும் முதுமக்கள் தாழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளமை திராவிட கலாச்சாரப் பழமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

திராவிட கலாச்சாரத்தை விளக்கும் மற்றொரு சான்றாகக் காணப்படுவது பிராமி எழுத்து முறையாகும். இலங்கையிலே வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே தமிழ்பிராமி எழுத்துக்கள் வழக்கில் இருந்துள்ளன. சாசனங்களிலே இடம்பெற்றுள்ள தமிழ்பிராமிமுறை, திராவிட கலாச்சாரத்தையும், ஈழத்தமிழர்களின் தொன்மையையும் விளக்குவதாகக் காணப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கந்தரோடைப்பகுதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மட்பாண்ட ஓடொன்றில், பிராமிஎழுத்து எழுதப்பட்டிருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இவற்றோடு தமிழ்ப் பிராமி வடிவம் பொறிக்கப்பட்ட கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்டத் துண்டுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டிலே பயன்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்படும் தமிழ்ப்பிராமிச் சாசனங்கள், பல உண்மைகளைத் தெளிவாக்கியுள்ளன. ஈழத்தின் வடக்கிலும், அநுராதபுரத்தின் தெற்கிலும், தமிழ்ச்சிற்றரசுகள் இருந்தமையையும், தென்னிந்திய அரசமுறையை ஒத்த ஆட்சிமுறை, ஈழத்தில் காணப்பட்டதையும் தொல்லியல் ஆய்வுகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

விஜயன் இலங்கையைச் சிலகாலம் ஆட்சி செய்தான் என்று கூறப்பட்டபோதிலும், இவன் அநுராதபுரியை இராசதானியாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. விஜயனின் தம்பி மகனான பந்துவாசுவின் பேரனான பந்துகாபயனே, முதன் முதலில் அநுராதபுரியை இராசதானியாக்கியதாக, மகாவம்சம் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆனால் பந்துகாபயனின் ஆட்சிக்காலத்திற்கு முன்பே, அநுராதபுரி நாகர்களின் ஆட்சிப்பிரதேசமாகவும், குடியிருப்புப் பிரதேசமாகவும் காணப்பட்டதென்பதை, கடம்பநதி தீரத்தில் அகழ்வாய்வின் மூலம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நாகர்களின் பழைய நகரம் நிரூபித்துள்ளது. இப்பழைய நகரம் பெருங்கற்பண்பாட்டுக் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும்.

பெருங்கற்பண்பாட்டுக்காலம் கி.மு 1000 ஆண்டுகளாகும். இப்பழைய நகரம் பற்றி, எச்.பாக்கர் என்ற வரலாற்றாசிரியர், தனது 'Ancient Ceylon' என்ற வரலாற்று நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஈழத்திலுள்ள பூநகரி என்னுமிடத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற மட்பாண்ட ஓடுகளில் ஈழ, ஈலா என்ற பிராமி எழுத்துக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பிராமிக்கல்வெட்டுக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்கும்போது, ஆதியில் இயற்கை வழிபாட்டோடு இணைந்த சைவசமயம், ஆதிதிராவிடஇன மக்களின் மதமாகக் காணப்பட்டுள்ளது. அக்காலப்பகுதியில் வழங்கிய பெயர்கள் இதனை நிரூபிப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. அநுராதபுரியில் அரசியற்றியவன் முத்துசிவன் (கி.மு 307-247). இவனது பிள்ளைகளின் பெயராக மகாநாகன், மகாசிவன், தீசன் என்ற பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவர்களுள் தீசன் என்பவனே கி.மு 247 இல் பௌத்தமதத்தைத் தழுவின தேவநம்பியதீசன் ஆவான். இவ்வாறான அக்காலப் பெயரை ஆராய்ந்தோர், இப்பெயர்கள் தமிழ்ப்பெயர்கள் என்பதோடு, சைவசமயம் சார்ந்தபெயராகவும் காணப்படுவதாகக் கூறியுள்ளனர். அநுராதபுரியில் ஆதியில் சிவலிங்கவழிபாடு நிலவியுள்ளதையும், லிங்கவழிபாட்டுத்தலம் இருந்தமையையும் மகாவம்சத்தின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. முன்னாள் தொல்லியல் ஆணையாளராகிய செனரத் பரணவிதான, இதனை 'லிங்கவீடு' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பௌத்த சமயம் பரவுமுன் நாக அரசர்கள் சைவசமயிகளாக இருந்ததையே முத்துசிவன், மகாசிவன் போன்ற பெயர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இவர்களிற் சிலர் பின்னர் பௌத்தசமயத்தைத் தழுவிவிருப்பர். இவ்வாறே தமிழ்மொழி பேசிய சைவமக்களில் ஒரு பகுதியினர், தேவநம்பியதீசன் காலத்திலே, தமிழ்ப்பௌத்தர்களாக மதம் மாறியுள்ளனர். இக்காரணத்தினாலேயே யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கந்தரோடை போன்ற இடங்களில், பௌத்தமத வழிபாட்டின் எச்சங்களைக் காணமுடிகின்றது.

தமிழ்மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களில் பௌத்தசின்னங்கள் காணப்பட்டால், அப்பகுதிகளில் பௌத்தமதத்தைச் சார்ந்த சிங்களமக்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்று நிறுவும் கருத்துத் தவறானது. இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் தமிழ்ப் பௌத்தர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான மணிமேகலை என்னும் நூலை இயற்றிய சீத்தலைச் சாத்தனார், சித்தாந்ததொகை என்னும் நூலை இயற்றிய புலவர் மற்றும் வஜ்ரபோதி, புத்தநந்தி, புத்தகாப்பியர், புத்ததத்தர், தர்மபாலர் போன்றவர்கள் தமிழ்ப்பௌத்தர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பௌத்தமத வளர்ச்சிக்கு உதவுமுகமாகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தமிழ்ப்பௌத்தகுருமார்கள் இலங்கைக்கு வந்துள்ளனர். அநுராதபுரத்திலுள்ள மகாவிகாரையிலே தங்கிப் பௌத்த மதவளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றியவர், மாக்கோதை தர்மபாலன்

என்னும் தமிழ்ப் பௌத்த தேரராவர். இவரைப்பற்றிய கல்வெட்டொன்று தென்னிந்திய சாசனத்தொகுப்பிலே காணப்படுகின்றது. அக்கல்வெட்டிலே,

“போதி நிலமர்ந்த புண்ணியன் போலெவ்வு யிர்க்குந்
தீதி லருள் சுரக்குஞ் சிந்தையா னாதி வருதன்
மங்குன்றாத மாதவன் மாக்கோதை
ஒரு தன்ம பால னுளன்”

எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டு அநுராதபுரியிலுள்ள அரும்பொருட்காப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.* மேற்கூறிய கூற்றுக்கள், காலத்திற்குக்காலம் சைவசமயத்தைப் பின்பற்றிய தமிழர்கள், ஏனைய மதங்களையும் பின்பற்றியுள்ளமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

ஆதிதிராவிட இனமக்களிடையே சூரியவணக்கம், விருட்சவணக்கம், மற்றும் விலங்கு, நதி, பூமி, நாகம் போன்ற வணக்கமுறைகள் காணப்பட்டன. இவ்வணக்கமுறைகள் இன்றும் சைவசமயத்திலே காணப்படுகின்றன. இலங்கையிலே காணப்படும் பௌத்தமத வழிபாட்டிடங்களான தாதுகோபங்கள் பலவும், ஆதியில் இயக்கவழிபாடு நடைபெற்ற இடங்களிலேயே கட்டப்பட்டன. இயக்கரினமக்கள் வணங்கிய யக்ஷமகேசன் கோவில் இருந்த இடத்திலேயே ஈழத்தின் முதல் தாதுகோபமாகிய தூபராம வழிபாட்டுத்தலம் கட்டப்பட்டதாகப் பரணவிதான என்ற வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.**

மேற்கூறிய சான்றுகள் இலங்கையின் திராவிட கலாச்சாரத்தின் பாரம்பரியத்தையும், ஆதியில் இங்கு வசித்தவர்கள் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த நாகர், இயக்கர் என்பதோடு, இவர்கள் சைவசமயத்தவர்கள் என்பதையும், ஈழத்துத் தமிழ் மக்கள் ஆதிதிராவிடஇனமாகிய நாகர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்பதையும் தெளிவாக்கியுள்ளது.

* South Indian Inscription No . 1406, Vol. IV

** பண்டைய ஈழத்து யக்ஷ வழிபாடு - திரு.க.சிற்றம்பலம்

கி.மு.ஈழத்தையாண்ட மன்னர்கள்

கி.மு ஈழவரலாறு சில சந்தர்ப்பங்களில் முரண்பாடு உடையதாகவும், ஜாதகக் கதைகளைத் தழுவியதாகவும் காணப்படுகின்றது. ஈழவரலாற்றை எடுத்துரைக்கும் மகாவம்சம் சூளவம்சம் போன்றவற்றில் கூறியுள்ள கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே வரலாற்றாசிரியர்கள் பலர் ஈழவரலாற்றை எழுதியுள்ளனர். மகாவம்சம், சூளவம்சம் என்பன அநுராதபுர அரசிற்கு முதன்மையளித்து, அரசு செய்திகளுக்கே முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளன. அநுராதபுரத்தை ஆட்சிசெய்த மன்னர்களைப் பற்றிய செய்திகளையே, இந்நூல்கள் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

யாழ்ப்பாணவைபவமாலை, வையாபாடல், யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் போன்றவை வடஇலங்கை இராச்சியச் செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளன. இவ்வாறான சூழ்நிலை, ஆதியிலிருந்தே இனச்சார்பான கருத்துக்களுக்கு முதன்மையளித்து, நடுநிலையான சில கருத்துக்கள் வெளிவரத் தடையாக இருந்துள்ளது. தற்காலத் தொல்லியல்ஆய்வுகளும், வரலாற்றாசிரியர்களின் நடுநிலைமையான சிந்தனையும், கிறிஸ்துவிடமுற்பட்ட ஈழவரலாற்றை அறிய உதவுகின்றது.

கி.முன் இராவணன் உட்படப் பல இயக்க, நாகஅரசர்கள் இலங்கையை ஆட்சிசெய்துள்ளனரென இலக்கியங்களும், காவியங்களும், அண்மைக்காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகளும் சான்று கூறுகின்றன.

கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து, கி.மு 1ஆம் நூற்றாண்டுவரையான காலப்பகுதியில் 19 மன்னர்கள் ஈழத்தை ஆட்சி செய்துள்ளனர். இவ்வரிசையில், முதலில் வைத்துக் கூறப்படுபவன் விஜயன். ஈழவரலாற்றில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய அரசர்களாகத் தேவநம்பியதீசன், சேனன், குத்திகன், எல்லாளன், துட்டகாமினி போன்றோர் கருதப்படுகின்றனர். இம்மாற்றங்கள், இன்றுவரை ஈழத்தவரிடையே பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றன.

விஜயன்வருகையும், அதன் பின் ஈழத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும்:

ஆதியில் திராவிட இனமக்களாகிய நாகர், இயக்கர் வாழ்ந்த பூமியாக ஈழம் விளங்கியுள்ளது. இந்தியாவிலுள்ள கலிங்கநாட்டிலிருந்து தந்தையால் நாடுகடத்தப்பட்டவன் விஜயன். இவன்வருகை ஈழவரலாற்றில் பெரும்மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. ஆதிதிராவிட இனமாக வாழ்ந்த நாகர், இயக்க ரிடையே அடிப்படை மாற்றங்களையேற்படுத்தி இருவேறினமாகப் திராவிட இனம் பிளவுபட, இவன் வருகையே முதற் காரணமாக அமைந்தது.

விஜயனும் அவன் தோழர்களும் வந்திறங்கிய பிர தேசம் தாமிரபர்ணிப்பிரதேசமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.* சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இக்கூற்றை மறுத்து மாவிட்டபுரம் அல்லது திருத்தம்பலை என அழைக்கப்பட்ட கீரிமலைப் பகுதியே விஜயன் வந்திறங்கிய இடமெனவும் கூறியுள்ளனர்.** விஜயன் கலிங்கதேசத்தைச் சேர்ந்த சைவசமயி என்றும், இவன் பல சைவ ஆலயங்களைக்கட்டியும், பல சைவ ஆலயங்களைப் புனரமைப்புச் செய்ததோடு, கதிர்மலையில் வசித்த நாகஅரச னுடன் நட்புக்கொண்டிருந்தானெனவும் யாழ்ப்பாணச்சரித்திர நூலாசிரியர் முதலியார் செ. இராசநாயகம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலங்கையின் வடகரையிற் கீரிமலைச்சாரலிலே பிற்காலத்தினரால் நகுலேச்சுரமென வழங்கப்பட்ட திருத்தம்ப லேசுவரம் எனப்பட்ட சைவாலயத்தையும், தென்கரையிலுள்ள தெய்வந்துறையிலே சந்திரசேகரன் கோயிலையும், கிழக்கே தம்பலகாமத்தில் திருக்கோணேசர் கோயிலையும், கதிர்காமமா கிய கதிர்மலையிலே முருகவேளுக்கோர் ஆலயத்தையும், விஜயன் கட்டுவித்தான். மாதோட்டத்தில் சிதிலமுற்றிருந்த திருக் கேதீஸ்வரர் கோயில் திருப்பணியையும் இவன் செய்வித்தான்.

* ஈழத்தவர் வரலாறு - கலாநிதி செ.குணராசா

** யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் - முதலியார் செ.இராசநாயகம்

திருக்கேதீஸ்வரமும், முன்னீஸ்வரமும் விஜயன் வருகைக்கு முன் உள்ள புராதன ஆலயங்களாகும். இராவண சம்மாரத்தின் பின், இராமர் முன்னீச்சுவரத்திலிறங்கி அங்குறையும் பெருமானை வணங்கிச் சென்றாரென ஐதீகமுண்டு. இவ்வாறு முதலியார் செ. இராசநாயகம் குறிப்பிட்டுள்ளார். விஜயன் சைவசமயத்தவன் என்ற கூற்று ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகக் காணப்பட்டபோதிலும், மேற்கூறிய திருத்தலங்களை விஜயன் கட்டினானென்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் இல்லை. காலம் அறியப்படாத சைவாலயங்களாகவும், விஜயன் வருகையின்போது இலங்கையில் காணப்பட்ட திருத்தலங்களாக இன்றுவரை மேற்கூறிய சைவாலயங்கள் கணிக்கப்பட்டுள்ளன.

காலம் அறியப்படாத சைவத்தலங்களாக இவை காணப்பட்டன என்பதற்குச் சான்றாக வரலாற்றாய்வாளர் கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. “விஜயன் இலங்கைக்கு வருவ தற்கு வெகுகாலத்திற்கு முன்பே இலங்கையில் கருத்திற் கொள்ளத்தக்க, வழிபாட்டிற்குரிய ஐந்து சிவாலயங்கள் காணப் பட்டன. அவையாவன, மகாதித்தத்திற்கு அண்மையில் திருக்கேதீஸ்வரம், முத்துச்சிலாபத்தில் பிரசித்திபெற்ற முன்னீஸ்வரம், மாதோட்டத்திற்கருகில் தண்டேசுவரர் ஆலயம், பெரிய கொட்டியாரக்குடாவிற்கு எதிரேயுள்ள திருக்கோணேஸ் வரர் ஆலயம், காங்கேசன்துறைக்கு அண்மையிலுள்ள நகுலேசுவரம்” என்பவையே காலம் அறியப்படாத சிவத்தலங் களென P.E. பீரிஸ் என்ற ஆய்வாளர் வெளியிட்ட ‘Nagadipa and Buddhist Remain in Jaffna’ என்ற நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கூற்றின் மூலம் விஜயன் இலங்கைக்கு வருமுன்பே சிவவழிபாடிருந்தமையும், இவ்வழிபாட்டை மேற் கொண்ட தமிழர்கள் இலங்கையில் வசித்தமையும் நிரூபிக்கப் பட்டுள்ளது.

விஜயன் இலங்கைக்கு வந்து இயக்கப் பெண்ணாகிய குவேனியைத் திருமணம் செய்து அவன் உதவியுடன் தம்மன்னா என்னுமிடத்தில் இராசதானியை அமைத்தான். திராவிட இன மக்களின் குடியிருப்புக்களை அழித்துத் தனது தோழர்களின் பெயர்களில் குடியிருப்புக்களை அமைத்து ஆட்சி செய்தான்.

இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளாகிய, திராவிட இனத்தவ ரின் அழிவுக்கு வித்திட்டவன் விஜயன். விஜயனின் ஆட்சியில் திராவிடஇன மக்களின் பிரதேசங்கள் கைமாறியபோதிலும், நாகதீவு அல்லது நாகதீபம் என அழைக்கப்பட்ட ஈழத்தின் வடபகுதியில் உறுதியான நாகஅரசு காணப்பட்டது. விஜய னின் நாடாளும் ஆசை காரணமாகக் குவேனியைக் கைவிட்டு,

கதிரமலை என்னும் இடத்தை ஆட்சி செய்த நாகரசன் மகளைத் திருமணம் செய்தான் எனக் கூறப்பட்டபோதிலும், மகாவம்சம் என்னும் நூல், விஜயன் பாண்டிய அரச குமாரியையும், அவன் தோழர்கள் அரசகுமாரியின் தோழிகளையும் மணந்தானெனக் கூறியுள்ளது.

மகாவம்சம் அநுராதபுர அரசுசார்ந்த குறிப்புக்களையே முக்கியமாகக் குறித்துச் செல்வதால் இக்காலப் பகுதியில் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் ஆட்சியெய்தோர் பற்றிய விபரங்களை அறிய முடியாதுள்ளது. ஆனாலும் அண்மைக்கால ஆய்வுகள் இக்கால அரசுகள்பற்றிய குறிப்புக்களை ஆதாரங்களுடன் வெளியிட்டுள்ளன.

விஜயனின் வருகை ஈழத்தின் ஆதிக்குடிகளான திராவிட இன மக்களிடையே பிளவினை ஏற்படுத்தி இரு இன கலாச்சாரங்களைக் கொண்ட இருபிரிவாக, ஈழமக்கள் பிரிய வகைசெய்தது. விஜயனின் காலத்தில் ஆரம்பமான இந்நிலை இன்றுவரை ஈழவரலாற்றிலே, பெருந்தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி வருவது கண்கூடு.

விஜயனின் பின் தேவநம்பியதீசன் காலம் வரை ஈழத்தை ஆட்சி செய்தோர்:

விஜயன் ஈழத்தில் காலடி வைக்குமுன், பல சிற்றரசுகள் இங்கு காணப்பட்டன. இதனை கி.மு ஆயிரம் ஆண்டளவில் காணப்பட்ட, திராவிடமக்களது பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் தொல்லியற் சின்னங்களான ஈமத்தாழிகள், பிராயிக் கல்வெட்டுக்கள் போன்றவை நிரூபித்துள்ளன. விஜயனின் பின் தேவநம்பியதீசன் காலம்வரை ஈழத்தை ஆண்ட மன்னர்களால், பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. விஜயனைத் தொடர்ந்து பண்டுவசுதேவா, அபயன், பண்டுகாபயன், முத்துசிவன் ஆகியோர் முறையே கி.மு 247 வரை இலங்கையை ஆட்சி செய்துள்ளனர். இவர்களின் பின் ஈழவரலாற்றில் பெரும்மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவன், தேவ நம்பியதீசன் என்னும் அரசனாவான்.

-----00000-----

தேவநம்பியதீசன் ஆட்சியில் ஈழத்திலேற்பட்ட மாற்றங்கள்

தேவநம்பியதீசன் கி.மு 247 முதல் கி.மு 207 வரை ஈழத்தை ஆட்சி செய்தான். இவன் ஆட்சிக்காலம் ஈழவரலாற்றில் முக்கிய நிகழ்வை ஏற்படுத்திய காலமாகக் கருதப்படுகின்றது. விஜயனின் வருகை திராவிட இனமக்களைப் பிளவுபட வைத்தது. தேவநம்பியதீசனின் ஆட்சி, திராவிட இனமக்கள் புதியமதம், மொழி, அன்னிய கலாச்சாரம் ஆகியவற்றைப் பின்பற்ற வகை செய்தது. இம்மன்னன் ஆட்சிக்காலத்தில் ஈழத்துள் நுழைந்த புத்தமத வருகையும், பாளி மொழியின் தாக்கமும், திராவிட இனமக்களைப் பெரிதும் பாதித்தன. இம்மன்னன் காலத்தில் ஆரம்பித்த இப்பாதிப்பு தமிழ், சிங்கள இனமாகத் திராவிட இனம் ஈழத்தில் வாழ வகை செய்தது.

தேவநம்பியதீசன் காலத்தில் ஈழத்தின் வடபகுதியில் அரசோச்சிய, நாகரின அரசரிற் சிலர், புதிதாக அறிமுகமான புத்தமதத்தைத் தழுவினர். இம்மன்னன் காலத்தில் வடபகுதி உத்தரதேசம் என்றும், தென்பகுதி தக்கினதேசம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. தேவநம்பியதீசன் அநுராதபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தான். வடஇந்தியா விலிருந்து மகதநாட்டை ஆண்ட அசோகச்சக்கரவர்த்தியும், ஈழத்தை ஆட்சி செய்த தேவநம்பியதீசனும் சமகாலத்தவர்கள். அசோகன் காலத்தில் இந்தியாவிலேற்பட்ட கலிங்கப் போரின் காரணமாக இந்துமதத்தவனாகிய அசோகன் பௌத்தமதத்தைத் தழுவினதோடு, உலகமெங்கும் அம்மதத்தைப் பரப்ப முற்பட்டான். தேவநம்பியதீசன் காலத்திலேயே அசோகனின் மகளாகிய மகிந்தனும், மகளாகிய சங்கமித்தையும் புத்தமதத்தைப் பரப்பும் நோக்குடன் ஈழத்திற்கு வந்தனர். சங்கமித்தை ஈழத்திற்கு வந்தபொழுது, வெள்ளரசமரக்கிளை யொன்றினையும் கொண்டு வந்தாள்.

உத்தரதேசத்தின் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டின் வலிகாமம் பகுதி முற்காலத்தில் ஜம்புத்தீவு என அழைக்கப்பட்டது. இதனை நாவலந்தீவு எனவும் குறிப்பிடுவர். இங்குதான் மகாவம்சம் குறிப்பிடும் ஜம்புக்கோளப்பட்டினம் என்ற துறை காணப்பட்டது. இத்துறையினூடாகவே, அசோகன் மகளாகிய

சங்கமித்தை, வெள்ளரசமரக்கிளையுடன் ஈழத்திற்கு வருகை தந்தாளென மகாவம்சம் குறிப்பிட்டுள்ளது.

தேவநம்பியதீசன் பௌத்தமதத்தைத் தழுவிவதைத் தொடர்ந்து, நாட்டு மக்களும் பௌத்த மதத்தைத் தழுவினர். வடஇலங்கையில் சிற்றரசர்களாக விளங்கிய நாகஅரசர்களும், கதிர்மலை நாகஅரசரும் இந்துமதத்தினின்றும் புத்தமதத்தைத் தழுவினர். இக்காரணத்தினால் நாகதீவிலும், குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலும், தமிழ்ப்பௌத்தர்கள் உருவாகினர். கந்தரோடை, வல்லிபுரப்பகுதி, நாகதீவு ஆகிய பிரதேசங்களில் அகழ்வாய்வின் மூலம் பௌத்த சின்னங்கள் பல கிடைக்கப்பெற்றமைக்குப் புத்தமதத்தைத் தழுவி தமிழ் மக்கள் இப்பகுதிகளில் வாழ்ந்தமையே காரணமாகும். புத்த மத வருகைக்கு முன் இப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் பின்பற்றிய மதத்தையும், பேசிய மொழியையும் வரலாற்றாசிரியர்களிற் பலர் குறிப்பிடத் தவறியுள்ளனர். இவற்றை ஆராயின் புத்தமத வருகைக்கு முன் ஈழத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களின் பாரம்பரியத்தையும், அவர்கள் வரலாற்றையும் அறிய முடியும்.

ஈழத்தின் அநுராதபுரப் பிரதேசத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு தேவநம்பியதீசன் ஆட்சி செய்தமையால், இப் பிரதேசம் புத்தமதத்தின் ஆரம்ப இடமாகக் கருதப்படுகின்றது. புத்தமதத்தைப் பரப்ப வந்தோரும், பௌத்தமத குருமாரும் அநுராதபுரப்பகுதியில் வாழ்ந்தமையால், அநுராதபுர அரசர் வரலாற்றைக் கணிப்பது இலகுவாகக் காணப்பட்டிருக்க வேண்டும். தேவநம்பியதீசன் காலத்தில் நிலவிய அமைதியான சூழ்நிலை, பௌத்தமத வளர்ச்சிக்கு உரமூட்டியது. அத்தோடு அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் செல்வாக்கும், படைப்பலமும் தேவநம்பியதீசனுக்குப் பக்கபலமாகக் காணப்பட்டமையால், புத்தமதமாற்றத்தை எதிர்க்க எவரும் துணிந்திலர். இக்காரணத்தினால் ஈழத்திலே காணப்பட்ட சிற்றரசுகள் தேவநம்பியதீசனின் ஆணையை ஏற்றின.

ஈழத்திலே விஜயனின் பின் ஐந்து தலைமுறைக்குள் கலிங்க அரசர்குலம் அற்றுப்போகக் கலிங்கரும், நாகரும் கலந்த மிசிர குலத்தவரே ஈழத்தை ஆட்சி செய்தனர். தமிழ் அரசர்களும் காலத்திற்குக் காலம் அநுராதபுரப்பகுதியிலிருந்து ஆட்சிசெய்துள்ளனர். மிசிரகுலத்தவர் என்ற கலப்பின் பின்னர் நாகர், இயக்கர், கலிங்கர் என்ற நாமங்கள் அற்றுத் தமிழர், சிங்களவர் என்ற இனத்தவர்களே வழக்கிலே காணப்பட்டனர்.*

* யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் முதலியார் செ.இராசநாயகம்

தேவநம்பியதீசன் காலத்தில் இலங்கைக்குள் கொண்டுவரப்பட்ட பாளி நூல்களின் மொழிக் கலப்பாலும், தமிழ்மொழிக் கலப்பாலும், கி.பி. ஆயிரம் வருடமளவில் இலக்கணவரம்புகொண்ட மொழியாகச் சிங்களமொழி வளர்ச்சியடைந்தது. தமிழ்மொழியின் தாக்கத்தைச் சிங்கள மொழியிலே இன்றும் காணமுடியும்.

பௌத்தமதத்தினமீது கொண்ட மோகம் காரணமாகத் தேவநம்பியதீசன், பௌத்த விகாரைகளைக் கட்டுவதிலும், பௌத்தமத வளர்ச்சியிலும் ஆர்வங்கொண்டிருந்தானே தவிர, நாட்டின் பாதுகாப்பைப் பேணுவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. தேவநம்பியதீசன் சைவசமயத்தவனாக இருந்தபொழுது, இவன் ஆணையை ஏற்ற குறுநில மன்னர்கள், புத்தமதத்தைத் தழுவி பின்னர் கிளர்ந்தெழுந்து, சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர். தேவநம்பியதீசனின் மரணத்தின் பின்னர், இக்குறு நிலமன்னர்கள் தமது எதிர்ப்பை வெளிப்படையாகவே காட்ட ஆரம்பித்தனர். வடஈழத்திலுள்ள தமிழ்அரசர், அநுராதபுரஅரசின் ஆணையை ஏற்க மறுத்ததோடு, எதிராகவும் கிளர்ந்தெழுந்தனர்.

-----00000-----

ஈழத்தில் சேனன், குத்திகள் ஆட்சி

(கி.மு 177-155)

தேவநம்பியதீசனின் மரணத்தின் பின், கிளர்ந்தெழுந்த வடஇலங்கைச் சிற்றரசர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் சேனன், குத்திகள் என்ற வடஇலங்கைத் தமிழரசராவர்.

சேனன், குத்திகளை மகாவம்சக் கருத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட வரலாற்றாசிரியர்கள், தென்னிந்தியத்தமிழர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மகாவம்சமானது தமிழ் அரசர்களையும், அவர்கள் சாதனைகளையும் குறிப்பிடாது, ஆக்கிரமிப்பாளர் எனத் தமிழ் அரசர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இக்காலப்பகுதியில் ஈழத்தின்மீது படையெடுக்கும் அளவிற்கு வல்லமை படைத்த அரசுகள், தென்னிந்தியாவில் காணப்படவில்லை. அங்கு ஆட்சிசெய்த மன்னர்களின் பெயர்களை ஆராய்ந்தால், சேனன், குத்திகள் என்ற பெயர்களை யுடையோர் ஈழத்தின்மீது படையெடுத்தமைக்கான ஆதாரமெதனையும் காண முடியாதுள்ளது. எனவே, இவர்கள் வடஇலங்கையின் சிற்றரசர்கள் என்று கொள்வதே பொருத்தமுடையது. தென்இலங்கையின் சிற்றரசர், காலத்திற்குக் காலம் அநுராதபுர அரசின் ஆட்சியாளராக மாறியதுபோல, வடஇலங்கைச் சிற்றரசர்களும் அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்திருக்க வேண்டும் என்று கொள்வதே பொருத்தமுடையது.

சேனன், குத்திகள் என்ற சிற்றரசர்கள் அநுராதபுரத்தின்மீது படையெடுத்தபோது, அநுராதபுரத்தின் மன்னனாகச் சூரதீசன் என்பவன் ஆட்சி செய்தான். சேனன், குத்திகள் ஆகிய இவ்விருவரும் அநுராதபுர மன்னர்களாக மாறியபின், வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க வகையிலே பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. எனினும், அசேலன் என்பவன் இவர்களை வெற்றி கொண்டு அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றினான். சேனன், குத்திகள் என்ற தமிழ் மன்னர்கள் கி.மு 177 தொடக்கம் கி.மு 155 வரை ஈழத்தை ஆட்சி செய்துள்ளனர். இவர்கள் கதம்பநதியை (அருவியாறு) அநுராதபுரநகருக்கு

அருகாகப் பாயத் திசைதிருப்பி, நாட்டின் வளத்தை மேப்பாடடையச் செய்துள்ளனர்.

ஈழத்தைக் காலத்திற்குக் காலம் ஆண்ட தமிழ் மன்னர்களுடைய வரலாறுகள், தெளிவான முறையிலே ஆய்வாளர்களால், மீளாய்வு செய்யப்படல் வேண்டும். அநுராதபுரத்தின்மீது படையெடுத்த தமிழ்மன்னர்கள் யாவரும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து படையெடுத்தார்களா, அன்றி ஈழத்தின் வேறு பகுதிகளிலிருந்து படையெடுத்தார்களா என்பதை ஆய்வுபூர்வமாக நிறுவவேண்டும். இந்நிறுவல்கள் ஈழத்தமிழரின் வரலாற்றை மீளாய்வு செய்ய உதவும் என்பதில் ஐயமேதும் இல்லை.

-----00000-----

ஈழத்தில் எல்லாளமன்னன் ஆட்சி (கி.மு 145-101)

சேனன், குத்திகள் என்ற தமிழ் சிற்றரசர்கள் அனுராதபுர அரசிற்கு எதிராப் போர்தொடுத்து வெற்றி கண்டனர். இவர்களிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய அசேலன், ஈழத்தைப் பத்து ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்துள்ளான். இவன் சூரதீசனின் அண்ணனாகிய, மகாசிவனின் மகனாவான். அசேலனின் ஆட்சிக்காலம் கி.மு 155-145 வரையான காலப் பகுதியாகும்.

அசேலனை எதிர்த்து எல்லாளன் என்ற தமிழ் மன்னன், ஈழத்தின் உத்தரப்பிரதேசத்திலிருந்து அநுராதபுரத்திற்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தான். அசேலனிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய எல்லாளன் 44 ஆண்டுகள் நீதி தவறாது ஆட்சி செலுத்தியுள்ளான். அனுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்த தமிழ் மன்னனான சேனனின் மகன் எல்லாளன் என்ற கூற்றை, ஏலேலன் கூத்திலே வரும் “ஈழசேனன் புத்திரன் ஏலேலன்” என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. பாளி இலக்கியங்களில் எல்லாளன், எலாரா என்றே அழைக்கப்பட்டுள்ளான். ஈழராஜா என்ற பெயரே எலாரா என மருவிய தென்பர். அநுராதபுரத்தை ஆண்ட சிங்கள மன்னர்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்துரைபாடும் மகாவம்சம், அநுராதபுரத்தை யாண்ட தமிழ் மன்னர்களின் சாதனைகளைப் பெரிதாக விபரிக்கவில்லை. எல்லாளன் ஈழத்தை ஆட்சி செய்த காலத்தில் நீதிமானாகவும், நடுநிலைமையாளனாகவும் ஆட்சிசெய்துள்ளான். இக்காரணத்தினாற்போலும், நீதிதவறிய குற்றத்திற்காகக் தன்மகனைத் தேர்க்காலிட்டுக் கொன்ற மனுந்தி சோழன் என்ற அரசனுடன் தொடர்பான கதைகள் பல, எல்லாளனுடனும் தொடர்புபடுத்தப்பட்டன.

எல்லாள மன்னனைச் சோழ இளவரசனாகவும், தென்னிந்தியாவிலிருந்து படையெடுத்து வந்தவனாகவும், பாளி

இலக்கியங்களிலே கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தினைப் பின்பற்றி எல்லாளனைச் சோழஇளவரசனாக வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தென்னிந்தியாவிலிருந்து அரசாண்ட சோழ வம்சம்சத்திலிருந்து எல்லாளன் என்ற பெயரில் ஈழத்தின்மீது படையெடுத்தமைக்கான சான்றுகள் எதுவுமில்லை. சோழவரலாற்றில் எல்லாளன் என்ற பெயரைக் கொண்ட அரசநாமம் எதனையும் காண முடியாதுள்ளது. எனவே, இவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு ஆராய்ந்தால், எல்லாளன் ஈழத்தின் உத்தரதேசத்திலிருந்து அநுராதபுரத்தின் மீது படையெடுத்தான் என்றே கருதமுடியும்.

இக்கூற்றிற்குப் பல ஆதாரங்கள் உண்டு. விஜயன் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே உத்தரதேசம் என்ற வடபெரும் நிலப்பரப்பு வல்லமை படைத்த பிரதேசமாக விளங்கியுள்ளது. அநுராதபுர அரசு மேலோங்கியிருந்த காலங்களிலும், வட இலங்கையில் குறுநிலமன்னர்கள் ஆட்சி செய்துள்ளனர். வவுனிக்குளத்தைக் கட்டியவன் எல்லாளன். உத்தரதேச குறுநில மன்னனாக இருந்த காரணத்தினாலேயே வவுனிக்குளத்தை எல்லாளனால் கட்ட முடிந்தது.

எல்லாளனின் நடுநிலை ஆட்சி காரணமாக உறுகுணையுட்படத் தென் இலங்கைச் சிற்றரசுகளும் இம் மன்னன் ஆணையை ஏற்றன. துட்டகைமுனு என்ற சிங்கள அரசனுடனான, நேருக்கு நேரான மோதலில் எல்லாளனின் பட்டத்து யானையான மகாபர்வதம் சரிந்தபோது, துட்டகாமினி எறிந்த வேல் எல்லாளனைத் தாக்கியது. ஈழத்தின் தமிழ் மன்னனாகிய எல்லாளன் நிலத்திலே சரிந்து வீழ்ந்திறந்தான் இத் தமிழ்மன்னன் கி.மு 145- 101 வரை ஈழத்தை ஆட்சி செய்துள்ளான்.

----00000----

ஈழத்தில் துட்டகாமினியின் ஆட்சிக்காலம்

(கி.மு 101 - 77)

தமிழ் மன்னனாகிய எல்லாளனை வெற்றி கொண்டமையால், ஈழவரலாற்றில் சிங்கள இனத்தின் விடுதலை வீரனாகத் துட்டகாமினி வர்ணிக்கப்படுகின்றான். இவ் வெற்றியைச் சிங்கள காவியங்கள் போற்றித் துதிப்பாடியுள்ளன. துட்டகாமினி அநுராதபுரத்தை 24 வருடங்கள் ஆட்சி செய்துள்ளான். இவனைக் காவியநாயகனாக்கி 843 செய்யுட்களில் விவரணம் செய்யும் மகாவம்சம், 44 வருடம் நடுநிலைநின்று ஆட்சி செய்த எல்லாளனை 21 செய்யுட்களில் மட்டுமே குறிப்பிட்டுள்ளது. மகாவம்ச ஆசிரியரான மகாநாமதேரர் துட்டகாமினியைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகப் போற்றியுள்ளார்.

துட்டகாமினியின் தாயார் பெயர் விகாரமாதேவி. தந்தை பெயர் காக்கவண்ணதீசன். துட்டகாமினியின் இயற்பெயர் காமினி அபயன் என்பதாகும். தந்தை சொற்களாது வாழ்ந்தமையால், துட்டகைமுனு என அழைக்கப்பட்டான். இவனது சகோதரன் பெயர் சதாதீசன். சிறுவயதிலிருந்தே தமிழர்களுக்கு எதிரான உணர்வைத் தன் பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டி வளர்ப்பதில் அக்கறை கொண்ட பெண்ணாக விகாரமாதேவி விளங்கினாள். தந்தையின் நிலை இதற்கு எதிர்மாறாகக் காணப்பட்டது. தமிழர்களோடு போர் புரியக்கூடாது என்ற நிலைப்பாடுடையவனாகக் காக்கவண்ணதீசன் விளங்கினான். காக்கவண்ணதீசன் தனது பிள்ளைகளான துட்டகாமினி, சதாதீசன் இருவரிடமும் மூன்று வேண்டுகோள்களை விடுத்தான். பௌத்த சங்கத்தினருக்குப் பணிவாக இருக்க வேண்டுமென்றும், சகோதரர் இருவரும் ஒற்றுமையாக வாழவேண்டுமென்றும், தமிழர்களோடு போர் புரியக்கூடாதென்றும், தன் பிள்ளைகள் இருவரிடமும் கேட்டுக்கொண்டான்.

தந்தையின் முதலிரு வேண்டுகோள்களையும் ஏற்று, தமிழர்களுடன் போர்புரியக் கூடாதென்ற மூன்றாவது வேண்டு கோளை ஏற்க மறுத்தனர். இதன் பின்னர் துட்டகைமுனு தனது படுக்கைக்குச் சென்று கால்களை மடக்கி முடங்கிக்

கிடந்தான். இச்செயலை அவதானித்த துட்டகைமுனுவின் தாயார் விகாரமாதேவி, மகனை நோக்கி, ஏன் அவ்வாறு முடங்கிக் கிடக்கின்றாய்? என்று கேட்டாள் எனவும், அதற்குத் துட்டகைமுனு “வடக்கே மகாவலி கங்கைக்கு அப்பால் தமிழரும், தெற்கே சமுத்திரமும், நெருக்கும்போது எப்படி நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்க முடியும்?” எனப் பதிலளித்தான் என மகாவம்சம் குறிப்பிட்டுள்ளது.

காக்கவண்ணதீசன் காலத்தில் உறுகுணை அரசு வலிமையுடையதாகக் காணப்பட்டபோதிலும், எல்லாளனின் ஆதிக்கத்தை ஏற்றுத் திறை செலுத்தியுள்ளது. காக்கவண்ணதீசனின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து, துட்டகாமினி உறுகுணை அரசனானான். தந்தையைப்போல, அநுராதபுர அரசிற்குத் திறை செலுத்தத் துட்டகாமினி விரும்பவில்லை. எனவே தந்தையின் படையுடன் தானும் படையிரட்டி, ஐநூறு பௌத்த குருமார்களையும் தனது படையிலே சேர்த்து அநுராதபுர அரசினமீது படையெடுத்தான்.

எல்லாளன் ஆட்சி நடுநிலையுடையதாகக்காணப்பட்டமையால், மக்கள் எல்லாளன் ஆட்சிமீது பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தனர். இம்மக்களைத் தன்வசம் திருப்பத் துட்டகைமுனு பல்வேறு வகையான, கவர்ச்சிகரமான உறுதிகளையும், சுலோகங்களையும் முன்வைத்தான். அரசு போகங்களை விரும்பி எல்லாளனுடன் யுத்தம் செய்யவில்லை யென்றும், பௌத்த சாசனத்தின் மேன்மைக்காகவே போர் தொடுப்பதாகவும் தெரிவித்தமையால், பௌத்த குருமார் எல்லாளனுடனான யுத்தத்தில் முதற்தடவையாக ஈடுபட்டனர். எல்லாளன் துட்டகைமுனுவிற்கிடையிலான யுத்தத்தில் விகாரமாதேவி பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டவளாகக் காணப்பட்டாள்.

ஈழமன்னனாகிய எல்லாளனின் படைத்தளங்கள் மகாவலிகங்கையைச் சூழவுள்ள பகுதிகளில் நிலை கொண்டிருந்தன. மகியங்களையில் நிலைகொண்டிருந்த எல்லாளன் படையுடன், முதன்முதலாகத் துட்டகைமுனுவின் படை யுத்தத்தில் ஈடுபட்டது. இதன்பின்னர் நடைபெற்ற யுத்தத்தில் துட்டகைமுனுவின் படை வெற்றி பெறத் துட்டகைமுனுவின் படைபலம் மட்டும் காரணமாக அமைய வில்லை. போரிலே கையாண்ட தந்திரமும், தாய் விகாரமாதேவியின் பக்கபலமும், தொடர்ச்சியான வெற்றி களைத் துட்டகைமுனு பெற வழி செய்தது.

அம்பதீர்த்தம் என்ற இடத்திலே நிலைகொண்டிருந்த எல்லாளன்படை, வலிமை பெற்றதாகக் காணப்பட்டது. இவ்வரணைத் தாயின் உதவியினால், இலகுவில் துட்டகைமுனு கைப்பற்றிக் கொண்டான். எல்லாளனின் படைத்தளபதியான தித்தம்பன் என்பவனின் பெண் ஆசையைப் புரிந்து கொண்ட துட்டகைமுனு, அதனையே ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தி, அவனைத் தோல்வியடையச் செய்தான். தமிழ்ப்படைத் தளபதியை வீழ்த்தத் துட்டகைமுனுவின் தாய் விகாரமாதேவியே விரும்பி முன்வந்தாள். தனது தாயைத் தித்தம்பனின் பார்வைக்கு முன் நிறுத்தினானென மகாவம்சம் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவ்வாறான பல தந்திரங்களைத் துட்டகைமுனு யுத்தத்திலே கையாண்டு, எல்லாளன் படையை வெற்றி கொண்டான்.

அம்பதீர்த்தம் படையரணை வெற்றிபெற்ற பின்னர் எல்லாளனின் பலம் வாய்ந்த கோட்டையாக விளங்கிய விஜிதபுரக் கோட்டைமீது துட்டகாமினி படையெடுத்தான். இவ்வரணைக் கைப்பற்ற நான்கு மாதங்களுக்கு மேலாகப் போரிட்டு இறுதியில் வெற்றி கொண்டான். ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகத் தொடர்ந்த இந்த யுத்தத்தினால் இரு தரப்பினரும் தளர்வுற்றிருந்தனர். இவ்வேளையில் படைப் பலத்தைப் பெருக்கவும், போர்வீரர்களுக்கு ஓய்வு கொடுக்கவும் காசபர்வதம் என்ற இடத்தில் துட்டகைமுனுவின் படை நிலைகொண்டது. எல்லாளனின் படையும் மீண்டுமொரு பெரிய யுத்தத்திற்குத் தயாரானது. காசபர்வதத்தில் தங்கியிருந்த துட்டகாமினியின் படைமீது தமிழர் படை தாக்குதலை மேற்கொண்டது. தீகஜந்து என்ற படைத்தளபதி இப்போரில் கொல்லப்படத் தமிழர்படை பின்வாங்க நேர்ந்தது.

துட்டகைமுனு இறுதியாக அநுராதபுரத்தை முற்றுகையிட்டு எல்லாளனைத் தனிச்சமருக்கு அழைத்தான். எழுபத்திரண்டு வயதுடைய எல்லாளமாமன்னன், இளைஞனான துட்டகாமினியுடன் தனிச்சமர் செய்ய ஒப்புக் கொண்டான். இருவருக்குமிடையே இடம் பெற்ற கடுஞ்சமரில் எல்லாளனின் கை மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. இந்நிலை கண்டு அஞ்சிய துட்டகாமினி தந்திரத்தால் எல்லாளனை வீழ்த்த எண்ணித் தனது யானையான கண்டலனைத் தூண்டி எல்லாளனின் யானையான மகா பர்வதத்தைத் தாக்கினான். இத்தாக்குதலினால் நிலை குலைந்து மகாபர்வதம் சரிந்தபோது, துட்டகாமினி எய்த வேல் எல்லாளனைத் தாக்கியது. ஈழத்தின் தமிழ் வேந்தனான எல்லாளன் நிலத்திலே வீழ்ந்திருந்தான்.

எல்லாளனின் உடல் உரிய மரியாதைகளுடன் தகனம் செய்யப்பட்டது. எல்லாளன் இறந்த இடத்தில் நினைவுச் சின்னமொன்றை எழுப்பிய துட்டகைமுனு, அந்தச் சின்னத்தைக் கடக்கும் ஊர்வலம் மற்றும் வைபவங்கள் சகல ஒலிகளையும் நிறுத்தி, அமைதியாகச் செல்லவேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டான். இச்செயல் எல்லாளனின் நீதி தவறாத ஆட்சிக்குக் கிடைத்த பரிசாகவும், வீரத்தை மதித்துப்போற்றிய அக்காலப் பண்பையும் காட்டுகின்றது.

எல்லாளன் வீழ்ச்சியுடன் துட்டகைமுனு அநுராதபுர அரசனாக ஆட்சிப் பொறுப்பையேற்றான். இவன் ஆட்சிப் பீடம் அமருமுன், இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் ஆட்சி செய்த முப்பத்திரண்டு குறுநில மன்னர்களை வென்று, தனது ஆட்சியைப் பலப்படுத்திக் கொண்டான். துட்டகாமினி பெளத்தமத வளர்ச்சிக்கு உதவியதோடு அநுராதபுர அரசைத் தமிழர்களிடமிருந்த மீட்ட பெருந்தலைவனாகச் சிங்கள இனத்தவர்களால் போற்றப்படுகின்றான்.

துட்டகாமினியின் பின் ஈழத்தை ஆட்சி செய்தோர்

எல்லாள மாமன்னனின் மறைவைத் தொடர்ந்து அநுராதபுர அரசு கி.மு 44 ஆம் ஆண்டுவரை, சிங்கள மன்னர்கள் ஆட்சியில் காணப்பட்டது. வட்டகாமினி என்பவன் ஆட்சிக்காலத்தில், ஏழு தமிழ்க் குறுநிலமன்னர்கள் ஒன்றிணைந்து அநுராதபுரத்தின் மீது படையெடுத்தனர். இம்மன்னர்கள் வடஇலங்கையிலிருந்து போர் தொடுத்தபோது, உறுகுணையின் குறுநில மன்னனான தீசன் என்பவனும் இவர்களுடன் இணைந்து கொண்டான்.

வடஇலங்கை மன்னர்கள் எழுவரும், மாந்தை வழியாக அநுராதபுரத்தை நோக்கிப் படையெடுப்பைத் தொடர்ந்தனர். இவர்களுடன் சேர்ந்த தீசனைத் தன்பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ள வட்டகாமினி முயற்சி செய்தான். தமிழ்க் குறுநில மன்னர்கள் எழுவரையும் வெல்லத் துணை

செய்தால், அநுராதபுர ஆட்சியைத் தீசனிடம் கொடுப்பதாக வட்டகாமினி உறுதி கூறினான். வட்டகாமினியுடன் சேர்ந்து தமிழர் படையைத் தாக்கிய தீசன் தோல்வியைத் தழுவ நேர்ந்தது.

உறுகூணைப்படையை வென்ற பின் வட்டகாமினியைத் தோற்கடித்து, அநுராதபுர அரசைத் தமிழரசர் கைப்பற்றினர். இவ் வெற்றியின் பின் இவர்களுள் இருவர், தமது முந்தைய இடங்களுக்கு மீள, ஏனைய ஐந்து தமிழரசர்களான புலகத்தன், பாகியன், பனையமாறன், பிணையமாறன், தாடிகன் ஆகியோர் தமக்குள் முறை வைத்துப் பதின்னான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆட்சி செய்தனர்.

தாடிகன் ஆட்சியில் அநுராதபுர அரசின்மீது படையெடுத்த வட்டகாமினி அதனை மீண்டும் கைப்பற்றினான். கி.மு 17 ஆம் ஆண்டுவரை வட்டகாமினி அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தான். இவனின் பின் பல ஆண்டுகளாகச் சிங்கள மன்னர்கள் அநுராதபுர அரசை ஆண்டுள்ளனர்.

கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டிற்கும், கி.மு 1ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட 220 ஆண்டுகால ஆட்சியில், 19 மன்னர்கள் ஈழத்தை ஆண்டுள்ளனர். இவர்களுள் எட்டுத் தமிழ் மன்னர்கள், 81 வருடங்களுக்கு மேலாக ஈழத்தை ஆட்சி செய்துள்ளனர்.

**தமிழ்மன்னன் எல்லாளனுக்கும்,
சிங்களஅரசனான துட்டகாமினிக்கும்
இடையே நடைபெற்ற யுத்தம்
இனவாதப் போரா?**

அநுராதபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஈழம் முழுவதையும் ஆண்டவன் தமிழ்மன்னனான எல்லாளன். ஊறுகூணை அரசனாக இருந்து, அநுராதபுர அரசைக் கைப்பற்றி, ஈழத்தின் மன்னனாக ஆட்சி செய்தவன், துட்டகைமுனு எனும் சிங்கள அரசன். இவர்கள் இருவருக்கும்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இடையே நடைபெற்ற போர் வரலாற்றில் மட்டுமன்றிச் சமுசுரீதியாகவும் பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

திராவிட இனமாக வாழ்ந்த தமிழ், சிங்கள இனத்தவர், அன்னியர் வருகையால் ஈழத்துள் நுழைந்த வேற்றுமதம், மொழி என்பவற்றால் வேறுபட்டுச் சமூக, அரசியல் ரீதியாக, இருவேறு இனமாக வாழ ஆரம்பித்தனர். இக்காலந்தொட்டு அநுராதபுர அரசைக் கைப்பற்றி ஈழம் முழுவதையும் தமதாட்சியின் கீழ் வைத்திருப்பதில் தமிழ், சிங்கள அரசர்கள் பேரார்வம் காட்டியுள்ளனர். இவ்வாறான நிலையில் மக்களைத் தம்வசப்படுத்த இனத்தையும், மதத்தையும் முன்வைத்துப் போரிடும் மரபு ஒன்று துட்டகாமினி காலத்திலேயே ஆரம்பித்துள்ளது. ஆனால் இது பதவியைக் கைப்பற்றும் அரசியல் போட்டியாக இருந்ததே யன்றி, இரு இனமக்களைக் கூறுபடுத்தும் இனரீதியான போராகக் காணப்படவில்லை.

எனினும் மகாவம்சக் கூற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த வரலாற்று நூல்கள், தமிழ்அரசனாகிய எல்லாளனைக் கொண்டு, சிங்களவரின் ஆதிக்கம், கௌரவம் ஆகியவற்றை நிலைநாட்டியவன் துட்டகாமினியெனவும், எல்லாளனனுடன் துட்டகாமினி நடத்திய போர் இனவாதப் போர் எனவும் சித்தரித்துள்ளனர். மகாவம்சம், துட்டகாமினியைத் தன்னிகரற்ற தலைவனாகச் சித்தரிப்பதில் ஈடுபாடு காட்டியுள்ளது. இக்காரணத்தினால் தமிழ் அரசர்களின் வீரம், தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியம் இவற்றை மறைப்பதற்கு, மகாவம்சம் உண்மைக்குப் புறம்பானவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளது என்பது வரலாற்றாய்வாளர்கள் பலரின் கருத்தாகக் காணப்படுகின்றது. இலங்கை பாளி, பௌத்த பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரான கும்புரகமுவே வாகிரஹிமி என்பவர், “துட்டகாமினியைத் தன்னிகரற்ற தலைவனாகக் காட்டுவதன் மூலம், தமிழ் மக்களுக்கு அநீதி இழைக்கப் பட்டுள்ளது” எனத் தெரிவித்துள்ளார்.

எல்லாளன், துட்டகைமுனு கால சமுதாயநிலை மற்றும் அன்றைய அரசியல்நிலை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்தால், பல உண்மைகள் தெளிவாகும். அன்றைய சமுதாயத்தில் தேசிய உணர்வு தோன்றுவதற்குரிய சூழ்நிலை காணப்படவில்லை. தேசிய இனஉணர்வு தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட காலம் அது. மக்கள் குழுக்களாக வாழ்ந்த காலத்தில் தலைவன் என்ற பதவியிலிருந்து, அரசன் என்ற நிலைக்கு உயர்ந்த காலம் அது. குழுக்களைப் பேணுந்திறன்

உடையவனை வீரனாகவும், ஏனைய வீரம் மிக்க தலைவர்களை வழிநடத்தியவன், மாபெரும் வீரனாகவும் போற்றப்பட்ட காலம் அது. இத்தகைய வீரனைப் போற்றுவது அன்றைய சமுதாயத்தின் தலையாய பண்பாகக் காணப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் என்ற நிலையிலிருந்து மன்னன் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றபின், நிலப்பரப்பை விஸ்தரிக்க ஏனைய தலைவர்களை வெல்லவேண்டிய நிலை காணப்பட்டது. இதனால் அக்கால யுத்தம் தலைமையைப் பெற நடைபெற்ற போராகக் காணப்பட்டதேயன்றி, மக்களின் உணர்ச்சிப் போராகக் காணப்படவில்லை. அன்று ஆட்சி செய்த தமிழ் அரசர்கள் தமக்குள் போரிட்டனர். இவ்வாறே சிங்கள அரசர்களும் தமக்குள் போரிட்டனர். சொந்த உறவுகளைக் கொண்டு பதவியைக் கைபற்றும் நிலை இரு இனத்தவரிடையேயும் காணப்பட்டுள்ளது. ஈழம் முழுவதையும் தமது ஆதிக்கத்திற்குள் வைத்திருக்க ஆட்சியிலிருந்தோர், ஆதிக்கப் போரில் ஈடுபட்டனர்.

ஒரு காலகட்டத்தில் எல்லாளன் என்ற அரசன் ஈழம் முழுவதையும் ஆட்சி செய்துள்ளான். இவனிடமிருந்து ஆதிக்கத்தைப் பெறத் துட்டகாமினி முயன்றான். அநுராதபுர அரசைக் கைப்பற்றி, ஈழம் முழுவதையும் தம்வசப்படுத்த, ஒவ்வொரு அரசரும் முயன்றுள்ளனர். அநுராதபுரத்தை இராசதானியாக்கி, ஈழம் முழுவதையும் ஆட்சி செய்த எல்லாளனுக்கும், உறுகுணை என்ற குறுநிலஅரசனாக விளங்கிய துட்டகாமினி என்ற சிங்கள அரசனுக்குமிடையே நடைபெற்ற யுத்தமும் ஆதிக்கத்தைப் பெற நடைபெற்ற யுத்தமாகவே கருதமுடியும். ஈழவரலாற்றினை நோக்கும்போது துட்டகாமினியின் படையிலே தமிழ்வீரர்கள் போர்வீரர்களாகப் பணியாற்றியுள்ளனர். அவ்வாறே எல்லாளன் படையிலும் சிங்களப் போர்வீரர்கள் பணியாற்றியுள்ளனர்.

தமிழரசனாக விளங்கிய எல்லாள மாமன்னனின் வீரத்தை மதித்து, அம்மன்னன் நினைவாக ஆயிரங்கால் மண்டபம் ஒன்றைக் கட்டி, அச்சின்னத்தைக் கட்டி செல்வோர் சகல ஒலிகளையும் நிறுத்தி, மரியாதை செலுத்தி அமைதியாகச் செல்ல வேண்டுமெனத் துட்டகாமினி ஆணையிட்ட செயல், இருவருக்குமிடையே நடைபெற்ற யுத்தம் இனவாதப் போரல்ல என்பதையும் நாடாளும் ஆசை காரணமாகப், பதவிமோகத்தால் நடைபெற்ற ஆதிக்கப்போர் என்பதையும் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

நாளடைவில், ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றோரும், இனவாத சிந்தனையுடையோரும், எல்லாளன் துட்டகாமினிக் கிடையே நடைபெற்ற போரை இனவாதப் போராக்கிச் சுயலாபம் பெற்றனர். பாமரமக்களின் உணர்வுகளைத் தூண்டி, இனவாதப்போக்கில் சிந்திக்க, இவ்வாறான நிகழ்வுகளைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். இத்தகைய சிந்தனையும் உணர்வும், தமிழ், சிங்கள மக்களின் ஆதிவரலாற்றை மறக்கச் செய்ததோடு, இலங்கையின் பூர்வீகக்குடிகளாக வாழ்ந்துவரும் தமிழர்களைக் காலத்திற்குக் காலம் இனஉணர்வின் தாக்கத்திற்கு உள்ளாக்கியும் வருகின்றது.

-----00000-----

ஆரம்பகால வரலாற்றுப் பெயர்கள்

மணிபல்லவம்
மகாவில்லாச்சி
ஜம்புக்கோளம், சம்புத்துறை
கதிரமலை
மாந்தை, மகாதீர்த்தம்
மணிபுரம்
நகுலமலை, திருத்தம்பமலை
நாவலந்தீவு, ஜம்புத்தீவு
கதம்பநதி
கோகர்ணம்
குதிரைமலை
குருந்தை
பல்லவங்கம்
கலா
காசாத்துறை
புலத்திநகரம், ஜனநாதபுரம்

தற்கால வழக்கிலுள்ள பெயர்கள்

நயினாதீவு
மதவாச்சி
காங்கேசன்துறை
கந்தரோடை
மாதோட்டம்
யாழ்ப்பாணம்
கீரிமலை
வலிகாமம்
அருவியாறு
திருகோணமலை
புத்தளம்
முல்லைத்தீவு
பதவியா
ஊர்காவந்துறை
காங்கேயன்துறை
பொலநறுவை

-----00000-----

ஈழ அரசும், வடஇலங்கை இராச்சியமும்

(கி. பி 1 முதல் 8 ஆம் நூற்றாண்டு வரை)

கி.முற்பட்ட ஈழ வரலாறும், தமிழர் வரலாறும் தெளிவாகக் காணப்படாதபோதிலும், இலக்கியச் சான்றுகளோடு தொல்லியல் சான்றுகளும் உண்மைநிலையைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டிற்கும், கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் தமிழர் ஆதிக்கம் தளர்வுற்றுக் காணப்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையின் வடபிரதேசத்தை உத்தரதேசம் என்றும், தென்னிலங்கையைத் தக்கிணதேசம் என்றும் வழங்கினர். இக்காலப்பகுதியில் ஈழத்திலே இடம்பெற்ற உள்நாட்டுக் கலவரங்களில், தென்னிந்திய அரசுகளின் தலையீடு காணப்பட்டது.

வடஇலங்கை வளர்ச்சிபெற்ற பிரதேசமாகவும், திராவிடர் குடியிருப்பு பிரதேசமாகவும் விளங்கியது. இந்தியாவையும், வடஇலங்கையையும் முப்பதுமையல் கடற் பரப்பே பிரிக்கின்றது. இக்காரணத்தினால் வியாபாரரீதியிலும் வடஇலங்கை முதன்மை பெற்றுக் காணப்பட்டது. பிற நாடுகளுடன் தொடர்புகள் கொண்டும் இவ்விராச்சிய மக்கள் வாழ்ந்தனர்.

இந்தியாவுடனான தொடர்புகள் வடஇலங்கைத் துறைமுகங்களான மாதோட்டம், சம்புக்கோவளம் ஆகியவற்றினூடாவே நடைபெற்றுள்ளது. இலங்கையிலே புத்த மதத்தைப் பரப்புகமாக, வெள்ளரசு மரக்கிளையுடன் இலங்கை வந்த, அசோகனின் மகள் சங்கமித்தை வந்திறங்கிய இடம், வடஇலங்கையிலுள்ள சம்புக்கோவளம் என்னுமிடமாகும். இதனைச் சம்புத்துறை எனவும் வழங்குவர். இலங்கையின் பிரசித்திபெற்ற துறைமுகமாக மாதோட்டம் என்னும் பெருந்துறை விளங்கியுள்ளது. இதனைப் பிரதான துறைமுகமாகக் கொண்டு வங்காளக்குடாக்கடலுக்கூடாக வரும் கீழைத்தேய, சீனதேச மரக்கலங்கள் யானையிறவுக் கடலுக்

கூடாகப் போக்குவரத்துச் செய்தன. இக்கடல் முன்னர் ஆழமும், அகலமும் உடையதாகக் காணப்பட்டது.

கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டில் வடஇலங்கை இராச்சியம் என அழைக்கப்பட்ட உத்தரதேசத்தை வசபன் என்பவன் ஆட்சி செய்துள்ளான். இவனது அமைச்சனாகிய இசுகிரியன் என்பவனால் வல்லிபுரப்பிரதேசம் நிர்வகிக்கப்பட்டது என்பதை வல்லிபுரப்பொற்சாசனம் குறிப்பிட்டுள்ளது. இலங்கையின் வடபகுதியிலுள்ள வல்லிபுரம் எனும் இடத்தில் இப்பொற்சாசனம் கிடைத்துள்ளது. இது கி.பி முதலாம், இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதுவர். இச்சாசனத்தின் மூலம் கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டில், வடஇலங்கை இராச்சியத்திலுள்ள யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம், நாகதீவு எனப் பெயர் பெற்றிருந்ததென அறியமுடிகின்றது.

கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையை ஈழநாகன். சந்தமுகசிவா, யசலாளக்கதீசன், சுபன், வசபன் போன்றோர் ஆட்சி செய்துள்ளனர். சுபன் என்பவன் அரண்மனைக் காவற்காரனாயிருந்து, பின்னர் அரசரிமையைப் பெற்றான். இவனது மகளை, வசபனின் மகனாகிய வங்கானிக்கதீசன் என்பவன் திருமணம் செய்தான். இவன் ஆட்சிக்காலத்திலேயே சோழஅரசனாகிய கரிகாலன் இலங்கைமது படையெடுத்து வெற்றிகொண்டு, புத்த கமண்டலத்தைக் கைப்பற்றி, இலங்கை மக்களையும் சிறைப்பிடித்துச் சென்றான்.

இச்செயலால் ஆத்திரம் கொண்ட கயவாகு என்னும் இலங்கைமன்னன் (கி.பி. 113- 135) சோழநாட்டினின்று படையெடுத்து, அந்நாட்டு மக்களைச் சிறைப்பிடித்து இலங்கையின் பலபாகங்களிலும் குடியேற்றினான். கண்ணகி வணக்கத்தை இலங்கையிலே ஆரம்பித்து வைத்தவன் இக்கயவாகு மன்னனே. யாழ்ப்பாணத்தில் கண்ணகிக்குக் கோவிலமைத்த இடம் அங்கணாக்கடவை எனப்படும். சிங்கள மக்கள் கண்ணகியைப் பத்தினிதெய்யோ என்று வணங்குவர்.

இலங்கையரசனாக விளங்கிய மகல்லக்கநாகன் கயவாகுவின் மாமனே. மகல்லக்க நாகன் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி 135- 141) வளைவணன் என்னும் நாகஅரசன், கதிரமலை பகுதியிலே (கந்தரோடை) ஆட்சிசெய்துள்ளான். இக்காலப்பகுதியில் கதிரமலையரசர் அநுராதபுர அரசர்க்கு அடங்கியே காணப்பட்டனர். வளைவணன் காலத்திலே

இலங்கை வந்த கிள்ளிவளவன் என்னும் சோழ அரசன், நாக அரசன் மகளாகிய பீலிவளை என்பவளைத் திருமணம் செய்து தன்நாடு திரும்பினான். இவர்களின் மகனே தொண்டமான் இளந்திரையன். இவன் பின்னர் தென்னிந்தியாவிலுள்ள காஞ்சியென்னும் நகரை ஆட்சி செய்தான். இவன் ஆட்சி செய்த பகுதியே தொண்டை மண்டலம் என வழங்கப்பட்டது. ஈழம், பல்லவராட்சிக்குட்பட்ட காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் பல்லவராட்சியின் கீழிருந்ததென்பதற்கு, வழக்கிலுள்ள பல்லவராயன்கட்டு என்னும் ஊர்பெயரும், நன்னி போன்ற ஆட்பெயரும், போத்தராயர் போன்ற தெய்வப் பெயர்களும் சான்றாகும்.

கிபி 165- 193 வரை அநுராதபுரத்தை, மகல்லக்க நாகனின் மகளாகிய கனிஸ்ட திஸ்ஸன் என்பவன் ஆட்சி செய்தான். இவனாட்சியின் கீழ் வடஇலங்கைப் பிரதேசமும் உட்பட்டது. இவனாட்சியில் வடஇலங்கைப்பிரதேசத்தில் பௌத்தமத நடவடிக்கைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கந்தரோடை, வல்லிபுரப்பகுதியிலுள்ள தொல்லியல் சான்றுகள், இப்பகுதிகளில் பௌத்தமதம் நிலவியிருந்தமையை நிறுவிடும் என. இக்காலப்பகுதியில் தமிழ்நாட்டிலும், பௌத்தமதம் எழுச்சி பெற்றுக் காணப்பட்டது. வடஇலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழரில் ஒரு பகுதியினர், பௌத்தமதத்தை பின்பற்றியிருக்க வேண்டும். இத் தமிழ்ப் பௌத்தர்கள், காலகதியில் தமது ஆரம்ப மதத்திற்கு மாறியோ அன்றி வசிப்பிடங்களைவிட்டு இடம் பெயர்ந்தோ வாழ்ந்திருப்பர்.

தென்னிந்தியாவிலேற்படும் தாக்கங்களால் வடஇலங்கைத் தமிழர் பெரிதும் பாதிக்கப்பட, அதன் அமைவும் ஒரு காரணமாயிற்று. தென்னிந்தியாவிற்கும், வடஇலங்கைக்கும் இடையே காணப்படும் கடற்பரப்பு, முப்பது மைல்களைக் கொண்டிருப்பதால், கலங்களிற் பிரயாணம் செய்வது அன்று சர்வசாதாரணமாகக் காணப்பட்டது. இதனால் தென்னிந்திய தாக்கங்கள், இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களை விட, வடஇலங்கையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

தேவநம்பியதீசன் காலத்தின் பின்னர், மகல்லக்க நாகன், கனிஸ்ட திஸ்ஸன் ஆகியோர் ஆட்சிக்காலத்திலே, வடஇலங்கைத் தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியினர், மீண்டும் பௌத்த மதத்தைத் தழுவினர் எனக் கருதமுடியும். சுயலாபம், அதிகாரப் பிரயோகம், சமூகப்பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றின் மூலம், காலத்திற்குக் காலம் மதமாற்றம் இடம் பெற்றமையை இலங்கை வரலாறு தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. வடஇலங்கை

இராச்சியத்தில் காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்ட மதமாற்றத்திற்கு, தமிழ்மக்கள் பின்பற்றிய சாதிக் கொள்கையும், உயர்வு தாழ்வும், இவற்றினின்றும் விடுபட வேண்டும் என்ற உணர்வுமே காரணமாகும். இச்சூழ்நிலையை, அக்கால அநுராதபுர மன்னரும் சாதகமாகப் பயன்படுத்தியிருப்பர். மக்களில் ஒரு பகுதியினர் பௌத்தர்களாக மதம் மாறியதைக் கருத்திற்கொண்டு வடஇலங்கை இராச்சியம் பௌத்தமத ஆளுகைக்கு உட்பட்டதெனக் கருதுவது தவறான முடிவாகும்.

கி.பி 215- 237 வரை வொகரிகதீசன் என்பவன் அநுராதபுர மன்னனானான். இவனது தம்பியாகிய அபயநாகன் என்பவன், சகோதரனுடன் ஏற்பட்ட பகைமை காரணமாகத் தென்னிந்தியா சென்று தமிழ்ச்சேனையுடன் திரும்பி வந்து, வொகரிக் தீசனை வென்று, இலங்கையை எட்டு வருடங்கள் ஆட்சி செய்தான். இவனின் பின் விஜயன் என்னும் நாக அரசன் ஒருவரும் அநுராதபுர அரசனாக விளங்கினான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து படையெடுத்த சங்க திஸ்ஸன், (கி.பி 248-252) சங்கபோதி (கி.பி 252 -254) கோதபயன் (கி.பி 254 -267) ஆகியோர் விஜயனைக் கொன்று ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆட்சி செய்தனர்.

கி.பி 436 ஆம் ஆண்டில் குளக்கோட்டன் என்னும் இந்திய அரசன் இலங்கைக்கு வந்துள்ளான். இவன் உத்தர பிரதேசத்தில் காணப்பட்ட, திருகோணமலை என்னும் இடத்திலமைந்துள்ள கோணேசர்கோவிலைப் பெருப்பித்துத் திருத்தியமைத்தான். கோவிலுக்கென நிலங்களை மானியம் செய்து, தம்பலகமம் என்னும் இடத்திலுள்ள வயல் நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசகம் பொருட்டு, கந்தளாய் என்னும் குளத்தையும் வெட்டுவித்தான். இக்காலத்தில் அநுராதபுர அரசனாகப் பாண்டு என்னும் தமிழரசன் ஆட்சி செய்துள்ளான்.

குளக்கோட்டன், கோணேசர்கோயிலுக்கு அதிகாரிகளாகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வன்னியர்களைக் கொண்டு வந்து அதிகாரிகளாக்கினான். ஆனால் இக் கூற்றை மறுப்போருமுள்ளார். பிற்காலத்தில் சோழ, பாண்டிய சேனைகளுடன் வந்த போர் வீரராகிய வன்னியர் இலங்கையிலே தங்கிக் கோயில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினர் எனவும், இவர்கள் மன்னார் முதல் திருகோணமலை வரையும், யானையிறவு முதல் காட்டுத்தம்பளை வரையுமுள்ள பிரதேசத்தின் அதிகாரி

களாகவும், சிற்றரசர்களாகவும் இருந்தனர் என்றும், இதனால் இப்பிரதேசம் வன்னி என அழைக்கப்பட்டதெனவும் கூறுவர்.

அநுராதபுரத்தை ஆண்ட சீலமேகவண்ணன் (கி.பி 614-623) காலத்தில், கதிரமலையை ஆட்சி செய்தவன் ஸ்ரீநாகன். இவன் இந்தியாவிலிருந்து பல்லவ அரசனாகிய சிங்கவிஷ்ணுவுடன் நட்புக் கொண்டு அவன் உதவியுடன், சீலமேகவண்ணனை வெற்றி கொண்டான். அக்கால அரசுகளிடையே காணப்பட்ட உட்பகையும், பதவி ஆசையும், தென்னிந்திய அரசுகள் இலங்கைக்குள் ஊடுருவக் காரணமாயின. தென்னிந்தியத் தமிழ்ப்படைகளின் உதவியுடன், ஒருவர் க்கொருவர் போட்டியிட்டனர்.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில், அரசியலில், மந்திரி, பிரதானிகள் போன்ற முக்கிய பதவிகளில் தமிழர்கள் காணப்பட்டனர். இந்நிலை இரண்டாம் காசியப்பனின் ஆட்சிக்காலம் (கி.பி 652-661) வரை காணப்பட்டது. இரண்டாம் காசியப்பன் இறந்தபின் தப்புலன் (கி.பி 661-664) என்பவன் ஆட்சிப் பொறுப்பையேற்றான். இவன் ஆட்சியிலுள்ள தமிழதிகாரிகளை நீக்கத்தொடங்கினான். இதனால் மீண்டும் அரசியலில் தென்னிந்திய தலையீடு ஏற்பட்டது. தமிழர்கள் மந்திரி, பிரதானிகளாயிருப்பதையும், உயர் பதவிகளில் இருப்பதையும் தப்புலன் விரும்பவில்லை. இதனால் திஸ்ஸனின் மருமகனாகிய ஆத்தாடத்தன் என்பவன் இந்தியா சென்று தமிழ்ச்சேனையுடன் திரும்பினான். இலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, ஆத்தாடத்தனை இரண்டாம் டத்தோபதிஸ்ஸன் என மகுடம் சூட்டினர். இவ்வேளையில் புலத்திநகரில் (பொலநறுவை) பொத்தக் குட்டன் என்னும் தமிழ்ப் பிரதானி, அதிகாரம் செலுத்தி வந்தான். இவனை நீக்கிய டத்தோபதிஸ்ஸன், இரு சிங்களவரை அப்பதவிக்கு நியமித்துத் தானே அரசை நடத்தினான்.

இக்காலப் பகுதியில் 2ஆம் காசியப்பன் மகனாகிய மானவர்மன் என்பவன் சிங்கள அரசர்க்குப் பயந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று சிறிது காலம் மறைந்திருந்தான். பின் இந்தியா சென்று பல்லவ அரசனாகிய முதலாம் நரசிம்மனின் கீழ் அதிகாரியாயிருந்தான். வாதாவிப்போரில் தனது வீரத்தைக் காட்டி, பல்லவமன்னனின் நன்மதிப்பைப் பெற்றான். பல்லவமன்னன் சேனைகளை உதவி, இலங்கை அரசனை வெல்லும்படி மானவர்மனை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்தான். இவன் அநுராதபுர அரசனாகிய இரண்டாம் டத்தோபதிஸ்ஸன், பொத்தக்குட்டன், ஆகியோரையும் வென்று வடஇலங்கை அரசையும் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்தான்.

-----00000-----

வடஇலங்கை இராச்சியத்தின் தொன்மை

வடஇலங்கை இராச்சியம் அல்லது உத்தரதேசமென அழைக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பு, பரந்த பிரதேசமாகக் காணப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் வடபெரும்பகுதி ஆரம்பகாலத்தில், நாகதீவு அல்லது நாகதீவம் என அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் இப்பெயர் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிற்குரிய பெயராக மாற எஞ்சிய பிரதேசம் வடஇலங்கை அல்லது உத்தரதேசம் என அழைக்கப்பட்டது. இதன் எல்லை மன்னாரிலிருந்து திருகோணமலைவரை வரைந்த கோட்டிற்கு வடக்கே, பரந்த பிரதேசமாகும். வலிகாமம், தென்மராட்சி, வடமராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளி, வன்னிநிலங்கள், மகாதீர்த்தம் (மாந்தை) குதிரைமலை (புத்தளம்) குருந்தை (முல்லைத்தீவு) பல்லவங்கம் (பதவியா) கோகர்ணம் (திருகோணமலை) ஆகிய நிலப்பிரதேசங்களையும் தன்னுள் அடக்கியிருந்தது.

ஆதியில் இப்பகுதிகளில் தமிழர்களின் புராதன குடியிருப்புக்கள் காணப்பட்டுள்ளன. வடஇலங்கை இராச்சிய எல்லைகள், சிலகாலப்பகுதிகளில் கம்பளை, மற்றும் ஜெயவர்த்தனக் கோட்டைவரை பரந்து காணப்பட்டது என்பதைக் கோட்டகம் கல்வெட்டின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

வடஇலங்கை இராச்சியம் பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டது. மணலூர், மணற்றிடல், மணவை போன்ற பல பெயர்களைச் சாசனங்களிலே காணமுடியும். பல்லவ மன்னனாகிய சிங்கவிஷ்ணு, மானவர்மனுக்குப் படையுதவி இலங்கையை வெல்ல உதவினான். இப்படைத்தலைவனாக இலங்கை வந்தவன் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் வைரன் மாறன் என்பவனாவான். இவன் மானவர்மனுக்காக இலங்கைக்கு வந்து, மணலூரை (வடஇலங்கை) வென்றா னெனச் செந்தளை என்னும் இடத்திலுள்ள கற்சாசனம் குறிப்பிட்டுள்ளது. 'புண்ணளைந்து கையும்ப் போர் மணலூர் வென்றதே' என்பதே சாசனக் குறிப்பாகும்.

வடஇலங்கைஇராச்சியம் பெருநிலப்பரப்பாகக் காணப்பட்டமையினால், இந்நிலப்பரப்பிலே பல சிற்றரசுகள் காணப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்திய குடியேற்றங்களும் காலத்திற்குக் காலம் இந்நிலப்பரப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. கி.பி 400 க்கும் 414 க்கும் இடையே இலங்கைக்கு வந்த பாஹியன் என்னும் சீனதேசப்பிரயாணி, இலங்கை மக்களிடையே காணப்பட்டதாகக் குறிப்பிடும் பண்டமாற்றுமுறை, வடஇலங்கை மக்களிடையே பெரிதும் காணப்பட்டது.

வடஇலங்கைஇராச்சியமும் உக்கிரசிங்கன் ஆட்சிக்காலமும்:

சிங்கள அரசர்களின் படையெடுப்பும், தென்னிந்திய தாக்குதல்களும் வடஇலங்கை அரசியலில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. வடஇலங்கையை ஆட்சி செய்தோர் அநுராதபுர அரசர்க்கு அடங்கியும், சில சந்தர்ப்பங்களில் தனியரசர்களாகவும் ஆட்சி செய்துள்ளனர். இரண்டாம் காசியப்பனின் மகனாகிய மானவரமன், பல்லவ அரசின் உதவியுடன் வடஇலங்கை இராச்சியத்தினிந்து ஆதிக்கம் செலுத்திய போதிலும் கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் பின் அநுராதபுர அரசு வலிமை குன்றிக்காணப்பட்டது.

இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திய கலிங்கஅரசனாகிய உக்கிரசிங்கன் என்பவன் வட இலங்கை இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றி, (கி.பி 785) அரசாட்சி செய்தான். ஆதிக்குடி களின் ஆட்சிப்பிரதேசமாக விளங்கிய கதிரமலையைத் தனது இராசதானியாக்கினான். இவன் யார்? என்பது பற்றிப் பல கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இவன் விஜயனின் சந்ததியென்றும், வடதேசத்திலிருந்து படையெடுத்து வந்தவன் என்றும் குறிப்பிடுவர். விஜயனுடன் வந்த கலிங்கர் குடியேறிய, சிங்கபுரத்தின் தலைவனெனக் கருதமுடியுமெனவும், அதற்குச் சான்றாகக் கதிரமலையைக் கைவிட்டு, சிங்கை நகரை இராசதானியாக்கிய செயல் காணப்படுகின்றதெனவும் சில வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

உக்கிரசிங்கன் தனது இராசதானியைக் கதிரமலையை விட்டுச் சிங்கை நகருக்கு மாற்றியமைக்குப் பல காரணங்களுண்டு. இக்காலப்பகுதியில் கதிரமலையில் தமிழ்ப்புத்தர்கள் வாழ்ந்தனர். தீவிர சைவனாக விளங்கிய உக்கிரசிங்கன், இச்சூழலைத் தவிர்த்து, தனது முன்னோர்

வாழ்ந்த சிங்கைநகரை இராசதானியாகத் தெரிவு செய்தான் எனக் கருதமுடியும்.

உக்கிரசிங்கன் கதிரமலையை (கந்தரோடை) ஆட்சி செய்தகாலத்தில், வேண்டுதல் காரணமாக இந்தியாவிலிருந்து மாருதப்பிரவல்லி என்னும் இளவரசி, வடஇலங்கைப் பிரதேசத்திலுள்ள கீரிமலைக்குத் தீர்த்தயாத்திரை காரணமாக வந்தாள். கீரிமலையிலே பரிசுத்த தீர்த்தமாகக் கருதப்படும் நிலத்தினின்றும் கடலுட்பாயும் அருவி காணப்படுகின்றது. புராதனகாலந்தொட்டுப் பிணிதீர்க்கவல்ல புனித தீர்த்தமாக இதனைக் கருதி, நீராடுவது வழக்கம். இவ்வாறு வந்த சந்தர்ப்பத்தில் கதிரமலையரசனாகிய உக்கிரசிங்கன் இவள் மீது காதல் கொண்டு, கவர்ந்து சென்று திருமணம் செய்தான். பின் மாருதப்பிரவல்லியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, இவளால் மாவிட்டபுரத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட, கந்தவேள் ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்தான். இவ்வாலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்ய இந்தியாவிலிருந்து கந்தவேள் சிலையையும் தருவித்தான். காயாத்துறை அல்லது காசாத்துறை என முற்காலத்தில் வழங்கப்பட்ட துறையில் கந்தவேள் சிலை வந்திறங்கியது. இதன் பின்னர் இத்துறை, காங்கேயன்துறை என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

உக்கிரசிங்கனுக்கு நரசிங்கன் என்னும் மகனும், செண்பகவதி என்ற மகளும் இருந்தனர். மகனை இளவரசனாக்கி, ஜெயதுங்க பரராசசேகரன் என்னும் அரசு நாமத்துடன் அரசனாக்கினான். இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் அநுராதபுரத்தை முதலாம்சேனன் என்பவன் ஆட்சி செய்தான். ஸ்ரீமாறவல்லபன் (கி.பி 815-862) என்ற பாண்டிய மன்னன் இலங்கைமீது படையெடுத்து ஜெயதுங்க பரராசசேகரனை வென்று, சேனனிடம் திறை பெற்றுச் சென்றான்.

கி.பி 9 முதல் 13 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஜெயதுங்க பரராசனின் சந்ததியாரே, சிங்கை நகரை ஆண்டுள்ளனர். இவர்கள் அநுராதபுர அரசருக்குக் கட்டுப்பட்டோ, அன்றி சோழ, பாண்டியருக்குக் கட்டுப்படவர்களாகவோ ஆண்டிருப்ப ரெனக் கொள்ளலாம். கி.பி 9ஆம் நூற்றாண்டில் கசப என்ற மன்னனின் கீழும், 10ஆம் நூற்றாண்டில் 4ஆம் மகிந்த என்ற சிங்களஅரசனின் ஆட்சியிலும், வடஇலங்கைஇராச்சியம் காணப்பட்டது.

ஜெயதுங்கபரராசசிங்கன் ஆட்சிக் காலத்திலேயே யாழ்பாடி என்னும் பாணர் குலத்தவனொருவன், யாழ்வாசித்து

அதற்குப் பரிசிலாகக் கரையூர், பாசையூர் என்றழைக்கப்படும் மணல்மேட்டைப் பரிசாகப் பெற்றான்.* இப்பிரதேசத்தைத் திருத்தி, யாழ்ப்பாடியும் அவன் குலத்தாரும் குடியேறினர் என்றும், இவ்வாறு குடியேறிய இடமே யாழ்ப்பாணம் எனவும் அழைக்கப்பட்டது.

சிங்கைநகரும், பெயர்க்காரணமும்:

உக்கிரசிங்கனால் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட சிங்கை நகர் எது? என்பது ஆய்வுக்குரியது. வடஇலங்கை இராச்சியத்தின் தலைநகர் சிங்கைநகரெனச் செகராசசேகரமாவை, செகராசசேகரம், தஷிணகைலாசமாவை ஆகிய நூல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. கொட்டகம என்னும் இலங்கைக் கல் வெட்டிலும், சிங்கைநகர ஆரியச்சக்கரவர்த்தி பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

சிங்கைநகர் என்ற பெயர் காரணம் பற்றி ஆராய்வோர் பல்வேறு காரணங்களைக் கூறியுள்ளனர். உக்கிரசிங்கன் கலிங்கதேசத்தவனாகையால் கலிங்கநகரங்களுள் ஒன்றாகிய சிங்கபுரத்தின் பெயரைப் புதியதலைநகருக்கு வைத்தான் என்ற ஒரு சாரார். சோழன் முதலாம் பராந்தகனின் தலைநகரில் ஒன்று சிங்கபுரம். அம்மன்னன் இலங்கையைத் தனதாட்சியின் கீழ் வைத்திருந்தான். அப்பொழுது வட இலங்கை இராச்சியத்திலும், இவனாட்சி பரவியிருந்தது. இதன்காரணமாகச் சிங்கைநகரென்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என இன்னொரு சாரார் கருதுவர். எனினும் உக்கிரசிங்கன் என்ற தனது பெயரிலுள்ள சிங்க (ன்) என்ற பெயரையே புதிய நகருக்கு வைத்தான் என்பது பொருத்தமுடையது.

சிங்கைநகர் என்ற பிரதேசம் எவ்விடத்திலே காணப்பட்டது என்பது குறித்தும் ஆய்வாளர்களிடையே கருத்து வேற்றுமை காணப்படுகின்றது. நல்லூரும், சிங்கை நகரும் ஒன்றென ஒரு சாராரும், வல்லிபுரப் பிரதேசமே புதிய நகராகிய சிங்கைநகரென மற்றொரு சாராரும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். வரலாற்று மூலகங்களைக் கருத்திற் கொண்டு நோக்கும் போது நல்லூரும், சிங்கை நகரும் வேறுபட்ட இரு இராசதானிகள் என்பது புலப்படும். இலங்கை யிலே, கேகாலைப் பிரதேசத்தில் கொட்டகம என்னுமிடத்திலே கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டிலே, 'பொங்கொலி நீர்ச்சிங்கை

* யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் - முதலியார் செ.. இராசநாயகம்

யாரியன்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் பிரதேசம் வல்லிபுரக்கோயிலைச் சார்ந்து காணப்பட்டிருக்க வேண்டுமென முதலியார் செ.இராசநாயகம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆகியோர் கருதியுள்ளனர்.

கொட்டகம கல்வெட்டிலே கூறப்பட்டுள்ள குறிப்பின் படி, யாழ்ப்பாணக் கடலேரி அன்று பொங்கு கடலாகவே காணப்பட்டுள்ளது. இந்துசமுத்திரத்தின் கிழக்கு, மேற்கு இணைப்பு, இக்கடலேரியைப் பொங்குகடலாக வைத்திருந்தது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் தரைக்கீழ் நீர்வளத்தினை உணராத எமது மூதாதையர், தரைமேல் வடிகாலமைப்பைக் கொண்ட நதிகள் பாய்கின்ற வன்னிப் பிரதேசத்தில் தமது வதிவிடங்களை அமைத்தனர்.

பூநகரி, முல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் போன்ற பிரதேசங்கள் விரும்பிக் குடியேறிய பிரதேசங்களாகக் காணப்பட்டுள்ளன. தரைமேல் வடிகாலற்ற, யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு தவிர்ந்த பெருநிலப்பரப்புக்களில், தமிழரது பண்டைய குடியிருப்புக்கள் காணப்பட்டன.

அண்மைக்கால ஆய்வுகளும், தொல்லியல் சான்றுகளும் உக்கிரசிங்கனது புதிய தலைநகராகிய சிங்கை நகர், பண்டை இராச்சியம் ஒன்றின் வளமான பிரதேசமாக விளங்கிய பூநகரிப் பிரதேசத்திலேயே இருந்துள்ளது என்பதை உறுதி செய்கின்றதெனக் கலாநிதி செ.குணராசா, அ.புஷ்பரத்தினம் போன்ற ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவர்கள், சிங்கைநகர் என்பது யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே வன்னிப்பிரதேசத்தில், குறிப்பாகப் பூநகரியில் இருந்ததென நிறுவியுள்ளனர். இப்பிரதேசத்திலே காணப்படுகின்ற கட்டிடச்சிதைவுகளும், தொல்லியல் ஆய்வின் முடிவுகளும் பூநகரிப்பிரதேசம் வளமானதொரு இராச்சியமாக விளங்கியிருக்கலாமென்பதை நிறுவுகின்றது.

-----00000-----

சோழர் ஆட்சி

தென்னிந்திய அரசுகளிடையே ஏற்பட்ட அரசியல் தாக்கங்கள், இலங்கையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படக் காரண மாயிருந்தன. அவ்வாறே வடஇலங்கை இராச்சியத்திலும் அரசியல், சமய, சமூகரீதியாகப் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின.

9ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்திலேயே சோழப் பேரரசு உதயமானது. இலங்கையை 5ஆம் தப்புலன் (கி.பி 917 - 929) என்பவன் ஆட்சி செய்த காலத்தில், சோழ அரசனுக்குப் பயந்த பாண்டிய மன்னன், இலங்கையில் தஞ்சம் புகுந்தான். பாண்டியனுக்குத் துணைபுரிய இலங்கை அரசன் தயாரான வேளையில், இலங்கையில் உள்நாட்டுக் கலவரம் ஏற்பட்டது. இதனால் பாண்டியன் தனது மணிமுடியையும், அரசஉடையையும், இலங்கையில் விட்டு மதுரை திரும்பினான்.

இலங்கையை 3ஆம் உதயன் ஆட்சி செய்தகாலத்தில், பாண்டியன் விட்டுச்சென்ற அரசபொருட்களை மீட்கும் பொருட்டு, சோழஅரசனாகிய பராந்தகன் இலங்கைமீது படையெடுத்தான். எனினும் அரச பொருட்களை மீட்க முடியவில்லை. இவன் சிங்கைநகர் அரசனைக்கொண்டு அநுராதபுர அரசனை வெற்றி கொண்டு, பதவிக்குளத்துக் கருகில் ஒரு நகர் உண்டாக்கி, ஸ்ரீஉத்தமச்சோழன் என்பவனைச் சிற்றரசனாக்கி, நாடு திரும்பினான். இந்த யுத்தத்தின் பின்னர் 'மதுரையும் ஈழமுங் கொண்டவன்' என்ற பட்டத்தை இவன் பெற்றான்.

கி.பி 995 இல் இராசராசன் என்னும் சோழ அரசன் இலங்கைமீது படையெடுத்துப் பொலநறுவையை ஆண்ட மகிந்தனைத் துரத்தி, பாண்டியன் விட்டுச்சென்ற அரச பொருட்களைக் கைப்பற்றினான். இவனின் பின் கி.பி 1014 இல் முதலாம் இராசேந்திரதேவன், இலங்கையை வெற்றி கொண்டான். இவன் வெற்றியின் பின் இலங்கையைச் சோழமண்டலத்தினொரு பகுதியாக்கி, அதற்கு 'மும்முடிச் சோழமண்டலம்' எனப் பெயரிட்டான். இதன் பின்னர் பொலநறுவையை இராசதானியாக்கி, அதன் பெயரை ஜனனாதபுரம், அல்லது ஜனனாத மங்கலம் எனப் பெயரிட்டுச்

சிற்றரசன் ஒருவனை ஆள நியமித்துச் சோழநாடு திரும்பினான்.

இலங்கையில், தமிழரின் ஆட்சிப்பிரதேசமாக விளங்கிய வடஇலங்கை இராச்சியமும், சோழமண்டலத்தில் ஒருபகுதியாகியது. கி.பி 1070 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கை சோழஅரசின் ஆட்சியின் கீழ் காணப்பட்டது. சோழர் இலங்கையை 126 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்துள்ளனர்.

ஈழத்தில் சோழராட்சிக்காலம், ஈழத்தமிழர்களின் பொற் காலமாகக் கருதப்படுகின்றது. சோழர் இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் தமிழும், சைவசமயமும் பெருவளர்ச்சியடைந்தன. சோழர் இலங்கையைக் கைப்பற்றியபின், வடஇலங்கை அரசு சோழர் வசமானபோது, சிங்கைஅரசர்களும் சோழப்பிரதானிகளாக மாறினர். பொலநறுவை, மாதோட்டம், பதவியா என்னுமிடங்களில் சிவாலயங்களைச் சோழர்கள் எழுப்பினர். வானவன்மாதேவி ஈஸ்வரம் என்னும் இராஜராஜன் தேவி பெயரால் கட்டப்பட்ட சிவாலயம், பொலநறுவையிலிருந்த சிவாலயங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கது. சோழர் காலத்தில், மாதோட்டத்தை இராஜராஜபுரம் என்றும், திருக்கேதீச்வர சிவாலயத்தை இராஜராஜேஸ்வரம், என்றும் பெயர் மாற்றம் செய்தனர். பொலநறுவை சோழர்களின் இராசதானியாக விளங்கியமையினால், சிங்கை அரசர்களின் இராசதானியாக விளங்கிய அநுராதபுரம், முக்கியத்துவத்தை இழந்தது.

சோழரின் ஆட்சியில் கலாச்சார விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டதோடு, அரசியல் நிர்வாகமுறையிலும் சோழ முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. அரச நிர்வாக முறையைக் கவனிக்கும் குழுக்களைக் குடஓலை என்ற முறை மூலம் தெரிவு செய்தனர். தெரிவானோர் பெயர்களை சிறுதுண்டுகளில் எழுதிக் குடமொன்றினுள் போட்டுப் பலர் சமூகத்தில் தெரிவு செய்வதே குடஓலை முறையென வழங்கப்பட்டது. இம்முறையிலேயே விவசாய, பஞ்சாயத்து, அரசியல் குழுக்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டன. வரியறவிடவும், வழக்குகளை விசாரிக்கவும், நீர்ப்பாச்சல் ஒழுங்குகளைக் கவனிக்கவும் கிராம சபைகள் அமைக்கப்பட்டன.

சோழர் காலத்தில் அடிக்கடி உள்நாட்டுக்கலவரங்கள் தலைதூக்கிய போதிலும், வேளாண்மையிலும், மக்கள் நலனிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

சோழராட்சிக்குட்பட்டிருந்த யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் 11ஆம் நூற்றாண்டில் சோழராட்சியின் போது பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்திலே எழுதப்பட்ட சாசனம், யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக் குள்ளும், வேறிரு சாசனங்கள் ஊர்காவற்றுறைக் கோட்டைக் குள்ளும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன.

வடஇலங்கை இராச்சியத்தைச் சோழரின் அரசுப் பிரதிநிதிகளே நிர்வகித்துள்ளனர். கி.பி 948 ஆம் ஆண்டளவில் சிங்கைநகரின் சோழப் பிரதிநிதியாக, புவனேகவாகு அல்லது புவனேகவாசர் என்பவர் இருந்துள்ளார். இவர் சோழ பராந்தகனின் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டவரெனக் கருத இடமுண்டு. அசெதி என்ற பர்சியனால் எழுதப்பட்ட கர்ஷாப் நமா என்னும் கிரந்தச் செய்தி இக் கூற்றிற்குச் சான்றாகின்றது. 10ஆம் நூற்றாண்டில் பார்சியாவின் அரசனான டோபாக், கர்ஷாப் என்பவன் தலைமையில் அனுப்பிய படை ஒன்று கலா என்ற துறையில் (கலா-ஊர்காவற்றுறை) இறங்கி, இரு நாட்கள் பயணப்பட்டு வாகு என்னும் அரசனை வெற்றிகொண்டதாக மேற்கூறிய கிரந்தக் குறிப்பிலுண்டு. இக்குறிப்பினை முதலியார் செ.இராசநாயகம், யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் என்னும் நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். வாகு என்ற பெயர் தமிழ்ப் பெயராகக் காணப்படுவதாலும், இக்காலத்தில் சோழப்பிரதிநிதிகளே வடஇலங்கையில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தமையாலும், புவனேகவாசர் அல்லது புவனேகவாகு என்பவர் சிங்கைநகர்ப் பிரதேசத்தின், சோழப்பராந்தகனின் பிரதிநிதியாக இருந்திருக்கலாம் எனக் கருதமுடியும்.

அடங்கியிருந்த சிங்கை அரசரும், சிங்கள அரசரும், சிற்றரசர்களும் சோழர் ஆட்சியில் அடிக்கடி குழப்பம் விளைவித்தனர். இக்காலங்களில் தென்னிந்தியாவிலுள்ள சோழர் படை இலங்கை வந்து, குழப்பங்களை அடக்கிச் சென்றது. பராந்தகச் சோழனின் பின் கந்தராதித்திய தேவர், உத்தமசோழதேவர், இரண்டாம் பராந்தகன், முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன், முதலாம் இராசாதிராசன், இரண்டாம் இராசேந்திரதேவன், வீரராசேந்திரன் என்னும் அரசர்கள் சோழநாட்டை ஆண்டுள்ளனர்.

இறுதியாக ஆண்ட சோழ அரசனான வீரராசேந்திரன் காலத்தில் சோழரின் இராசப்பிரதிநிதியாக, அதிராசேந்திரன் என்பவன் பொலநறுவைப் பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்துள்ளான். சோழநாட்டிலே வீரராசேந்திரன் இறந்தபொழுது,

குலோத்துங்கனுக்கும், அதிராசேந்திரனுக்கும் வாரிசரிமை கோரி, யுத்தமொன்று நடைபெற்றது. இப்போரில் குலோத்துங்கன் வெற்றிபெற்று, முதலாம் குலோத்துங்கசோழன் என்னும் பெயருடன் அரசனானான்.

முதலாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற போது, சோழநாட்டிலே காணப்பட்ட அமைதியின்மை காரணமாக, இலங்கைமீது கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. இச்சூழ்நிலையப் பயன்படுத்தி, இலங்கையின் தென்பகுதியிலிருந்த விஜயபாகு என்பவன், கி.பி 1070 இல் பொலநறுவை இராசதானியைத் தனது ஆட்சியின் கீழ்க்கொண்டு வந்தான். பின் இலங்கையிலிருந்து சோழரைத் துரத்திவிட்டு, இலங்கை முழுவதற்கும் அரசனானான். கி.பி 1110 ஆம் ஆண்டு வரை இவனது ஆட்சி நடைபெற்றது. இவனது ஆட்சியின் கீழ் வடஇலங்கை இராச்சியமும் காணப்பட்டது.

குலோத்துங்க சோழன், சோழநாட்டில் தன்னாட்சியை நிலைப்படுத்தியபின், இலங்கைமீது படையெடுத்தான். இவனது படைத்தளபதியான கருணாகரத்தொண்டமான் தலைமையில் இலங்கைக்கும், கலிங்கத்திற்கும் படையனுப்பி வெற்றிகொண்டான். இப்போர் கி.பி 1110 இல் விஜயபாகுவின் மரணத்தின் பின்பு நடைபெற்றுள்ளது. கருணாகரத் தொண்டமான் இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்தபோது கரணவாய், வெள்ளைப்பரவை என்னும் இடங்களில் அளவின்றி விளைந்த உப்பு, வீணை அழிந்து போவதைக் கண்டு, அவற்றைச் சோழநாட்டிற்கு அனுப்ப முயற்சிகள் எடுத்தான். உப்பேற்றும் மரக்கலங்கள் காற்றின் வேகத்திற்கு இலக்காகாது, ஒதுங்குந் துறையாகவே இலங்கையின் வடபகுதியிலுள்ள தொண்டமானாறு என்றழைக்கப்படும் ஏரியை வெட்டுவித்தான். உரும்பராய் என்னுமிடத்திலுள்ள கருணாகரப் பிள்ளையார் கோவிலும் இவனாலேயே கட்டப்பட்டது.

விஜயபாகுவின் சகோதரியின் மகனே மானாபரணன். இவன் விஜயபாகுவின் மகள் இரத்தினவல்லி என்பவளைத் திருமணம் செய்தான். மானாபரணனின் மகனே முதலாவது பராக்கிரமபாகு. இவன் கி.பி 1153 - 1186 வரை இலங்கையை ஆட்சி செய்துள்ளான். இவன் இலங்கை அரசனாகமுன், பனங்காமம் என்னுமிடத்தின் சிற்றரசனாக விளங்கினான். இக்காலத்தில் இராட்சத குளத்தையும், பதவிக் குளத்தையும் பெருப்பித்தான். பதவிக் குளத்திற்குப் பராக்கிரமசமுத்திரம் எனப் பெயர் சூட்டினான். இவன் ஆட்சிப் பொறுப்பையேற்றதும் பெரும்படையொன்றைத் திரட்டி, வன்னிப்பிரதேசத்தைத் தனதாக்கினான். இவனது மைத்துனனான 2ஆம் கயவாகு என்பவன், பொலநறுவைப்பிரதேச மன்னனாக விளங்கினான். இவனையும் தனதாட்சியின் கீழ்க் கொண்டு வந்தான். இக்காலப்பகுதியில், வட இலங்கை இராச்சியத்தின் தலைநகராகச் சிங்கைநகர் காணப்பட்டது.

-----00000-----

யாழ்ப்பாண இராச்சியம்

யாழ்ப்பாண நிலப்பரப்பின் ஆரம்பநிலை

இலங்கையின் வடபகுதி எனத் தற்காலத்திலே வழங்கப்படும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, தற்போதைய நில அமைவைப் பெறப் பலகோடி ஆண்டுகள் எடுத்துள்ளது. ஆதியில் இப்பகுதி, இந்தியாவின் தென்னிலப்பரப்போடு இணைந்து காணப்பட்டது. காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்ட பிரளயங்களால் யாழ்ப்பாணநிலப்பரப்பு இருபெருந்தீவாகக் காணப்பட்டு, அவை பெருந்தீவு, சிறுதீவு என அழைக்கப்பட்டன. மணிபுரம், மணிபல்லவம், நாகதீவம், மணிநாகதீவம் என்ற பல்வேறு பெயர்களால் பெருந்தீவும், முல்லைதீவு, எருமைமுல்லைதீவு என்ற பெயர்களால் சிறுதீவும் அழைக்கப்பட்டது.*

கடற்கோள்களின் காரணமாகப் பெருந்தீவின் நில அமைவில் மாற்றமேற்படக் காலப்போக்கில் இந் நிலப்பரப்பு, சிறு சிறு தீவுகளாக மாறநேர்ந்தது. இவ்வாறு ஏற்பட்ட நிலப்பகுதிகளே காரைதீவு, மண்டைதீவு, புங்குடுதீவு, அனலைதீவு, நயினாதீவு, நெடுந்தீவு, எழுவைதீவு வலிகாமம் போன்றவையாகும்.

கிழக்கேயிருந்த சிறுதீவு, களப்புக்கடலால், தென் மராட்சி, வடமராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளி என்னும் நிலப்பரப்பாகப் பிரிந்தது. பண்ணைக்கடல், பூநகரிக்கடல், ஆனையிறவுக்கடல் என்பவையே களப்புக்கடல் எனப்படும். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் களப்புக்கடல், வங்காளக்குடாக்கடலுடன் சேர்ந்து, ஆழமும், அகலமும் உடையனவாகக் காணப்பட்டது.

வங்காளகுடாக்கடலின் அலைகளால் ஒதுக்கப்பட்ட மணலினால் ஆனையிறவுக்கடலின் கீழ்முகம் தூர்ந்து மேடாக யாழ்ப்பாணப் பெருநிலப்பரப்பு, குடாநாடாக மாறியது. யாழ்ப்பாண நிலப்பரப்பின் பெரும்பாகம், முருகைக்கற்பாரின் மேல் உள்ளது. இக்காரணத்தினாலேயே நிலத்துள் அமைந்துள்ள அருவிகள், இப்பகுதிகளிலே காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான அருவிகளுள் முக்கியமானது, வரலாற்றுச் சிறப்புப் பெற்ற கீரிமலை என்னுமிடத்திலுள்ள அருவியாகும்.

* யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் - முதலியார் செ. இராசநாயகம்

பழைய நாகரிகங்களை ஆய்வு செய்யும் 'International Society for the Investigation of Ancient Civilization' என்ற அமைப்புவெளியிட்டுள்ள தகவல்களின் மூலம் எவ்வாறு இலங்கையின் பழைய நிலப்பரப்புக் காணப்பட்டதென்பதையும், 55 மில்லியன் வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே இந்நிலப்பரப்பில் அரிப்பு ஏற்பட்டதென்பதையும் அறிய முடிகின்றது. இதன் மூலம் தென்இந்திய பெருநிலப்பரப்பின் ஒரு பகுதியாகவே யாழ்ப்பாண நிலப்பரப்பும் காணப்பட்டதை இச்சங்கத்தினர் வெளியிட்ட கருத்துக்களும், வரைபடங்களும் தெளிவாக்கியுள்ளன. "The anomalies in the Arabian Sea, south of Iran, run east and west but are about 2500 Kilometers north of the similarly numbered anomalies south of Ceylon. Hence, there must at one time have a high transform fault joining the ridge in the Arabian Sea to the one south of Ceylon. Some 55 million years ago, relative motion south of Ceylon slowed from 16 centimeters per year to about six centimeter and probably stopped altogether in the Arabian Sea. Then, about 35 million years ago movement resumed in the arabian Sea, but its direction was no longer parallel to the ancient transform fault. New sea floor was again generated, and the boundary changed from the ridge oblique to the spreading direction to a series for ridge; segments that perpendicular to the direction of motion and are joined by transform faults.* இக் கூற்றின் மூலம் இலங்கையின் நிலப்பரப்பிலேற்பட்ட மாற்றங்களை அறிய முடிகின்றது. தற்கால யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தை இந்திய பெருநிலப்பரப்பினின்றும் 30 மைல் கடல் அளவே பிரிக்கின்றது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் பரந்த நிலப்பரப்பாகக் காணப்பட்ட யாழ்ப்பாண நிலப்பரப்பு, கடல் அரிப்பின் காரணமாகக் குறுகித் தற்கால நில அமைப்பைப் பெற்றது என்பது ஆராச்சியாளர் முடிபாகும்.

யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயர்க் காரணம்

ஈழத்தின் வடபெரும்நிலப்பரப்பாகக் காணப்பட்ட நிலப்பகுதிக்கு யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பதில் பல்வேறான கோட்பாடுகள் நிலவுகின்றன. யாழ்ப்பாடி என்ற பாணனின் கதையை அடிப்படையாகக்

* Ancient India - General Editor Dr.N.Mahalingam (page -8)

கொண்ட பல கதைகள் வழக்கிலுள்ளன. யாழ்ப்பாணம் என்ற காரணப்பெயர் பற்றிய இலக்கியச்சான்றுகள் பல காணப்படுகின்றன. எனினும் கல்வெட்டு, வரலாற்றாதாரங்கள், தொல்லியல்சான்றுகள் என்பனவற்றோடு ஒத்துப்போகுமிடத்து இலக்கிய ஆதாரங்களையும் வரலாற்று மூலகமாகக் கொள்ள முடியும்.

யாழ்ப்பாண நிலப்பரப்பைப்பற்றிக் கூறும் இலக்கிய நூல்களாகக் கைலாயமாலை, வையாபாடல், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆகியன காணப்படுகின்றன. இந்நூல்களின் கருத்தைக் கருவாகக் கொண்டும் சாசனங்கள், தொல்லியல் ஆய்வுகள் ஆகியவற்றிலே கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டும் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் யாழ்ப்பாணவைபவகௌமுகி, யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம், யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம், யாழ்ப்பாணஇராச்சியத்தின்தோற்றம், யாழ்ப்பாண இராச்சியம், பூநகரித் தொல்லியல் ஆய்வுகள் போன்ற பலவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

வையாபாடல் என்னும் நூல், யாழ்ப்பாண மன்னர் களுள் ஒருவனான செகராசசேகரனின் அவைப்புலவர் வையாபுரி என்பவரால், கி.பி 13 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுதப்பட்டது. இந்நூலில், இராம இராவண யுத்தத்தின் பின், விபீஷணன் இலங்கை மன்னனானான் என்றும், இவன் முன் யாழ் வாசித்த ஒருவன் வடகடற் கரையிலுள்ள மணற்றிடலினை எவ்வாறு திருத்தி வளநாடாக் கினான் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. '.. இலங்கை வடகடற் கரையில் மேவிய மணற்றிடல்காட்டில், தன்னிகர் பிறிதொன் றிலா நல்வருக்கை, தாலிளம் புகமாத் தேங்கு, கன்னலென்றுரைக்கும் பயிரினை யியற்றிக் கற்பக தாருவென் றிசைத்தான்' என்பதே அவ்வரிகள். கி.மு 101 ஆம் ஆண்டளவிலேயே, வடபாகத்திலிருந்த மணற்றிடற்பகுதிக்கு யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதென்பது வையாபாடல் ஆசிரியர் கருத்தாகும்.

கி.பி 8ஆம் நூற்றாண்டிலே சிங்கைநகர் அரசனாக விளங்கிய உக்கிரசிங்கனின் மகனான வாலசிங்கன் (ஜெயதுங்க பரராசன்) என்பவனால், யாழ்ப்பாடி ஒருவனுக்குப் பரிசளிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பே யாழ்ப்பாணம் என அழைக்கப் படுகின்றதென, கைலாயமாலை என்னும் நூலிலே கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் கி.பி 17 ஆம் நூற்றாண்டிலே எழுதப்பட்டது.

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்றநூல், உக்கிரசிங்கனுக்கும், மாருதப்பிரவல்லிக்கும் மகனான வாலசிங்கன் (ஜெயதுங்கபரராசன்) அந்தக்கக்கவி வீரராகவன் என்ற யாழ்ப்பாடிக்கு வழங்கிய நிலப்பகுதியே யாழ்ப்பாணம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்ற நூலில் கி.மு 2ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஏலெலசிங்க மன்னனால் அந்தகனான யாழ்ப்பாடிக்குப் பரிசாக அளிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பே யாழ்ப்பாணம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறிய இலக்கிய நூல்கள் யாவும் காலவேறு பாட்டைக் கொண்டனவாகக் காணப்பட்டபோதிலும், யாழ்ப்பாடி என்ற பாணன் பரிசாகப் பெற்ற நிலப்பரப்பே யாழ்ப்பாணம் எனப் பெயர் பெற்றதென்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன.

இலங்கையின் வடமாகாணப்பெயர்களை ஆராய்ந்தவர் திரு.எஸ். குமாரசுவாமி என்பவர். இலங்கையின் தமிழ் மன்ன னான இராவணன் வீணைக்கொடியுடைய வேந்தன். யாழ் வாசிப்பதில் வல்லவன். இவர்கள் காலத்திலிருந்தே இலங்கை யாழிசைக்குப் பெயர் பெற்ற நாடாக விளங்கியுள்ளது. மதுரையை இராசராசாண்டியன் என்பவன் ஆட்சி செய்த காலத்தில், மதுரையிலிருந்த வீரபத்திரன், பத்தினி ஆகியோருடன் யாழிசையில் போட்டியிட, ஈழமண்டலத்திலிருந்து யாழ்வித்தகர்கள் மதுரை சென்றுள்ளனர். எனவே, ஈழத்துத் தமிழ் மன்னர்கள், வடபகுதியிலிருந்த இசைவாணர் காரண மாகவே அந்நிலப்பரப்பிற்கு யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரைச் சூட்டியிருக்கலாம் எனத் தெரிவித்துள்ளார்.

முதலியார் ஏ.எம்.குணசேகரா என்ற ஆய்வாளர் நல்லூர் என்ற பெயரின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பான யாபன என்ற பதத்திலிருந்தே யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டதாகக் கூறியுள்ளார். இக்கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று. இலங்கையின் மேல்மாகாணத்தில் பாணந்துறை என்னுமிடத்திலுள்ள நல்லூர் என்ற ஊர்ப்பெயரைச் சிங்கள மக்கள், நல்லூருவ என்று அழைக்கும் வழக்குக் காணப்படுகின்றது. நல்லூருவ என்பதன் மொழிபெயர்ப்பென முதலியார் குறிப்பிடும், யாபன என்று அவ்வூர் அழைக்கப்படாததொன்றே, யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர் தமிழ்ப்பெயர் என்பதை உறுதி செய்துள்ளது. இலங்கையில் தமிழரட்சி நிலவிய காலங்களில் வழங்கிய தமிழ்பெயர்கள் பல, இன்றும் நாடெங்கும் வழக்கிலே காணப்படுகின்றன.

கலாநிதி எஸ்.பரணவிதான என்ற ஆய்வாளர், தனது நூலாகிய **The Arya Kingdom in North Ceylon** என்ற நூலில், யாழ்ப்பாப்பட்டினம் என்ற சிங்களப் பதத்தின் பொருள், யாபா துறைமுகம் என்றும், யாவா தேசத்தவனான சந்திரபானுவின் ஆட்சியில் வடஇலங்கை இருந்தமையால், யாவா அல்லது யாவகா என்ற சொற் பிரயோகங்கள் இங்கு வழக்கில் இருந்துள்ளன என்றும் இப்பொழுதுள்ள யாழ்ப்பாணம் என்ற பதவாக்கம், யாபாபட்டுன என்பதிலிருந்தே வந்திருக்க வேண்டும் என்றும் குறித்துள்ளார்.

மேற்கூறிய இருகருத்துக்களையும், யாழ்ப்பாணவரலாற்றினை ஆராய்ந்த, கலாநிதி. கே.எஸ்.நடராசா நிராகரித்துள்ளார். பட்டுன என்பது பட்டினம் என்ற தமிழ்ச்சொல் என்றும், இச்சொல் சங்க இலக்கியத் தொகுதிகளுள் ஒன்றான பத்துப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்ற பாடலில் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது எனவும், இப்பாடல் கி.முற்பட்ட காலப்பகுதியைச் சேர்ந்ததெனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரிலுள்ள 'ழ' என்ற மெய்யெழுத்து, தமிழுக்கும், தமிழிலிருந்து பிறந்த மொழிகளுக்குமே தனியுரிமையுடையது. எனவே யாழ்ப்பாணம் என்ற சொல் தமிழ் மூலத்திலிருந்தே பிறந்திருக்கவேண்டும் என்பது அவர் கருத்தாகும்.*

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டிலே, சிங்கைநகரைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த, உக்கிரசிங்களின் மகனான ஜெயதுங்க பரராசசிங்கன், தன்முன் யாழ் வாசித்து மகிழ்வித்த யாழ்பாடிக்குத் தன்தேசத்துக் கோடியிலிருந்ததும், இப்போது கரையூர், பாசையூர் என்று அழைக்கப்படுவதுமான மணல்மேட்டைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான். இவன் தன் குலத்தாரைக் கொண்டுவந்து மணல்மேட்டைத் திருத்திக் குடியேற்றினான். பாணனும் அவன் குலத்தாரும் குடியேறிய இடமே யாழ்ப்பாணம் என்றழைக்கப்பட்டது.**

இவ்வாறாகப் பலரும் கூறியுள்ள கருத்துக்களின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, காலவேறுபாடு காணப்படினும், 'பாணனொருவனுக்குப் பரிசளிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பே யாழ்ப்பாணம்' என்பது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய கருத்தே. ஒவ்வொரு இனத்தவரும் பேசும் மொழிசார்ந்த இனப் பெயர்கள் தோன்றுமுன், சாதிப்பெயர்களும், கோத்திரப் பெயர்களும் உலகெங்கும் நிலவியுள்ளன. ஈழத்தை, நாகர் ஆட்சிசெய்த கி.முற்பட்ட காலப்பகுதிகளில் ஒவியர், குறளர்,

* ஓய்ந்தாய்ந்து பார்க்கையில் - கலாநிதி கே.எஸ். நடராசா

** யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் - முதலியார் செ. இராசநாயகம்

கம்மியர் போன்ற பெயர்கள் காணப்பட்டுள்ளன. இவை தொழில்சார்ந்த சாதிப்பெயர்களாக விளங்கியுள்ளன. இவ் வரிசையில் யாழ்மீட்டுந் தொழிலைச் செய்தோர், பாணர் எனப்பட்டனர். தமிழருள் பாணர் எனப்படுவோர் ஆதியிலிருந்த ஒரு சாதியினராவர். தமிழரின் இசைக்கருவிகளாகக் கருதப்படும் குழல், யாழ், முழவு என்னும் கருவிகளுள், யாழ் என்னும் கருவியை மீட்டும் மக்கள் யாழ்ப்பாணர் என வழங்கப்பட்டனர். நாளடைவில், தொழிற்பெயர், சாதிப் பெயராகமாறி, அம்மக்கள் வாழ்ந்த பகுதி யாழ்ப்பாணம் என அழைக்கப்பட்டது என்பதும் ஏற்கக்கூடிய கருத்தாகும்.

யாழ்ப்பாணர் என்ற பெயரை இலக்கியங்களிலே காணக் கூடியதாயுள்ளது. பெரியபுராணத்திலே இடம்பெறும் திருநீலகண்டர், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்திலே இடம்பெறும் திருப்பாணாழ்வார் ஆகியோர், யாழ்ப்பாணர் என்னும் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபிலே வந்த பெண்மணியொருவரே, சைவத்திருமுறைகளுக்குப் பண் வகுத்தவராவர். நாகரெனும் இனத்தவர் வாழ்ந்தமையால் இலங்கைத்தீவினை நாகதீபம், நாகதீவு என வழங்கியுள்ளனர். பிற்காலத்தில் நாகரினம் கலப்படைய நாகர் என்ற சாதிப்பெயரும் அருகிவிட்டது. இவ்வாறே, யாழ்ப்பாணர் என்ற சாதிப் பெயரும், காலப்போக்கில் மறைந்திருக்க வேண்டும். நாகரினம் மறைந்தாலும், அவ்வினத்தின் சந்ததியரிடையே, அவ்வினம் தொடர்பான பல தொடர்புகளை இன்றுங் காண முடியும். நாகம்மா, நாகராஜா, நாகேஸ்வரி, நாகேஸ்வரன் போன்ற நாகரினப் பெயர்களும், நாகர்கோவில் போன்ற ஊர்ப்பெயர்களும் இன்றும் வழக்கிலுள்ளன. அவ்வாறே, யாழ்ப்பாணர் என்ற இனம் மறைந்தாலும், அவ்வினத்தோடு தொடர்பான தொழிலும், யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயரும் நிலைத்திருப்பதாகக் கொள்வது பொருத்தமுடையது. எனவே, யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயர், சாதிசார்ந்த பெயராக இன்றுவரை நிலைத்துள்ளது.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிக்காலம்

இலங்கை வரலாற்றில் மட்டுமன்றி, யாழ்ப்பாண இராச்சிய வரலாற்றிலும், ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிக்காலம், ஈழத்தமிழரின் எழுச்சிக் காலமாகவே கருதப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணஇராச்சியம் என்ற சுதந்திர தமிழ் இராச்சியம் புகழும், பெருமையும் பெற்ற காலமாக இவர்கள் ஆட்சியில் விளங்கியுள்ளது.

கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம், கலிங்க அரசனாகிய உக்கிரசிங்கனும், அவன் சந்ததியினரும், வட இலங்கை இராச்சியத்தை ஆட்சி செய்தனர். இவர்கள், சில காலங்களில் சிங்கள, சோழ அரசர்க்கு அடங்கியும், சில காலங்களில் சுதந்திர அரசர்களாகவும் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர்.

யாழ்ப்பாணக் கலிங்க அரசர், இராமேசுவரப் பிராமணரோடு திருமணஉறவுகளை மேற்கொண்டமைபற்றி, கைறோஸ் என்ற போத்துக்கேய நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிங்கை அரசர் தரைப்படை, கடற்படை ஆகியவற்றில், வலிமை மிக்கோராகக் காணப்பட்டனர். கலிங்க அரசர் இராமேசுவரப் பிராமணர் குடியிற் சம்பந்தம் செய்தபின், உபலீதமணிந்து, ஆரியவரசர் என நாமம் புனைந்து, இராமேசுவரத்தையும் புனைந்து, விடைக்கொடியும், சேதுலாஞ்சனையும் பொறித்து ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் எனச் சிங்காசனப் பெயர் பூண்டு, உலகம் போற்ற அரசு செய்தனர்.*

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளாக விளங்கிய, தமிழ்மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலம் கி.பி 13 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பமானது. இக்காலம் முதல், போத்துக்கேயர் இலங்கையுள் காலடி வைத்த காலம் வரை, தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி, வீரம் செறிந்த ஆட்சியாக விளங்கியுள்ளது.

* யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம்

முதலியார் செ. இராசநாயகம்

கலிங்கமாகன்

(செகராசசேகரன் -1) கி.பி 1215 - 1236

கலிங்கமாகன் அல்லது கலிங்க விஜயபாகு என்பவன் கி.பி 1215 முதல் 1236 வரை பொலநறுவையைத் தனது இராசதானியாகக் கொண்டு, 21 வருடங்கள் ஆட்சி செய்துள்ளான். இவனே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுள் முதலாவதாகச் சக்கரவர்த்திப்பட்டமும் பெற்றவனாக விளங்கினான். இவனை விஜயகாலிங்கச் சக்கரவர்த்தி எனவும் அழைப்பர். இப்பெயரையே வைபவமாலை என்னும் நூல் விஜயசூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. காலிங்க என்ற பதமே சூழங்கை என மாற்றப்பட்டிருக்கலாமெனவும் கருதுவர்.

இம்மன்னன் பொலநறுவை, புலச்சேரி, கொட்டியாரம், கந்தளாய், கந்துப்புலு, குருந்து, பதவியா, மாட்டுக்கொணா, தமிழ்ப்பட்டினம், ஊராத்தொட்டை, கொமுது, மீபாதொட்டை, மண்டலி, மன்னார் என்னுமிடங்களில் கோட்டைகளைக் கட்டியதாக நிகாயசங்கிரகம் என்னும் சிங்கள இதிகாச நூலிலே கூறப்பட்டுள்ளது. இவன் ஆட்சியில் தமிழர் மேன்மைபெற்று விளங்கினர். சைவசமயமும், மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. தமிழ்ப் பிரதேசங்களைச் சிங்கள ஆதிக்கத்திலிருந்து மீட்டு, சிங்களவர்களைத் தென்பகுதிக்கு அனுப்பி வைத்தவன் கலிங்கமாகன் என்பதால், இவனைக் கொடுங் கோலனாகச் சூளவம்சம் சித்தரித்துள்ளது.

இம்மன்னன் ஆட்சியை விரும்பாத சிங்கள மக்கள் 250 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தலைநகராகச் சிறப்புற்றோங்கிய பொலநறுவையைக் கைவிட்டு, தம்பதெனியா எனும் பிரதேசத்தினை இராசதானியாக்கினர். இக்காலப்பகுதியில் வடக்கே, உறுதியான தமிழ்இராச்சியம் நிலைபெறத் தொடங்கியது.

கி.பி 1236இல் தம்பதெனியாவை ஆட்சி செய்த இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவினால், கலிங்கமாகன் பொலநறுவையிலிருந்து துரத்தப்பட்டான் என மகாவம்சத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கி.பி 1236-1242 ஆம் ஆண்டுவரை கலிங்கமாகன் மறைந்து வாழ்ந்தானென வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இக்காலப்பகுதியில் பாண்டிமழவன் என்ற அதிகாரியே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை நிர்வகித்துள்ளான். பின்னர், இவன் மறைந்திருந்த கலிங்கமாகனை அழைத்து வந்து, விஜய காலிங்கச்சக்கரவர்த்தி என்ற நாமத்துடன்

அரியணை அமர்த்தினான். தென்னிலங்கை ஆட்சியாளரிடமிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள, இவன் சிங்கை நகரிலிருந்த தனது தலைநகரை, மீண்டும் நாகதீபமென முன்னர் வழங்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு இடம்மாற்றினான். இவன் காலத்தில் மீண்டும் வடஇலங்கை இராச்சியம் புதுப்பொலிவு பெற்றது.

இலங்கை முழுவதையும் தன்னாணையின் கீழ் வைத்திருந்த கலிங்க விஜயபாகுவின் காலந்தொட்டு, தமிழ் அரசர்கள் 'ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள்' என்னும் பட்டம் பூண்டார்கள்.

குலசேகர சிங்கையாரியன் (பரராசசேகரன் 1) கி.பி 1240 - 1256

கி.பி 1240இல் விஜயகாலிங்கன் இறக்க, அவன் மகனான குலசேகர சிங்கையாரியன் ஆட்சிப் பொறுப்பையேற்றான். இவன் பரராசசேகரன் என்னும் சிங்காசனப் பெயரேற்று, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னனானான்.

கலிங்கஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் மறைவுக்குப் பின், கி.பி 1247 ஆம் ஆண்டில் சந்திரபானு என்னும் யாவகன், இலங்கைமீது படையெடுத்தான். எனினும் வெற்றிபெற முடியவில்லை. இதன்பின், தென்னிந்திய அரசனாகிய ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் துணையை நாடினான். சுந்தரபாண்டியன் கி.பி 1256 இல் சந்திரபானுவுடன் சேர்ந்து, இலங்கைமீது படையெடுத்து, பராக்கிரமபாகுவை வென்றான். இவ்வெற்றியின் பின், திருகோணமலையில் மீன்கொடியை நாட்டி, தற்காலத்தில் பிரடெரிக்கோட்டை என்று அழைக்கப்படும் கோட்டைவாசலில், மீன் முத்திரையைப் பொறித்து, குலசேகரனையும் வென்று நாடு திரும்பினான்.

பாண்டியர் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய காலப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணஇராச்சியத்தைச் சிலகாலம் சந்திரபானு ஆட்சி செய்துள்ளான். தனது ஆட்சியைப் பலப்படுத்திய சந்திரபானு, பாண்டியர்க்குத் திறைசெலுத்த மறுத்தான். இதனால் 1262இல் பாண்டியர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின்மீது படையெடுத்துத் தமது ஆட்சியை நிலைப்படுத்தினர். இப்போரில் சந்திரபானு இறக்க, மீண்டும் யாழ்ப்பாணஇராச்சியம்

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டது. சந்திரபானுவுடன் வந்தவர்கள் குடியேறிய பகுதிகள் சாவகன்சீமா, சாவகச்சேரி, சாவகன் கோட்டையென வழங்கப்படுகின்றது.

சந்திரபானுவிற்குப் பின் மீண்டும் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சிக்குட்பட்டது. ஆட்சிப் பொறுப்பையேற்ற குலசேகரன் (பரராசசேகரன்1) அரசியல் முறைகளிலும் பல மாறுதல்களை ஏற்படுத்தினான். பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்ததோடு, வேளாண்மைத் தொழில் மேம்படவும் அரும்பாடுபட்டுள்ளான்.

குலோத்துங்க சிங்கையாரியன் (செகராசசேகரன் -2) கி.பி 1256-1279

குலசேகரனுக்குப் பின் இவன் மகனான குலோத்துங்க சிங்கையாரியன், செகராசசேகரன் என்னும் பட்டப் பெயருடன் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் அரசனானான்.

இக்காலப்பகுதியில் தம்பதெனியாவிலிருந்து அரசாட்சி செய்த இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு இறக்க, இவன் மகனான விஜயபாகு அரசனானான். இவனது மந்திரியான மிற்றா என்பவனால் விஜயபாகு கொல்லப்பட்டான். மிற்றாவின் சதோதரனான புவனேகவாகு ஆட்சியைக் கைப்பற்றி, இராச தானியமைத்து அரசாட்சி செய்து வந்தான்.

மன்னார்க்கடலில் முத்துக்குளிக்கும் உரிமை சிங்கை நகர் அரசரின் உரிமையாகக் காணப்பட்டது. இதன் உரிமை காரணமாகப் புவனேகவாகுவிற்கும், யாழ்ப்பாண இராச்சிய மன்னனான குலோத்துங்க சிங்கையாரியனுக்குமிடையே, போர் மூண்டது. இப்போரில் குலோத்துங்கன் வெற்றி பெற்றதோடு, யாப்பகுவா இராசதானியையும் அழித்தான். இக்காலப் பகுதியிலிருந்து தமிழரசர்களின் ஆட்சி இலங்கை யெங்கும் பரவிக்காணப்பட்டது.

வெனிஸ் வர்த்தகராகிய மார்க்கோபோலோ, சீனதேசத் திற்குப் போகும் வழியில், யாழ்ப்பாணத் துறைமுகமொன்றில் இறங்கியதாகவும், இத்துறைமுகம் கோளமென அழைக்கப் பட்டதென்பதும் இவரது குறிப்புக்களிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. முஸ்லீம் பிரயாணிகள் கலா என்றும்

மார்க்கோபோலோவினால் கோளம் என்றும் அழைக்கப்பட்ட துறைமுகம், ஊராத்துறையேயாகும். இவர் குறிப்புக்களின் மூலம், அக்காலத்தில் இலங்கை முழுவதும், சந்தேமன் என அழைக்கப்பட்ட, வடஇலங்கையரசனுடைய ஆட்சியிலிருந்த தென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே சந்தேமன் என்ற பெயர் சிங்கைஆரியன் என்ற பெயரின் வழுவாகக் கொள்ள வேண்டும். மார்க்கோபோலோ யாழ்ப்பாணத் துறைமுகத்தை வந்தடைந்த ஆண்டு, கி.பி. 1284 ஆம் ஆண்டாகும்.

விக்கிரம சிங்கையாரியன்

(பரராசசேகரன் -2) கி.பி 1279 -1302

குலோத்துங்கசிங்கை ஆரியனின் பின், இவனது மகனான விக்கிரமசிங்கைஆரியன், இரண்டாவது பரராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன் ஆட்சியையேற்றான். கி.பி 1296 ஆம் ஆண்டில், யாப்பகுவா இராசதானியின் அரசனாயிருந்த புவனேகபாகுவின் மகன், தென்னிந்திய அரசனான குலசேகர பாண்டியன் உதவியை நாடினான். குலசேகர பாண்டியனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, யாழ்ப்பாண அரசனுக்குத் திறைசெலுத்தி, யாப்பகுவாவின் சிற்றரசனாக விளங்கினான். எனினும் யாழ்ப்பாண அரசனுக்குப் பயந்து, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெகுதூரத்திலுள்ள குருநாகல், தம்பதெனியா, கம்பளை ஆகிய இடங்களுக்குத் தனது அரசை, மாற்றி மாற்றி அமைத்தான். விக்கிரமசிங்கையாரியன் காலத்திலே, தமிழருக்கும், சிங்கள வருக்குமிடையே மதக்கலவரமொன்று இடம்பெற்றது. கலவரத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவர்களைப் பிடித்துச் சிரச்சேதம் செய்ததன் மூலம், விக்கிரமசிங்கையாரியன் கலவரத்தை அடக்கினான்.

இம்மன்னன் ஆட்சிக்காலத்தில் வன்னிச் சிற்றரசுகள் உருவாகத் தொடங்கின. இலங்கையரசர்களுக்கு உதவ, சோழ, பாண்டிய சேனைகளுடன் வந்த வன்னியப்பிரதானிகள், இலங்கையில் நீர்வளம், நிலவளம் நிறைந்த பகுதிகளில் குடியேற ஆரம்பித்தனர். சிங்கள, தமிழ் அரசர்கள் பலம் குன்றிய காலங்களில், தாம் குடியேறிய இடங்களைத் தாமே ஆள எண்ணினர். பனங்காமம், குமாரபுரம், ஓமந்தை, தம்பலகாமம் ஆகிய இடங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். வன்னியர் தாமிருந்த இடங்களில் சைவாலயங்களைக் கட்டிச் சைவசமயத்திற்குப் பெரும்பணியாற்றினர்.

விக்கிரமசிங்கையாரியனின் ஆட்சிக்காலத்தில், யாழ்ப்பாண இராச்சியம் கடல்வழி வாணிபத்திலும், படைவலிமையிலும் சிறந்து விளங்கியது. கி.பி 1292 ஆம் ஆண்டில், யாழ்ப்பாணக் கடல் வழியாகப் பிரயாணம் செய்த, மொன்றிக் கொர்வீனோ (Monte Corvino) என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த யோவான் என்னும் கிறிஸ்தவகுரு, யாழ்ப்பாணக் கடற்பிரதேசங்களில், அறுபது மரக்கலங்களுக்கு மேல், மோதுண்டு உடைந்து கிடந்ததெனத் தனது பிரயாணக் குறிப்பிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வரோதய சிங்கையாரியன்

(செகராசசேகரன் -3) கி.பி 1302- 1325

கி.பி 1302 ஆம் ஆண்டு விக்கிரமசிங்கன் இறக்க, இவன் மகனான வரோதயசிங்கையாரியன், மூன்றாவது செகராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன் அரசனானான். இவன் அரசனானதும், தந்தையின் காலத்தில் ஏற்பட்டது போன்று, தமிழ், சிங்களமக்களிடையே கலகம் ஏற்படாதிருக்க முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் நாலாம் பராக்கிரமபாகு என்பவன் குருநாகலில் இருந்த இராசதானியைத் தம்பதெனி என்னுமிடத்திற்கு மாற்றினான். யாழ்ப்பாண அரசன் தாக்குதலுக்கு அஞ்சியே இவ்வாறாக இராசதானியை மாற்றுவது வழக்கமாகக் காணப்பட்டது.

இம்மன்னன் ஆட்சிக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் பாண்டிய அரசிடையே வாரிசுரிமை காரணமாகக் கலகங்கள் ஏற்பட்டன. மதுரையை அரசாண்ட, மாறவர்மன் முதலாம் குலசேகரபாண்டியனின் பட்டத்துராணியின் மகனான சுந்தர பாண்டியனுக்கும், இளையான் மகனான வீரபாண்டியனுக்கு மிடையே ஏற்பட்ட வாரிசுரிமைப் போட்டியில் சுந்தரபாண்டியனுக்கு உதவியாக மாலிக்கபூர் என்னும் முஸ்லீம் படைத்தலைவன் தலைமையில், ஒரு படையை கி.பி 1310 ஆம் ஆண்டில் முஸ்லீம் அரசன் அனுப்பி வைத்தான். இப்படையின் உதவியுடன் சுந்தரபாண்டியன் அரசனானான். முஸ்லீம்படை நாட்டை விட்டுச் சென்றதும், சுந்தர பாண்டியனையகற்றி, மீண்டும் வீரபாண்டியன் அரசனானான். இந்நிலையில், சுந்தரபாண்டியன் யாழ்ப்பாண அரசனான வரோதயசிங்கையாரியனின் உதவியை நாடினான்.

சுந்தரபாண்டியனுக்கு உதவ, வரோதயன் மதுரை சென்றவேளை, வன்னியஅதிகாரிகள் குழப்பம் விளைவித்து, சிங்களஅரசர் உதவியை நாடினர். ஆனால், வரோதயனுக்கு அஞ்சிய சிங்களஅரசர் வன்னியருக்கு உதவ முன்வர வில்லை. இவ்வாறான கலவரங்களை அடக்கி, ஆட்சியைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்த ஆட்சியாளனாக, வரோதய சிங்கையாரியன் வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ளான். இவ்வரசன் தமிழை வளர்ப்பதில் ஆர்வங்கொண்டு, தன்னாட்டிலுள்ளவர்களையும், தென்னிந்தியாவிலுள்ள தமிழ் அறிஞர்களையும், புலவர்களையும் ஒன்று சேர்த்து, கழகம் ஒன்றினை நிறுவி, அவர்களைக் கொண்டு புதியநூல்களை வெளியிட்டான். இவன் நிறுவிய இக்கழகத்தினைப் பின் வந்த தமிழ் அரசர்களும் பேணினர்.

இவ்வரசன் ஆட்சிக்காலச் சிறப்பைப்பற்றி, கி.பி 1322 இல் இலங்கைக்கு வந்து யாழ்ப்பாணத் துறைமுகமொன்றில் இறங்கிய, பிரையர் ஓடொறிக் என்பவர் குறிப்புக்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. 'இவ்வரசனிடம் பொன்னும், வெள்ளியும், நன்முத்துக்களும் உலகில் எங்குமில்லாதவாறு காணப்பட்டன' என்று இவர் எழுதியுள்ளார். வரோதயசிங்கையாரியன் ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணஇராச்சியம் செல்வங்கொழிக்கும் பிரதேசமாக, விளங்கியுள்ளதை இக்கூற்று வலியுறுத்தியுள்ளது.

மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன்

(பரராசசேகரன் -3) கி.பி 1325-1348

கி.பி 1325 இல் வரோதய சிங்கையாரியன் இறக்க, இவனது மகனான மார்த்தாண்டசிங்கையாரியன், மூன்றாவது பரராசசேகரன் என்னும் பெயருடன் அரசனானான். இவ்வரசன்காலத்தில் யாழ்ப்பாணஇராச்சியம் செல்வச் செழிப்புடையதாக விளங்கியுள்ளது.

இபின்பட்டுடா என்னும் முகம்மதியப் பிரயாணி எழுதிய குறிப்புக்களில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் செல்வநிலைபற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் பெரும்படையையும், ஏற்றுமதி செய்வதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த கறுவா, அகில் முதலிய பொருட்களையும் கண்டு அதிசயித்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இம்மன்னன் ஆட்சிக்காலத்திலும் வன்னியர் கலகம் இடம்பெற்றது.

குணபூஷண சிங்கையாரியன்

(செகராசசேகரன் -4) 1348- 1371

மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன் இறந்தபின், அவனது மகனான குணபூஷணன் நான்காவது செகராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன் அரசபீடமேறினான். எனினும், தந்தை இறந்தபோது இவன் சிறுவனாக இருந்தமையால், குணபூஷணனது அன்னையே உரியபருவம் வரும்வரை ஆட்சிப்பொறுப்பையேற்று நடத்தி வந்தாள். கி.பி 1348 இல் போப்பின் தானாபத்தியத் தலைவனாகிய யோவான்தே மாரிஞொல்லி என்பவர், சீனதேசத்திற்குச் செல்லும் வழியில் யாழ்ப்பாணத்திலேற்பட்ட தனது அனுபவங்களைப்பற்றித் தனது குறிப்பிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்குறிப்பில், இங்கிருந்த நாட்களில், பலதடவை தான் அரசியைத் தரிசித்ததாகவும், அவருடன் விருந்துண்டதாகவும், தனக்கேற்பட்ட வயிற்றுளைவு நோயை, அரசியின் வைத்தியப்பெண்கள் சுகப்படுத்தியதாகவும், அவ்வரசி பல பரிசுப்பொருட்களைத் தனக்கு வழங்கியதாகவும் கூறியுள்ளார். குணபூஷணனின் அன்னையே, மாரிஞொல்லி குறிப்பிட்டுள்ள அரசியாவார்.

கி.பி. 1375 இல் வரையப்பட்ட கற்றலன்மாப் (Catalan Map) என்னும் இலங்கைப்படத்திலும், இக்காலப்பகுதியில் வடஇலங்கையிற் பெண்ணரசு நடைபெற்றதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. குணபூஷணன் ஆட்சிப்பொறுப்பையேற்றதும், நாட்டின் பாதுகாப்பிலும், பொருளாதார விருத்தியிலும் அதிக கவனஞ் செலுத்தினான். இவன் ஆட்சிக்காலத்தில் கைத்தொழில், கமத்தொழில், கல்வி என்பன வளர்ச்சியடைந்து காணப்பட்டன. நாட்டில் அமைதியும், சமாதானமும் நிலவியது.

வீரோதய சிங்கையாரியன்

(பரராசசேகரன்-4) கி.பி 1371 -1380

கி.பி 1371ஆம் ஆண்டில் குணபூஷணனின் மகனாகிய வீரோதயசிங்கையாரியன், நான்காவது பரராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன் அரசனானான். இவனாட்சியிலே, நாடு அமைதியின்றிக் காணப்பட்டது. வன்னிப்பிரதானிகள் ஆங்காங்கே கலகம் விளைவித்தனர். இக் கலகங்களை அடக்கத்

தனக்குத் துணைநின்ற வன்னிப்பிரதானியொருவனைச் சிற்றரசனாக்கி, இவனை வன்னிப்பிரதானிகளுக்கு அதிகாரி யாகவும் நியமித்தான். இம் மன்னன் திடீர் மரணமடைந் தான்.

ஜெயவீர சிங்கையாரியன்

(செகராசசேகரன் -5) கி.பி 1380-1410

வீரோதயசிங்கையாரியனின் பின் இவனது மகனான ஜெயவீரசிங்கையாரியன், ஐந்தாவது செகராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன் கி.பி 1380 இல் ஆட்சிப்பீடமேறினான். யாழ்ப்பாணத்தை ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிசெய்த போதிலும், இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களில் ஆட்சிசெய்தோரும் யாழ்ப்பாண அரசர்க்குத் திறைசெலுத்தி வந்துள்ளனர். கம்பளைப்பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்த மூன்றாம் விக்கிரமபாகு என்பவனின் படைத்தலைவனாக அழகக்கோனார் என்பவன் விளங்கினான். இவன் ஜயவர்த்தனபுரக்கோட்டையைப் பலப்படுத்தி, ஆழமான அகழி களை வெட்டியும், உயர்ந்த அரண்களை எழுப்பியும் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தினான். அதன் பின்னர் கி.பி 1386 இல் யாழ்ப்பாண அரசர்க்குத் திறைசெலுத்த மறுத்ததோடு, திறைபெறச் சென்றவர்களையும் தூக்கிலிட்டுக் கொன்றான்.

இச்செயலால் ஆத்திரங் கொண்ட ஜெயவீரசிங்கையா ரியன், இந்தியப்படையை வருவித்துத் தனது படைகளையும் அவர்களுடன் சேர்த்து, இரு பிரிவாக்கினான். ஒரு பிரிவினர் கடல் மார்க்கமாகவும், மற்றொரு பிரிவினர் தரை மார்க்கமாக வும் சென்று, ஒரேநேரத்தில் கோட்டையையும் கம்பளையை யும் தாக்கினர். இந்த யுத்தத்தில் ஜெயவீரசிங்கையாரியன் அழிவுகளை எதிர்நோக்கியபோதிலும், இறுதியில் வெற்றி கண்டான் என்பதைக் கேகாலை என்னுமிடத்திலே கண்டெடுக் கப்பட்ட, கோட்டகம் கல்வெட்டு விளக்கியுள்ளது. இச்சாசனத் திலே பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களின் வடிவத்தை ஆராய்ந்த, எழுத்துக்களின் பழமையைப் பரிசோதிக்கும் பரிசோதகராகிய எச்.சீ.பி.பெல் என்பவர், கோட்டகம் கல்வெட்டிலே காணப் படும் எழுத்துக்கள் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வையென விளக்கியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தையாண்ட தமிழ் அரசர்களுள், இவனது ஆட்சிக்காலம் சிறப்புடையதாகப் போற்றப்படுகின்றது. நடு

நிலைமை தவறாத ஆட்சி, படைப்பலம், தமிழ் வளர்ச்சி, ஆகியவற்றால் இவன் ஆட்சிக்காலம் சிறந்து விளங்கியது. தமிழிற் தேர்ந்த அறிஞர்களைக் கொண்டு, தமிழ்நூல்கள் பலவற்றை வெளியிட்டுள்ளான். இவன் காலத்தில் செகராச சேகரம் என்னும் வைத்தியநூலும், செகராசசேகரமாலை என்னும் சோதிடநூலும், காரிவையாவின் கணக்கதிகாரம் என்னும் கணிதநூலும் எழுதப்பட்டன.

கி.பி 1365 ஆம் ஆண்டில் விஜயநகர்ச்சக்கரவர்த்தி யின் மந்திரியான கம்பண்ணாஉடையார் எனும் நாயக்கன் மதுரையை ஆண்ட முகமதியரை வென்று பாண்டி நாட்டின் அரசனானான். இவன் அரசனானதும், தமிழ் அதிகாரிகளை நீக்க, இவர்கள் பாண்டிய, சோழ, பல்லவ தேசங்களைவிட்டு இலங்கையை வந்தடைந்தனர். இவர்கள் சிங்களஅரசனாகிய கோட்டை அரசனைச் சரணடைந்தனர். இவர்கள் பின்னர் சிங்கள வேளாளர்களாக மாறினர்.* இவ்வாறான தமிழ்அதி காரிகள் தமிழ் அரசனிடமும் சரணடைந்து, தமிழர்கள் வாழும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலும் குடியேறினர். இவ்வாறு குடியேறிய தமிழ் அதிகாரிகளை அக்காலச் சிங்கள, தமிழ் அரசர்கள் வரவேற்று, உதவிகள் புரிந்தனர்.

குணவீர சிங்கையாரியன்

(பரராசசேகரன் -5) கி.பி 1410 -1440

கி.பி 1410 இல் ஜெயவீர சிங்கையாரியன் இறக்க, இவனது சகோதரனான குணவீரசிங்கையாரியன், ஐந்தாவது பரராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன் ஆட்சிப்பீடமேறி னான். கி.பி 1414 இல் இராமேசுவரக்கர்ப்பக்கிரகம் இவனாலேயே கட்டப்பட்டது. இத்திருப்பணிக்குரிய கருங்கற் களைத் திருகோணமலையிலிருந்து வெட்டுவித்தனுப்பினான். இவன் தமிழைப்போற்றி வளர்த்தான். பரராசசேகரம் என்னும் சிறந்த வைத்தியநூல் இம்மன்னன் காலத்திலேயே எழுதப்பட்டதாகும்.

* யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் - முதலியார் செ. இராசநாயகம்

கனகசூரிய சிங்கையாரியன்:

(செகராசசேகரன் -6) கி.பி 1440 - 1478

கி.பி 1440 இல் குணவீரசிங்கையாரியன் இறக்க, இவனது மகனான கனகசூரியசிங்கையாரியன், ஆறாவது செகராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன் அரசனானான். இவனது ஆட்சிக்காலத்திலேயே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளெனும் நாமம்புண்ட, தமிழ் அரசர்கள் கட்டிக்காத்த யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தென் இலங்கை மன்னர்களிடம் பறிபோனது.

இம்மன்னன் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்தவேளை, ஆறாம் பராக்கிரமபாகு என்பவன், கோட்டை இராச்சியத்தை ஆட்சி செய்தான். இவன் காலத்திலே, போரிலே வல்ல பணிக்கன் ஒருவன் மலையாளதேசத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்தான். இவனது திறமையை மெச்சிய பராக்கிரமபாகு தன்குலத்துப் பெண்ணொருத்தியைத் திருமணம் செய்து வைத்தான். செண்பகப்பெருமாள் (சப்புமல் குமாரையா), ஜெயவீரன் (அம்பலகல குமாரயா) ஆகிய இருவரும் மலையாளப் பணிக்கனின் பிள்ளைகளே. ஆறாம் பராக்கிரம பாகுவின் மகளாகிய உலகுடைத்தேவியின் மகன் பெயரும் ஜெயவீரன் என்பதே. பணிக்கனின் பிள்ளைகளைத் தனது தத்துப்பிள்ளைகளாக வளர்த்தபோதிலும், தனது பேரனான ஜெயவீரனுக்கு, அரசரிமை கிடைக்காது போய்விடுமோ என்ற அச்சம் பராக்கிரமபாகுவிடம் காணப்பட்டது.

இதனைக் கருத்திற்கொண்ட பராக்கிரமபாகு, கலகஞ் செய்த வன்னியரை அடக்குமாறு செண்பகப்பெருமானையும், கண்டியரசனை அடக்குமாறு இவன் தம்பியாகிய ஜெய வீரனையும் அனுப்பிவைத்தான். வன்னியரை அடக்கி வெற்றி கொண்ட செண்பகப்பெருமானைப் பாராட்டி, யாழ்ப்பாண அரசனையும் அடக்குமாறு அனுப்பி வைத்தான்.

பராக்கிரமபாகு காலத்தில் யாழ்ப்பாண நகரை யாப்பாட்டு என அழைத்தனர். கம்பளை, றைகம, கோட்டை இராச்சியங்களிலும் பார்க்க யாழ்ப்பாண இராச்சியம் மேலோங்கி வருவதை விரும்பாத பராக்கிரமபாகு, யாழ்ப்பாணத்தரசனை அடக்க உரிய நேரம் வரும்வரை காத்திருந்தான்.

கனகசூரியசிங்கையாரியன் காலத்தில், இந்தியாவில் விஜயநகரப் பேரரசில் ஏற்பட்ட எழுச்சியினால், யாழ்ப்பாண

இராச்சியம், தளர்வுற்றுக் காணப்பட்டது. இச்சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திய பராக்கிரமபாகு, யாழ்ப்பாண அரசனை எதிர்க்கச் செண்பகப்பெருமாள் தலைமையில் படையொன்றை அனுப்பிவைத்தான். இப்படையை வன்னியர்கள் எதிர்க்க வில்லை. செண்பகப்பெருமானுடைய படைக்கும், தமிழர் படைக்குமிடையிலான முதலாவது யுத்தம் சாவகச்சேரி (சாவகன் கோட்டை) யிலேயே இடம்பெற்றது. இந்த யுத்தத்தில் தமிழ்ப்படை பின்வாங்க நேர்ந்தது. இதன்பின்னர், கனகசூரியசிங்கையாரியன் தன்குடும்பத்தாருடன் இந்தியா விற்குச் சென்று, திருக்கோவிலூர் என்னுமிடத்தில் மறைந்து வாழ்ந்தான்.

-----00000-----

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் பின் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சிசெய்த அரசர்கள்

செண்பகப்பெருமாள்

(சிறிசங்கபோதிபுவனேகவாகு) கி.பி 1450- 1467

கி.பி 1450 ஆம் ஆண்டில் செண்பகப்பெருமாள் யாழ்ப்பாணம் சென்று நல்லூரை அமைத்து, சிறி சங்கபோதி புவனேகவாகு என்னும் சிங்கள நாமத்துடன் பதினேழு வருடங்கள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்தான். இவ்வரசனே நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோவிலை மீளக் கட்டுவித்தவன். இக் கோவில் கட்டியத்தில் இன்றும் இவன் 'சிறிசங்கபோதி புவனேகவாகு' எனப் புகழப்படுகின்றான்.

கி.பி 1467 ஆம் ஆண்டு கோட்டையரசனாகிய ஆறாம்பராக்கிரமபாகு தனது பேரனாகிய ஜெயவீரனுக்கு முடிசூட்டிச் சிலகாலத்தின் பின் இறந்தான். இதனையறிந்த செண்பகப்பெருமாள் என்னும் புவனேகவாகு, யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுக் கோட்டைக்குச் சென்று, ஜெயவீரனைக் கொன்று ஆறாம்புவனேகவாகு என்னும் பெயருடன் கோட்டை அரசனானான். இவ்வேளை யாழ்ப்பாணஅரசனாக விஜயபாகு என்பவனை நியமித்தான். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை விஜயபாகு அரசாங்கையில், இந்தியா சென்று மறைந்திருந்த கனகசூரியசிங்கையாரியன் தன்குடும்பத்தாருடன் யாழ்ப்பாணத்திற்குத் திரும்பிவந்து, விஜயபாகுவைக் கொன்று ஆட்சியை மீண்டுங் கைப்பற்றி யாழ்ப்பாணஇராச்சியத்தின் மன்னனானான். இவன் நல்லூரைத் தனது இராசதானியாக்கி, அந்நகரைப் புதுப்பொலிவுடன் விளங்கச் செய்தான்.

சிங்கைப் பரராசசேகரன்

(கி.பி 1478- 1519)

கனகசூரியசிங்கையாரியனின் பின் அவனது மூத்த மகனாகிய பரராசசேகரன் என்பான், சிங்கைப்பரராசசேகரன்

என்னும் அரசநாமத்துடன் கி.பி 1478 இல் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னனானான். இவன் நற்குணமுடைய வனாக விளங்கியதோடு தமிழையும், சைவத்தையும் பேணி வளர்த்தான். இவன் காலத்திலே பல சைவாலயங்கள் கட்டப்பட்டன.

யாழ்ப்பாண நகருக்கு வடக்கே சட்டநாதர் கோவிலையும், கிழக்கில் வெயிலுகந்த பிள்ளையார் கோவிலையும், தென்திசையில் கைலாயநாதர் கோவிலையும், மேற்கில் வீரமாகாளி அம்மன்கோவிலையுங் கட்டுவித்துத் தலைநகரைப் பொலிவுறச் செய்தான். நல்லூக்கந்தசுவாமி கோவிலுக் கண்மையில், ஓர் ஏரி அமைத்துத் தென்னிந்தியாவிலுள்ள யமுனாநதியின் புண்ணியநீரைக் காவடிகளிற் தருவித்து, அதனை அவ்வேரிக்குள் கலந்து, யமுனையேரி (யமுனாரி) எனப் பெயரிட்டு அழைத்தான். செண்பகப்பெருமாளால் சீரழிக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கத்தை மீண்டும் நிறுவினான். இவனாட்சியிலேயே, இவனது மைத்துனனான அரசகேசரி யென்னும் வடமொழி, தென்மொழி தெரிந்த புலவர் இருந்தார். இவர் இரகுவம்சம் என்னும் நூலை வடமொழியிலிருந்து தமிழ்மொழிக்காக்கி அரங்கேற்றினார்.

சிங்கைப் பரராசசேகரனுக்குச் சிங்கவாகு, பண்டாரம், பரநிருபசிங்கன், சங்கிலி என நான்கு ஆண்மக்கள் இருந்தனர். இவர்களுள் சிங்கவாகு, பண்டாரம் ஆகியோரைச் சங்கிலி கொன்று தானே அரசனானான். பரராசசேகரனின் பிற்காலம், சங்கிலியின் செயலால் துயர் நிறைந்ததாகக் காணப்பட்டது.

சங்கிலி செகராசசேகரன்

(கி.பி 1519 - 1564)

கி.பி 1519 ஆம் ஆண்டு சங்கிலி, செகராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன், யாழ்ப்பாணஇராச்சியத்தின் மன்னனானான். இவனது சகோதரனான பரநிருபசிங்கன், சங்கிலியின் வலிமைக்கு அஞ்சி வாளாவிருந்தான். சங்கிலியன் படையிலே அனேக வன்னியர்களும், மறவர்களும் தலைவர்களாகக் காணப்பட்டனர். மறவர் குடியேறியிருந்த இடமே மறாட்சி என்பட்டு இந்நாளில் தென்மறாட்சி, வடமறாட்சி என வழங்குகின்றது.

யாழ்ப்பாண வரலாற்றிலே சங்கிலி செகராசசேகரனின் ஆட்சி, முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. போத்துக்கேயர் கி.பி 1505 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்குள் காலடி வைத்தபோதிலும், யாழ்ப்பாணத்துடனான தொடர்பை கி.பி 1543 ஆம் ஆண்டளவிலேயே ஏற்படுத்த முடிந்தது. சங்கிலியன், போத்துக்கேயரின் நடவடிக்கைகளைக் கடுமையாக எதிர்த்ததோடு, அவர்களுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தோருக்கும் கடுமையான தண்டனைகளையும் வழங்கினான்.

போத்துக்கேயரின் ஆதிக்கம் தென்னிலங்கையெங்கும் பரவிக் காணப்பட்டது. வடவிலங்கை இராச்சியத்தையும் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டு வரச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர். இதன் முதற் கட்டமாகக் கி.பி 1542 ஆம் ஆண்டு, பிரான்சிஸ் சவேரியர் என்ற போத்துக்கேய மதகுரு, மன்னார் சென்று அறுநூறுபேரைக் கிறிஸ்தவர்களாக மதமாற்றம் செய்தார். இதனைக் கேள்வியுற்ற சங்கிலியன் பெரும்படையுடன் சென்று மதமாற்றம் செய்த குருவையும், மதமாறிய மக்களையும் சிரச்சேதம் செய்தான். மன்னார்ப் படுகொலையென வரலாற்றிலே கூறப்படும் இச்சம்பவத்திற்கு, அரசியலே காரணமாயிருந்ததென வரலாற்றாசிரியர் கருதுவர். யாழ்ப்பாணத்திலே ஏற்பட்ட கலகங்களுக்குக் காரணமாயிருந்த சிங்களவரையும், குறிப்பிட்ட காலப்பகுதிக்குள் தனது இராச்சியத்தைவிட்டு வெளியேறுமாறு சங்கிலியன் பணித்தான். இவர்கள் வன்னிப்பிரதேசத்திற்கும், கண்டி நாட்டிற்கும் சென்றனர்.

போத்துக்கேயரின் வரவினால் கோட்டை, கண்டியரசர்கள் வலிமை குன்றிக் காணப்பட்டனர். கி.பி 1534 இல் கோட்டையரசனாகிய ஏழாம் விஜயபாகுவின் இளைய மகனான மாயதுன்னை, யாழ்ப்பாண இராச்சிய மன்னனாக விளங்கிய சங்கிலிமன்னனின் உதவியை நாடினான். ஆனாலும், சங்கிலிமன்னனின் உதவியுடன், இவனது சகோதரனான ஏழாம் புவனேகபாகு கோட்டை அரசனானான். மாயதுன்னை சீதவாக்கைப் பிரதேசத்திற்கு அரசனானான்.

ஏழாம் புவனேகவாகு போத்துக்கேயரின் நட்பைப் பெறவிரும்பிக் கிறிஸ்தவசமயத்தை இலங்கையில் பரப்ப உதவினான். கி.பி 1543 இல் போத்துக்கேயப் படைத் தலைவனாகிய அல்போன்சோ தே சௌசா (Afonso de Sousa) என்பவன் தலைமையில் யாழ்ப்பாணத்தின்மீது, போத்துக்கேயர் படையெடுத்தனர். இவர்கள் பிரயாணம்

செய்த மரக்கலங்கள் பெருங்காற்றால் அள்ளுண்டு நெடுந்தீவைச் சென்றடைந்தன. தனது சகோதரனான சங்கிலிமீது கோபங் கொண்டிருந்த பரநிருபசிங்கன் போத்துக்கேயரோடு நட்புக் கொள்ள விரும்பினான்.

சங்கிலியனை அரசிருக்கையினின்றும் நீக்கித் தன்னை அரசனாக்கினால், வியாபாரம், சமயம் என்பவற்றின் வளர்ச்சிக்குப் போத்துக்கேயருக்கு உதவுவதாகப் பரநிருபசிங்கன் வாக்களித்துப் பெருஞ் செல்வத்தையும் கொடுத்தான். பரநிருபசிங்கனுக்கு உதவுவதாக வாக்களித்த போத்துக்கேயர், சங்கிலிமன்னனிடமும் பெருந்திரவியத்தைப் பெற்றுத் திரும்பிச் சென்றனர். பரநிருபசிங்கன் சங்கிலியனுக்கஞ்சி, கோவை சென்று போத்துக்கேயரின் உதவியை நாடினான். எனினும் யாழ்ப்பாணத்தரசனாகும் வாய்ப்பின்றியே இறக்க நேரிட்டது.

மன்னார்ப் படுகொலையின் பின், சங்கிலி மன்னனை யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திலிருந்து அகற்றித் தமது மேலாதிக்கத்தை அங்கு செலுத்துவதில் போத்துக்கேயர் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தனர். கி.பி 1560 ஆம் ஆண்டு கொன்ஸ்தாந்தினு தே பிறகன்சா என்ற போத்துக்கேய படைத் தலைவனின் தலைமையில் படையொன்று, யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றக் கோவையிலிருந்து புறப்பட்டது. இப்படை கரையூரில் இறங்கியது. சங்கிலியனின் எதிர்ப்பை முறியடித்த போத்துக்கேயரின் படை, நல்லூரை நோக்கி முன்னேறியது.

அரண் செய்யப்பட்ட கோட்டையைத்தவிர, யாழ்ப்பாண நகர் முழுவதும் போத்துக்கேயரால் கைப்பற்றப்பட்டது. சங்கிலியரசன் கோட்டைக்குத் தீவைத்துவிட்டுக் கோப்பாய்க் குச் சென்று மறைந்திருந்தான். போத்துக்கேயர் கோப்பாய் வரை சென்றும், சங்கிலிமன்னனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. இவ்வேளையில் போத்துக்கேயருடன் சங்கிலிமன்னன் சமாதானஞ் செய்துகொள்ள விரும்பினான். போத்துக்கேயரும் தொடர்ந்து போரிடமுடியாதநிலையில் உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்து கொள்ள விரும்பினர்.

இவ்வுடன்படிக்கை ஆறு அம்சங்களைக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டது. சங்கிலியன் யாழ்ப்பாண அரசனாக இருக்க அனுமதிப்பதோடு, வருடந்தோறும் போத்துக்கேயருக்குத் திறை செலுத்த வேண்டும். கிறிஸ்தவமதத்தில் சேர விரும்புவோரைத் தடை செய்யக்கூடாது. சங்கிலியனிடமுள்ள வீதிராயன் என்பவனுடைய திரவியங்களைப் போத்துக்கேயரிடம் கையளிக்க வேண்டும். பிறகன்சா

தலைமையில் யாழ்ப்பாணத்தின் மீது போத்துக்கேயர் நடத்திய யுத்தச்செலவைச் சங்கிலியன் பொறுக்க வேண்டும். மன்னார்த்தீவைப் போத்துக்கேயருக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். இவ்வுடன்படிக்கைக்குப் பிணையாகப் இளவரசனையும், இரு முதலிமாரையும் பிறகன்சாவிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமென்ற விடயங்களில் உடன்பாடு காணப்பட்டு, இதனடிப்படையில் போத்துக்கேயருக்கும் சங்கிலியனுக்கு மிடையே உடன்படிக்கையொன்று கைச்சாத்தானது. இவ்வுடன்படிக்கை தமிழிலும், போத்துக்கேயமொழியிலும் எழுதப்பட்டது.

இவ்வுடன்படிக்கையின் பின்னர், மீண்டும் சங்கிலி மன்னன் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆளத்தொடங்கினான். இவ்வேளையில் பிறகன்சா தலைமையிலான போத்துக்கேயப் படை கோப்பாய், நல்லூர் ஆகிய இடங்களில் நிலைகொண்டிருந்தது. பிறகன்சா வேட்டையாட ஆணையிறவுப்பகுதிக்குச் சென்றிருந்தவேளை நல்லூர், கோப்பாய் ஆகிய இடங்களில் நிலைகொண்டிருந்த போத்துக்கேயப்படைகளைச் சங்கிலியனுடைய படை சின்னாபின்னமாக்கி அழித்தது. பிறகன்சாவும் அங்கிருந்து தப்பியோடிப் போத்துக்கேயரின் கப்பலையடைந்தான்.

இவ்வேளையில் போத்துக்கேயரிடம் பிணையாகக் கொடுக்கப்பட்ட இளவரசனையும், இரு முதலிமாரையும் மீட்கப் போத்துக்கேயருடன் சமாதானப் பேச்சுக்களில் சங்கிலி மன்னன் ஈடுபட்ட போதிலும், அவை வெற்றியளிக்கவில்லை. போத்துக்கேயர், சங்கிலி மன்னனுடனான போரிலே தோல்வியுற்றாலும், இப்படையெடுப்பின் மூலம் பெருந்திரவியத்தைப் பெற்றனர். போத்துக்கேயரால் கைப்பற்றப்பட்ட சங்கிலியனின் மகனான அரசகுமாரன் கிறிஸ்தவனாக மாறி, கி.பி 1571 ஆம் ஆண்டு கோவையில் இறந்தான்.

சங்கிலியனுக்கும், போத்துக்கேயருக்கும் இடையே செய்து கொள்ளப்பட்ட உடன்படிக்கையின்படி, மன்னார் தமக்கே உரியதெனப் போத்துக்கேயதளபதி பிறகன்சா எண்ணினான். இதன் விளைவாக மன்னார்த்தீவில் கோட்டையொன்றைக் கட்ட முயன்றான். மன்னார், மாதோட்டப் பகுதியின் சிற்றரசன், இச்செயலைத் தடுக்க முயன்றபோதிலும், போத்துக்கேயரின் பீரங்கித்தாக்குதலுக்கு முன்னிற்க முடியாது பின்வாங்கினான்.

மன்னார்ப்பகுதியிலுள்ள திருக்கேதீச்சரம் என்னும் சிவாலயத்தை உடைத்து, அக்கற்களைக் கொண்டு மன்னார்க்கோட்டையைப் பிறகன்சா கட்டிமுடித்தான். சங்கிலிமன்னன் படையுடன் வந்து, கோட்டையைக் கைப்பற்ற முயன்றும் வெற்றியளிக்காது திரும்பினான்.

இவ்வேளையில் யாழ்ப்பாணமக்கள் சங்கிலியனுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்து, அவனை நீக்கி, இவனது மறுதாரத்தின் மகனாகிய புவிராசபண்டாரம் என்பவனை அரசராக்கினர். கி.பி 1564 - 1565 வரை அரசனாக விளங்கியபோதிலும், திறமையற்றவனாகக் காணப்பட்டமையினால், சங்கிலியனே தொடர்ந்தும் அரசியலை நடத்தி வந்தான்.

கி.பி 1565 ஆம் ஆண்டு சங்கிலிமன்னன் மரணமடைந்தான். சங்கிலியன் செகராசசேகரன் என்றழைக்கப்பட்ட இம்மன்னன் ஆட்சிக்காலம் கலவரமும், போருமாகக் காணப்பட்டபோதிலும் அந்நியரை யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் நிலைகொள்ளவிடாது போராடிய வீரனாக, யாழ்ப்பாண வரலாற்றிலே போற்றப்படுகின்றான்.

காசிநயினார் அல்லது குஞ்சிநயினார்
பரராசசேகரன்) கி.பி 1565 - 1570

கி.பி 1565 ஆம் ஆண்டு சங்கிலியன் செகராசசேகரன் இறக்கப் புவிராசபண்டாரமே, சிறிது காலம் ஆட்சியெய்தான். காசிநயினார் அல்லது குஞ்சிநயினார் என்ற அரசகுமாரன், புவிராசபண்டாரத்தை ஆட்சியிலிருந்து நீக்கிப் பரராசசேகரன் என்ற அரசநாமத்துடன், கி.பி 1565 இல் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் அரசனானான். மக்களால் அனுமதிக்கப்பட்ட அரசனாகிய புவிராசபண்டாரத்தை ஆட்சியிலிருந்து நீக்கியதால், காசிநயினாரீமது மக்கள் ஆத்திரங் கொண்டனர். இதனால் மன்னாரிலிருந்த போத்துக்கேயரின் உதவியை இம்மக்கள் நாடினர். அப்பொழுது மன்னாரில், போத்துக்கேய தளபதியான ஜோர்ஜ் டி மெலோ டி காஸ்ரோ என்பவன் பதவியில் இருந்தான்.

யாழ்ப்பாண அரசின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்த இதனை வாய்ப்பாகக் கருதிய போத்துக்கேயர், யாழ்ப்பாணத்தின்மீது

படையெடுத்துக் காசிநயினாரைச் சிறையிலிட்டு, வேறோர் அரசகுமாரனை மக்கள் விருப்பப்படி அரசனாக்கிச் சென்றனர். போத்துக்கேயரின்படை யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு நீங்கியதும், காசிநயினாரை அவரது ஆதரவாளர்கள் சிறையினின்றும் மீட்டு, போத்துக்கேயர் அரியணையமர்த்திய அரசகுமாரனைக் கொன்று, மீண்டும் காசிநயினாரை யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் அரசனாக்கினர்.

இச்செயலால் ஆத்திரங்கொண்ட போத்துக்கேயர், அரண்மனைச் சேவகனொருவனுக்குப் பெரும்பணம் கொடுத்துக் காசிநயினாரை நஞ்சூட்டிக் கொலை செய்தனர்.

பெரியபிள்ளை

(செகராசசேகரன்) கி.பி 1570 - 1582

காசிநயினார் மரணத்தைத் தொடர்ந்து கி.பி 1570 இல் யாழ்ப்பாணம் வந்த போத்துக்கேயதளபதி, மக்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, பெரியபிள்ளை என்னும் அரசகுமாரனைச் செகராசசேகரனென நாமஞ்சூட்டி, ஆட்சிப்பொறுப்பைச் செகராசசேகரனிடம் கொடுத்து மன்னார் சென்றனர். எனினும், போத்துக்கேயரை மன்னாரிலிருந்து துரத்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், தஞ்சாவூர் நாயக்கமன்னனிடமும் படையுதவி பெற்றுப் பெரியபிள்ளை செகராசசேகரன், போத்துக்கேயருக்கெதிராகப் படையெடுத்துச் சென்றபோதிலும், போத்துக்கேயரை வெல்ல முடியவில்லை.

புவிராசபண்டாரம்

(பரராசசேகரன்) கி.பி 1582 - 1592

பெரியபிள்ளையின் ஆட்சியின் பின், கி.பி 1582 ஆம் ஆண்டு, புவிராசபண்டாரம் என்னும் பெயரைக் கொண்ட வேறோர் அரசகுமாரன், பரராசசேகரன் என்னும் அரச நாமத்துடன் ஆட்சிப்பொறுப்பையேற்றான். இவனை யாழ்ப்பாண அரசனாகப் போத்துக்கேயர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. போத்துக்கேயர் ஆதிக்கத்திலிருந்து மன்னாரை மீட்க யாழ்ப்பாண அரசர்கள் விரும்பியது போலவே, புவிராசபண்டாரமும் போருக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தான்.

பல ஆண்டுகளாகத் திட்டமிட்டுப் படையெடுப்பை நடத்தியபோதிலும், இப்போரில் பெரும் இழப்பைப் புவிராசபண்டாரம் சந்திக்க நேர்ந்தது. எனினும், மீண்டும் இரண்டாவது முறையாக கி.பி 1591 ஆம் ஆண்டு போத்துக்கேயருக்கெதிராக மன்னார்ப் படையெடுப்பை நடத்தியபோதிலும் யாழ்ப்பாணத்தரசனால் வெற்றி பெறமுடியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தரசர்களின் மன்னார் மீதான படையெடுப்பினால் கோவையிலுள்ள போத்துக்கேயர் ஆத்திரங்கொண்டனர். மன்னாரையும் காத்து, யாழ்ப்பாணத்தரசரையும் அடக்கும் நோக்கோடு, ஆந்திரே பூர்த்தாடோ டி மென்டொன்சா (Andre Furtado de Mendonza) என்பவன் தலைமையில் பெரும் படையொன்று இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இவர்களுடன் விக்கிரமசிங்க முதலியார் என்பவரின் தலைமையில் அனுப்பப்பட்ட சிங்களப்படையும் சேர்ந்து, யாழ்ப்பாணம் சென்றது.

இப்போரில் யாழ்ப்பாணம் சூறையாடப்பட்டு, அரசுகும் பத்தினர் அனைவரும் சிறைப்படுத்தப்பட்டனர். தமிழ் வீரர்கள் வீரமுடன் எதிர்த்துப் போராடிய போதிலும், போத்துக்கேயர் படைக்கு ஆற்றாது, புவிராசபண்டாரம் போத்துக்கேயரின் கீழ் அரசாள முடிவு செய்தான். தனது மகனான எதிர்மன்னசிங்கனை, பரராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன் போத்துக்கேயரின் கீழிருந்து, அவர்களுக்குத் திறையீந்து, அரசாள நியமித்தான். இதனை ஏற்றுக் கொண்ட போத்துக்கேயர், கலகம் விளைவிக்கக் கூடியவர்களை அழித்துத் தமது வீரர்களிற் சிலரை யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கச் செய்தனர். இவ்வாறான ஒழுங்குகளைச் செய்த பின் போத்துக்கேய தளபதி, கோவைக்குச் சென்றான்.

எதிர்மன்னசிங்கன்:

(பரராசசேகரன்) கி.பி 1591 - 1615

எதிர்மன்னசிங்கன் கி.பி 1591 ஆம் ஆண்டு, பரராசசேகரன் என்னும் அரசநாமத்துடன், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னனானான். இவன் காலத்தில் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த எழுவர் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசங்களில் அதிகாரிகளாக நியமிக்கப்பட்டனர். இவன் காலத்தில் போத்துக்கேயர் பலம் யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகரித்துக் காணப்

பட்டது. கிறிஸ்தவமதத்தைப் பரப்பப் போத்துக்கேயருக்கு எதிர்மன்னசிங்கன் பலவழிகளிலும் உதவிகள் புரிந்தான். அரசனின் ஆதரவைப் பெற்ற போத்துக்கேயர், மனம் விரும்பியவாறு நடக்கத் தொடங்கினர்.

இதனால் ஆத்திரங்கொண்டோர், இராமேசுவரத்திலிருந்த அரசுகுமாரன் ஒருவனை அரசனாக்கும் நோக்குடன், கண்டியரசனான, விமலதர்மசூரியனின் உதவியை நாடினர். இதனைக் கேள்வியுற்ற போத்துக்கேயர், கி.பி. 1592 இல் மனுவல் டி அத்தெயிட் (Manoel de Attaide) என்பவன் தலைமையில் ஒரு படையை நல்லூருக்கு அனுப்பினர். இப்படை யாழ்ப்பாணம் வந்து, அரசனை அரண்மனைக்குள் இருக்கச் செய்து, நாட்டிலேற்பட்ட குழப்பங்களையும் அடக்கியது.

எதிர்மன்னசிங்கனுடன், போத்துக்கேய குருமார் நட்புறவு கொண்டு, அரண்மனைக்கருகில் கிறிஸ்தவமதத் தேவாலயங்களைக் கட்டப் பொருளுதவியும், நிலமும் பெற்றனர்.

இவன் ஆட்சிக்காலம் போரும், கலவரமுமாகக் காணப்பட்டது. அத்தோடு அன்னியரான போத்துக்கேயர், யாழ்ப்பாணஇராச்சியத்தில் நிலைகொள்ள வித்திட்டவர்களுள், இவனுமொருவன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவன் கி.பி 1616 இல் மரணமடைந்தான்.

சங்கிலி குமாரன்

(கி.பி 1615 - 1619)

எதிர்மன்னசிங்கன் இறக்குந்தருவாயில், தனது மூன்று வயது மகனாகிய லியூக்குகுமாரனைப் பாதுகாத்து அரசனாக்கும் பொறுப்பை, அரசகேசரி என்ற சகோதரனிடம் ஒப்புவித்து, இதற்கான போத்துக்கேயரின் அனுமதியைப் பெறக் கோவைக்குத் தூதனுப்பினான். போத்துக்கேயரின் முடிவு தெரியுமுன்னரே எதிர்மன்னசிங்கன் காலமானான். இவ்வேளையில் சங்கிலிகுமாரன் என்னும் இளவரசன், அரண்மனையுட் புகுந்து, லியூக்குமாரனைத் தவிர்த்து, ஏனைய அரசுகுடும்பத்தாரைக் கொலைசெய்தான்.

எதிர்மன்னசிங்கன் போத்துக்கேயரைக் கேட்டுக் கொண்டவாறு, லியூக்குகுமாரனை அரசனாக்கப் போத்துக்கேயர் சம்மதம் தெரிவித்து, பரிபாலகனாகச் சங்கிலியை நியமித்தனர். சங்கிலியனுக்கும், யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு மிடையே சுமுகமான உறவு காணப்படவில்லை. தன்னை எதிர்த்த யாழ்ப்பாணமுதலிமாரை அடக்க, தஞ்சாவூர் அரசனின் துணையைச் சங்கிலி வேண்டினான். இதனால் கோபமுற்ற போத்துக்கேயர், பிலிப் டி ஒலிவேரா என்பவன் தலைமையில் போத்துக்கேயப்படையை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பினர்.

யாழ்ப்பாணம் சென்ற போத்துக்கேயப்படை, சங்கிலி குமாரனுக்குத் தூதனுப்பித் திறை செலுத்துமாறு கோரினர். திறை செலுத்துவதாக வாக்களித்த சங்கிலிகுமாரன் அதனை நிறைவேற்றாது காலங்கடத்தினான். இதனால் கோபமுற்ற ஒலிவேரா, சங்கிலியனுக்கெதிராக யுத்தத்தை ஆரம்பித்தான். இப்போரில் தமிழ்ப்படை பின்வாங்கச் சங்கிலியனும் அவன் குடும்பத்தினரும் போத்துக்கேயரால் கைப்பற்றப்பட்டனர். கோவைக்கனுப்பப்பட்ட சங்கிலியன் அங்கு சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டான். சங்கிலியனின் மனைவியும் கிறிஸ்தவமதத்தைத் தழுவினாள்.

கோவைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் வாரிசான, லியூக்குகுமாரனும், அவனது அன்னையும் கிறிஸ்தவர்களாக மதம்மாறினர். லியூக்கு குமாரனின் சகோதரியான இளவரசிக்கு டொனா கதரினா தேசா எனப் பெயரிட்டு கிறிஸ்தவமதத்திற்கு மதம் மாற்றினர்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆண்ட தமிழரசர்களின் ஆட்சிக்காலம், தமிழர் வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலமாகும். யாழ்ப்பாணத்தின் கடைசித் தமிழ்அரசனாக விளங்கியவன் சங்கிலிகுமாரன். இவனது வீழ்ச்சியுடன் 400 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை அரசாண்ட தமிழரசர்களின் ஆட்சி முடிவு பெற்றது. தமிழரசர் ஆட்சியில் உயர்நிலை பெற்றிருந்த சுதந்திர இராச்சியமான யாழ்ப்பாண இராச்சியம், கி.பி. 1620 ஆம் ஆண்டு போத்துக்கேயர்வசம் வீழ்ச்சியடைந்ததோடு தனது இறைமையையும் இழந்தது.

யாழ்ப்பாண இராச்சியமும் போத்துக்கேயர்வருகையும் (கி.பி 1620 - 1658)

தமிழ்அரசர்கள் யாழ்ப்பாணஇராச்சியத்தை, நானூறு வருடங்களுக்கு மேலாக ஆட்சி செய்தனர். இக்காலம் தமிழர்களின் பொற்காலமாகும். சங்கிலிகுமாரனென அழைக்கப்பட்ட அரசனுடன் தமிழரசர்களின் ஆட்சிக்காலம் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் முடிவடைந்தது. கி.பி 1505 ஆம் ஆண்டு போத்துக்கேயர் இலங்கையுள் காலடி எடுத்து வைத்தனர். இவர்களின் விடாப்பிடியான போராட்டத்தின் பின், கி.பி 1620 ஆம் ஆண்டு வல்லமைபடைத்த யாழ்ப்பாண இராச்சியம், போத்துக்கேயர் வசமானது. இவர்கள் யாழ்ப்பாணஇராச்சியத்தை 37 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்துள்ளனர்.

சங்கிலிகுமாரனின் வீழ்ச்சியின் பின், ஆரியச்சக்கர வர்த்திகள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த எவரையும், யாழ்ப்பாண அரசனாக்கப் போத்துக்கேயர் நாட்டங்கொள்ளவில்லை. கி.பி 1621 இல், பிலிப் டி ஒலிவேரா, மேஜர் என்னும் பட்டத்துடன் யாழ்ப்பாணஇராச்சிய அரசியல் பொறுப்பையேற்றான். ஆயினும், தமிழ்த்தலைவர்கள், போத்துக்கேயரின் ஆட்சிக் கெதிராப் போரிடும் நிலைமை தொடர்ந்தும் காணப்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில், தமிழ்த்தலைவர்களுக்குத் தென்னிந்திய தமிழ்ப்படைகள் உதவியபோதிலும், கொழும்பிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட போத்துக்கேயப்படைபின் உதவியுடன், தமிழர்களின் எதிர்ப்புக்களை ஒலிவேரா முறியடித்தான்.

பிலிப் டி ஒலிவேரா கி.பி 1621 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரிமாதம், நல்லூரில் தனது ஆட்சிப்பீடத்தை உருவாக்கி, நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கோவிலையுந் தரை மட்டமாக்கி, அக்கோவிலை இருந்தவிடந்தெரியாமல் அழித்தொழித்தான். நல்லூர்க்கோவிலை இடித்து, அக் கற்களைக் கொண்டு, கோட்டைகளையும், மாளிகைகளையும் தனது பாதுகாப்பிற்காகக் கட்டினான். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திலே காணப்பட்ட சைவாலயங்கள் யாவும் போத்துக்கேயரால் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. இவ்வேளையில், அர்ச்சகர்களும், கோயில் அதிகாரிகளும் கோயில் விக்கிரகங்களைக் கிணறுகளிலும், குளங்களிலும் போட்டுக் காப்பாற்றினர். ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளால் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்ட சைவ

சமயம் போத்துக்கேயரின் மேலாதிக்கத்தாலும், மதவெறியாலும் இக்காலப்பகுதியில் நிலைகுலைந்து காணப்பட்டது.

நாடுமுழுவதிலும் இந்நிலையே காணப்பட்டது. சீதவாக்கை என்னுமிடத்திலே காணப்பட்ட கருங்கற் திருப்பணியைக்கொண்டதும், சிற்பவேலைப்பாடுகளை உடையதுமான வைரவர் ஆண்டி கோவிலை அழித்து, அங்குள்ள திரவியங்களைப் போத்துக்கேயர் கொள்ளையிட்டனர். இவ்வாறே கி.பி 1575 இல் முன்னீச்சுவரம் ஆலயத்தையும் அதன் தீரண்ட செல்வத்தையும், சூறையாடினர். கி.பி 1588 இல் தெய்வந்துறையிலுள்ள விஷ்ணு ஆலயத்தையும், கி.பி 1622 இல் திருகோணமலையிலுள்ள கோணேசர்கோவிலையும், போத்துக்கேயர் இடித்துத் தள்ளினர். தமது மதத்தைப் பரப்ப வேண்டுமென்ற சுய அபிமானமும், சைவக்கோவில்களிலே காணப்பட்ட பெருந்திரவியமும், கோவில்களை அழிக்கவும், சூறையாடவும் தூண்டின.

போத்துக்கேயர் தாம் பின்பற்றிய கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவமதமே, மெய்ச்சமயமென்றும், அம்மதத்தை யாழ்ப்பாணமக்கள் பின்பற்றவேண்டுமெனவும் கூறி, மக்களை மதம்மாற்றக் கொடுமையான முறைகளைக் கையாண்டனர். தமது மதத்தின் மீது ஆத்மார்த்தமான பக்தியைக் கொண்டிருந்தபோதிலும், போத்துக்கேயத்தலைவனான பிலிப் டி ஒலிவேராவின் கொடுமைக்கு அஞ்சி, பெயரளவில் பலரும் மதம் மாறினர்.

சைவசமய வணக்கமுறை, மற்றும் பூசை, விரதங்களை எவரும் பின்பற்றக் கூடாதென்றும், இதனை மீறிப் பின்பற்றுவோர் கடுந்தண்டனைக்குள்ளாவர் என்றும் அறிவித்தான். மதம் மாறியதாகக் காட்டிக்கொண்ட போதிலும், மக்கள் தமது பழைய சைவஅனுட்டான முறைகளையே, மறைமுகமாகப் பின்பற்றி வந்தனர்.

போத்துக்கேயர், ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய ஓரிரு ஆண்டுகளுக்குள், ஐம்பத்திரண்டாயிரம் சைவத் தமிழ்மக்கள், போத்துக்கேயரால் கிறிஸ்தவர்களாக மதமாற்றம் செய்யப்பட்டனரென, கைறோஸ் என்னும் போத்துக்கேய வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். போத்துக்கேயர் சைவாலயங்களை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி அவ்விடங்களில் கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களைக் கட்டினர். தேவாலயங்களுக்கருகாமையில் பள்ளிக்கூடங்களையும் கட்டி, கிறிஸ்தவசமய அபிவிருத்

தியை மேற்கொண்டனர். போத்துக்கேய மொழியில் உயர் கல்வியைப் பெற விரும்பியோர், இந்தியாவிலிருந்த போத்துக்கேயரின் ஆட்சிப்பிரதேசமாகிய கோவை என்னுமிடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

போத்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையும், தீவுப் பகுதிகளையும் முப்பத்திரண்டு கோயிற்பற்றுக்களாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு பற்றுக்கும் ஒரு கிறிஸ்தவ கோயில்களை அமைத்தனர். இக்காரணத்தினாலேயே கோவிற்பற்று என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. இவ்வாறே மன்னார் பிரதேசத்தில், ஏழு கோயில் பற்றுக்களும், வன்னிப்பிரதேசத்தில் ஆறு கோயில்பற்றுக்களும் காணப்பட்டன.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிக்காலத்திலும், அதற்கு முன்னரும், வடஇலங்கைஇராச்சியம் வேளாண்மைத் தொழிலில் விருத்திபெற்ற பிரதேசமாகக் காணப்பட்டது. போத்துக்கேயரின் வருகையின் பின் அவர்களுடைய இடையறாது நடைபெற்ற போரின் காரணமாக, வேளாண்மைத் தொழில் விருத்திபெறாது காணப்பட்டது. போத்துக்கேயர் தமது மதத்தைப் பரப்புவதிலும், பொருட்களை அபகரிப்பதிலும் நாட்டங் கொண்டவர்களாகக் காணப்பட்டனரேயன்றி, நாட்டின் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்துவதில் ஆர்வங்காட்டவில்லை.

கி.பி 1626 இல் கொன்ஸ்தாந்தினோ டி சா டி நொரங்கா (Constantino de sa de) என்ற போத்துக்கேயன் இலங்கையின் தேசாதிபதியானான். தமது வியாபாரத்திற்கு இடையூறாக முஸ்லீம்கள் இருப்பதாகக் கூறி, போத்துக்கேயர் ஆட்சிப்பிரதேசங்களிலிருந்து, அவர்களை வெளியேற்றினான். இவ்வாறு வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லீம்கள் கண்டியரசனிடம் அடைக்கலம் கோரினர். இவர்களை வரவேற்ற கண்டியரசன் மட்டக்களப்பிலும், தன்னாட்சிக்குட்பட்ட ஏனைய பிரதேசங்களிலும் இவர்களைக் குடியமர்த்தினான். இந்நடவடிக்கையினால், மத்திய மாகாணத்தில் பல முஸ்லீம் கிராமங்கள் தோன்றின.

கி.பி 1626 இல் கண்டியரசனின் அனுமதியுடன் மட்டக்களப்பில் கோட்டையொன்றைப் போத்துக்கேயர் கட்டினர். கி.பி 1627 இல் பிலிப் டி ஒலிவேறா மரணமடைய, லாங்றோட் டி செயிக்குளஸ் கபிரேரா என்பவன் யாழ்ப்பாணத்தின் மேஜராகப் பதவியேற்றான். கி.பி 1628 ஆம் ஆண்டு,

திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளும், யாழ்ப்பாண மேஜரின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டது.

கி.பி 1629 ஆம் ஆண்டு, கண்டியரசனாகிய செனிவிரத் என்பவனின் மகன், லியூக்குமாரனின் சகோதரியாகிய யாழ்ப்பாண இளவரசியை மணம்புரிந்த காரணத்தினால், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில், அவனுக்கு வாரிசுரிமையுண்டென்று கூறி, போத்துக்கேயருக்கெதிராக யாழ்ப்பாணத்தின் மீது படையெடுத்தான். எனினும் இப்படையெடுப்பு வெற்றி பெறவில்லை.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலே வழக்கிலிருந்த வரி அறவிடும் முறையையே போத்துக்கேயரும் பின்பற்றினர். போத்துக்கேயர் காலத்திலேயே, காணித்தோம்பு எழுதும்முறை ஏற்பட்டது. கி.பி 1623 ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப்பட்ட தோம்புகள் பணையோலையில் எழுதப்பட்டமையால், அவை விளக்கமாகக் காணப்படவில்லை. இதன் பின்னர் திருத்தமான முறையில் சரியான விபரங்களைச் சேகரித்துத் தோம்புகளை எழுதினர். ஒவ்வொரு பிரதேசங்களிலுமுள்ள ஊர்களைப் பிரித்து, அவ்விடங்களிலே காணப்பட்ட காணிகளின் பெயர், பரப்பளவு, காணிச் சொந்தக்காரர் பெயர் என்பனவற்றை விபரமாகக் காணித்தோம்புகளில் பதிவு செய்தனர்.

போத்துக்கேயர், யாழ்ப்பாணமக்களிடம் சீலைவரி, தரகுவரி, புகையிலைவரி, சாயவேர்வரி, சாராயவரி, ஆயவரி, மரணவரி, போன்ற பல வரிகளை அறவிட்டனர். இவ்வரிகளுட் பல தமிழரசர் காலத்திலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட வரிகளாகும். போத்துக்கேயர் மக்களிடமிருந்து பணத்தை அறவிடப் பல்வேறு வழிமுறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். 'டொன்', 'தொம்' போன்ற பட்டங்களை விற்றும் பெரும்பணம் சம்பாதித்தனர். அவ்வாறான பட்டங்களைப் பெறுவதில் மக்கள் ஆர்வங்கொண்டிருந்தமையால், அதனைப் பயன்படுத்திய போத்துக்கேயர் இதன்மூலம் பணவருவாயைப் பெற்றனர். தமிழரசர்களால் பின்பற்றப்பட்ட தேசவழமைச் சட்டமும் இவர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

போத்துக்கேயர் முப்பத்தியேழு வருடங்கள் மட்டுமே, யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்தபோதிலும், இவர்களின் மொழி, மற்றும் பழக்க வழக்கங்களும், யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களிடையே பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. சட்டை, களிசான், கதிரை, மேசை, வாங்கு, அலுமாரி, கோப்பை, பீங்கான், பேனை, கடதாசி, மேஸ்திரி போன்ற பலதரப்பட்ட

போத்துக்கேயச்சொற்கள் இன்றும் தமிழ் மக்களுடைய பேச்சு வழக்கிலே காணப்படுகின்றன.

போத்துக்கேயருடைய ஆட்சியில் வன்னிப் பிரதேசம் அடங்கியிருந்தபோதிலும் வன்னியர், போத்துக்கேயராட்சியை ஏற்க மறுத்துப் போத்துக்கேயருக்கெதிரான கலகங்களில் ஈடுபட்டனர். வன்னியரால் ஏற்பட்ட கலகங்களை அடக்கப் பலத்த பாதுகாப்புக்களைப் போத்துக்கேயர் மேற்கொண்டனர். போத்துக்கேயர், பொருளாசையால் புரிந்த கொடுமைகள் அளப்பரியது. இவர்களது காலத்திலேயே மீண்டும் தமிழ் மக்கள் வேற்று மதமொன்றைப் பின்பற்றும் சூழ்நிலை காணப்பட்டது. போத்துக்கேயராட்சியில், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் சுதந்திரம் தடைப்பட்டதோடு, மக்கள் வாழ்க்கை முறையும் இன்னல் நிறைந்ததாகக் காணப்பட்டது.

கி.பி 1658 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண இராச்சியம் போத்துக்கேயரிடமிருந்து விடுபட்டு, ஒல்லாந்தர் என்ற அன்னியர் வசமானது.

-----00000-----

வன்னி இராச்சியம்

ஈழநாட்டின் பாரம்பரிய தமிழ்ப்பிரதேசங்களுள் வன்னிப்பிரதேசமும் ஒன்றாகும். ஈழத்தின் வடபகுதியில் சுமார் இரண்டாயிரம் சதுரமைல் கொண்ட பெருநிலப்பரப்பாக வன்னிப்பிரதேசம் விளங்குகின்றது. இப்பிரதேசம் தமிழர் வரலாற்றோடும், தமிழ்ஈழ நிலப்பரப்போடும் இணைந்துள்ளமையால், வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது.

புவியியல் அடிப்படையில், கடல், காடு, ஆறு, பாறைத்தொடர் போன்ற அமைப்புக்களுடன் இயற்கை வனப்பும், பாதுகாப்புங் கொண்ட நிலப்பிரதேசமாக வன்னிப் பிரதேசம் காணப்படுகின்றது. வன்னிப்பிரதேசத்தின் எல்லை நாற்புறமும் பரந்து காணப்பட்டது. வடக்கே யாழ்ப்பாணப் பரவைக்கடலையும், கிழக்கே திருகோணமலை மாவட்டத்தையும், தெற்கே அருவியாற்றையும், மேற்கே மன்னார் மாவட்டத்தையும் எல்லையாகக் கொண்டு வன்னிப்பிரதேசம் விளங்கியதென, கி.பி 1895 ஆம் ஆண்டு ஜே.பி.லூயிஸ் என்பவரால் வெளியிடப்பட்ட வன்னிக்கைநூல் (**Manual of the Vanni Districts**) என்னும் நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இந்நிலப்பரப்பின் கீழ் அரைப்பகுதி வவுனியா மாவட்டமாகவும், மேல் அரைப்பகுதி முல்லைத்தீவு மாவட்டமாகவும் விளங்குகின்றது. வடக்குத்தெற்காக வன்னிப்பிரதேசத்தின் நீளம் எழுபத்தியொரு மைலும், கிழக்கு மேற்காக இப்பிரதேசத்தின் அகலம் அறுபது மைல்களுமாகக் காணப்படுகின்றது. வன்னியர் என்ற இனத்தவர்களால் ஆளப்படமையினால் வன்னி நாடு என்ற பெயரைப் பெற்றது.

வன்னிப்பிரதேசம், அல்லது வன்னிநாடு என்ற பெயரைப் பெறுமுன், இந்நிலப்பரப்பினை அடங்காப்பற்று என்றே வழங்கியுள்ளனர். மட்டக்களப்பு, புத்தளம், திருகோணமலை ஆகிய பிரதேசங்களிலும் வன்னிமைகள் என அழைக்கப்பட்ட குறுநிலஅரசுகள் காணப்பட்டன. இராசரட்டை, மாயரட்டை, உறுகுணை ஆகிய பிரதேசங்களிலும் வன்னிமைகள் காணப்பட்டமைக்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் உண்டு. எனினும், அடங்காப்பற்று என்றழைக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பே வன்னி என்று வரலாற்றாசிரியர்களாலும்,

ஏனையோராலும் கணிக்கப்படுகின்றது. வன்னிப்பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்தோரும், இப்பிரதேசத்திலே வாழ்ந்த மக்களும், அநுராதபுர அரசர்க்கோ, அன்றி யாழ்ப்பாண அரசர்க்கோ அடி பணியாது வாழ்ந்தமையினாலேயே வன்னிப்பிரதேசம், அடங்காப்பற்று என அழைக்கப்பட்டது.

வன்னிப்பிரதேசத்தின் வரலாறு, ஆங்காங்கே சிதறிக் காணப்படுகின்றது. தெளிவான ஆய்வுகளையோ அன்றி ஈழத்தமிழர் சரித்திர வரலாறுகளையோ, முறையாக எழுதி வைக்காத காரணத்தினாலேயே, ஈழத்தமிழர் வந்தேறு குடிகளெனத் தவறாகக் கணிக்கப்படுகின்றனர். ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை அறிய இரு மூலகங்கள் உதவுகின்றன. அவை தொல்லியல் ஆய்வுகள் மூலம் கிடைக்கும் சான்றுகளும், இலக்கிய ஆதாரங்களும். இவ்விரண்டும் இணைந்துபோகும்படித் துறை சரியான வரலாறாக அமையும்.

வன்னிப்பிரதேசத்தின் வரலாறுபற்றிய குறிப்புக்களை வையாபாடல், கோணேசர்கல்வெட்டு, மட்டக்களப்பு மான்மியம், கல்வெட்டு, செய்யேடு போன்ற நூல்களிலே காணலாம். கி.பி 1657 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்த ஆங்கில மாலுமியான றொபேட் நொக்ஸ் என்பவரின் குறிப்புக்களும், இலங்கையில் சிவில்சேவையில் பணியாற்றிய ஜே.பி.லூயிஸ் என்பவர் கி.பி 1895 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட வன்னிக்கைநூலிலே காணப்படும் குறிப்புக்களும், மற்றும் அண்மைக்காலத் தொல்லியல் ஆய்வுகளின் முடிவுகளும், வன்னி நிலப்பரப்பின் ஆதிவரலாற்றை அறிய உதவுகின்றன.

வன்னிப்பிரதேசத்தின் நிர்வாகப்பிரிவுகளாக, வடக்கே கரைச்சி, கருநாவல்பற்று என்பனவும், கிழக்கே குடியிருப்பு, கரிகட்டுமூலை, முள்ளியவளை, மேற்பற்று, வடக்குக்கரிகட்டு மூலைதெற்கு ஆகியனவும், தெற்கே நடுச்செட்டிக்குளம், சின்னச்செட்டிக்குளம், கிழக்குமூலைதெற்கு ஆகிய பிரதேசங்களும், மத்தியபாகத்தில் உடையாணர், மேற்பற்றுத் தெற்கு, மேற்பற்றுஉடையாணர்கிழக்கு ஆகியனவும் காணப்பட்டன.

வன்னியர்களின் குடியேற்றம் எப்பொழுது இலங்கையில் ஏற்பட்டது என்பதுபற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. வையாபாடல் என்னும் நூலில், வன்னியர் இலங்கைக்கு வந்தமைபற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. கி.மு 50 ஆம் ஆண்டளவில், வன்னியர் இலங்கைக்கு

வந்து வன்னிப்பிரதேசத்தில் குடியேறினர் என வையாபாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. வன்னியர் இலங்கையில் குடியேறிய காலம் கி.பி 100ஆம் ஆண்டென மட்டக்களப்பு மான்மியத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வன்னியர் வரலாற்றை ஆராய்ந்தோர், வன்னியர்கள் பண்டைக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலே வாழ்ந்து வந்த அக்னிகுலத்தைச் சேர்ந்த ஆரியரல்லாத வகுப்பினரென்பர். இவர்கள் மறத்தொழில்புரியும் மாவீரர்கள் பரம்பரையில் தோன்றியவர்கள். அரசபரம்பரையைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்களைத் தென்னிந்திய இராசபுத்திரர்கள் என்று கூறலாமென 'வன்னியும் வன்னியர்களும்'* என்ற நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வன்னியர்களைப்பற்றிப் பல கருத்துக்கள் காணப்பட்டபோதிலும், இவர்கள் பெருவீரர்களாகவும், அரசர்களால் கௌரவிக்கப்படும் அந்தஸ்தைப் பெற்றவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர்.

வையாபாடல் என்னும் நூலில், மாருதப்பிரவையின் மகன் வாலசிங்கனின் திருமணம் தொடர்பாக, 60 வன்னியர்கள் இலங்கை வந்தார்களென்றும், இவர்களே அடங்காப்பற்றில் குடியேறினர் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்களுள் ஒருவன் திசாவையாக இருந்துள்ளான். இவனாலேயே சிங்கள மக்களுள் வன்னியகுலம் ஏற்பட்டது.** இக்கருத்தைச் ஜே.பி. லூயிஸ் சிறுமாறுபாட்டுடன், 60 வன்னியருள் ஒருவன் அநுராதபுரத்திற்குத் திசாவையாக அனுப்பப்பட்டானென்று தனது 'வன்னியும் வன்னியரும்' என்ற நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வவுனியா மாவட்டமும், முல்லைத்தீவு மாவட்டமும் சேர்ந்தே வன்னி என அழைக்கப்பட்டதாக 100 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட வன்னிப்பிரதேசத்தைப்பற்றி, ஜே.பி.லூயிஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். கி.பி 1750 ஆம் ஆண்டளவில் இப்பகுதியில் வாழ்ந்த கோயில் முகாமையாளனாயிருந்த வவுனியன் என்ற வன்னியன் பெயரிலிருந்தே வவுனியா என்ற பெயர் தோன்றியதாகவும், இவனே வவுனியா பெரியகுளத்தைச் சீர்படுத்தினானெனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்காலப்பகுதியில் வவுனியா மாவட்டத்தில் 76வீதமானோர் தமிழராகவும், முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் 92 வீதமானோர் தமிழராகவும் வாழ்ந்துள்ளனர். கி.பி 1891 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற குடிசனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி, வவுனியா

* Vanni and the Vanniars by C.S. Navaratnam

** உள்ளதான ஓவியம் - கலாநிதி கே.எஸ். நடராசா

வில், 970 சிங்கள மக்களே வசித்துள்ளனர். முல்லைத்தீவில் இரு சிங்கள இனத்தவர் வியாபாரநிமித்தமாக வசித்துள்ளனர். பிற்காலத்தில் அரசியல் உந்துதலின் காரணமாக ஏற்பட்ட குடியேற்றங்களால், தமிழர்கள் தமது பாரம்பரிய பூமிகளில் அன்னியமாக்கப்பட்டனர்.

கி.பி 1657 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்த ஆங்கில மாலுமியான றொபேட் நொக்ஸ் என்பவரின் குறிப்புக்களிலிருந்து பல விடயங்களை அறிய முடிகின்றது. இவர் கண்டி மன்னனின் கைதியாகப் 18 ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்துள்ளார். சிறையிலிருந்து தப்பியோடிய இவர், நுவரகலவிய என்ற இடத்தில் வசித்த மக்களுடன் சிங்களத்தில் உரையாடியபோது அம்மொழி அவர்களுக்கு விளங்கவில்லையென்றும், அவர்கள் வேறொருமொழி பேசுவாராகக் காணப்பட்டனரென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அநுராதபுரப்பகுதியில் வாழ்ந்தமக்கள் மலபார் மொழியில் பேசியதாகவும், அக்காலப்பகுதியில் சிங்கள வரல்லாத மக்களே இப்பகுதியில் வாழ்ந்துள்ளமையையும் இவரது குறிப்புக்கள்மூலம் அறியமுடிகின்றது. மலபார் என்பது தமிழையும், மலபார் அரசனென்பது தமிழ் பேசிய அரசனையும் குறிக்கின்றது. அக்காலப்பகுதியில் அநுராதபுரப் பிரதேசம்வரை தமிழர்களின் ஆட்சி நிலைத்திருந்தமையையும், இப்பகுதிகளில் தமிழ்மக்கள் வாழ்ந்தமையையும் றொபேட்நொக்ஸின் குறிப்புக்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன.

இப்பிரதேசம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து நாகரீகம்வாய்ந்த மக்கட் கூட்டத்தினரின் குடியிருப்புக்களாக விளங்கியுள்ளது என்பதற்குச் சான்றாக, 1985 ஆம் ஆண்டு குஞ்சுப்பரந்தன் என்னுமிடத்திலே கண்டெடுக்கப்பட்ட முதுமக்கள்தாழி சான்றாகக் காணப்படுகின்றது. பூநகரிப் பிரதேசத்தில், தொல்லியல் ஆய்வின்போது கண்டெடுக்கப்பட்ட ஈழம், ஈலா என்ற பெயருடன் கிடைத்த பிராமிக் கல்வெட்டும் மற்றும் பொருட்களும், இப்பகுதியில் நாகரிகத்தில் சிறந்தோங்கிய மக்கள் வாழ்ந்துள்ளமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

வன்னிச் சிற்றரசுகளாகக் காணப்பட்ட பல நகரங்கள் இன்று காடுமூடிக் காணப்படுகின்றன. தூர்ந்த குளங்களும், கட்டிட இடிபாடுகளின் சுவடுகளும், வன்னியரசின் பெருமையை இன்றும் எடுத்தியம்புகின்றன. வன்னிப்பிரதேசத்தின்

தென்பகுதி நதியான அருவியாற்றின் பிரதான கிளையாகிய ஈர்பெரியகுளம், பாவற்குளம் என்னுமிரு பெரிய குளங்கள் இப்பிரதேசத்திலேயே காணப்படுகின்றன. மணலாறு, பாலியாறு, நாயாறு, பேராறு கரியாலைக்குளம், நாகபடுவான்குளம், புதுமுறிப்புக்குளம், அக்கராயன்குளம் தண்ணிமுறிப்புக்குளம், குருந்தன் குளம், அலைக்கல்லு போட்டகுளம் அல்லது பண்டாரக்குளம் போன்றவையும் இப்பிரதேசத்தின் அன்றைய செழிப்பை எடுத்தியம்புகின்றன.

பனங்காமம், மேல்பற்று, முள்ளியவளை, கருநாவல் பற்று, கரிக்கட்டுமுலை, தென்னன்மரபடி, கருநாவல்பற்று போன்ற ஏழு வன்னிமைகளை அடக்கியதே அடங்காப்பற்று என்னும் வன்னிப்பிரதேசமாகும்.

போத்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தில் தமது மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்திய காலங்களிலும், வன்னியர் தனியரசராக ஆட்சி செலுத்தியுள்ளனர். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை ஆட்சி செய்த தமிழ் அரசர்களின் எதிர்ப்பும், கலவரங்களும், வன்னிச் சிற்றரசர்களின் சுதந்திர மனப்பான்மையும் வன்னிப்பிரதேசத்தின் மீது போத்துக்கேயர் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாமைக்கு முக்கிய காரணமாகக் காணப்பட்டன.

கி.பி 1658 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றியபோது வன்னியரை அடக்கியாளக் கம்பனியை நியமித்தனர். யாழ்ப்பாண அரசின் ஆட்சி யாளராகிய ஒல்லாந்தர், தாங்களே வன்னிநாட்டிற்கும் உரிமையுடையவர்கள் என்ற நோக்கில் வன்னி அரசரைத் திறை செலுத்துமாறும், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த தேசாதிபதியின் சமூகத்திற்குச் சமூகந்தருமாறும் பணித்தனர். இக்கோரிக்கைகளை ஏற்பதாக வன்னியரசர் ஒப்பக்கொண்ட போதிலும், கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றாது நிராகரித்தனர். எனினும் வன்னியரைப் பகைக்க விரும்பாத ஒல்லாந்தர், பாராமுகமாக இருந்தனர்.

பனங்காமத்தை ஆண்ட கைலாயவன்னியன் என்பவன், பன்னிரண்டு ஆண்டு காலமாக ஒல்லாந்து தேசாதிபதியின் தர்பாருக்குப் போகாதிருந்தான். எனினும் அன்றையநிலையில் அவர்கள் கைலாயவன்னியனை எதிர்க்கவில்லை. வன்னியரசர் கண்டியரசனுடன் சேர்ந்து தம்மை எதிர்ப்பர் என்ற அச்சமே ஒல்லாந்தரின் பாராமுகத்திற்குக் காரணமாகக் கொள்ள முடியும்.

போத்துக்கேயர் இலங்கைக்கு வருமுன் இலங்கையிலே பல அரசுகள் காணப்பட்டன. இவை யாழ்ப்பாண அரசு, அநுராதபுர அரசு, பொலநறுவையரசு, கண்டியரசு, கோட்டையரசு, சீதவாக்கையரசு, வன்னியரசு என அழைக்கப்பட்டன. எனினும் இலங்கையின் வரலாற்றில் வன்னியரசு பற்றிய செய்திகள் முழுமையாக இடம்பெறவில்லை. எனினும், அண்மைக்கால ஆய்வுகள் வன்னி இராச்சியத்தின் வரலாற்றுப் பெருமையை எடுத்தியம்பியுள்ளன.

பண்டாரவன்னியன்

ஈழத்தின் வடபகுதியிலே, சுதந்திர பூமியாக விளங்கிய வன்னிநாட்டின் கடைசி அரசனாகவும், அன்னிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த பெருவீரனாகவும் விளங்கியவன் குலசேகரம் வைரமுத்து பண்டாரவன்னியன். இவன் கி.பி 1777 ஆம் ஆண்டு பிறந்தான்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் வன்னிப்பகுதியை டொன்பிலிப்பு நல்லமாப்பாணன், டொன்கஸ்பார் கௌசை-யினார், இலங்கைநாராயணன், பெரியமெயினார். அம்பல வன்னியன், சேதுகாவலவன்னியன், டொன்கஸ்பார் நிச்சென்திராயன், நல்லநாச்சியார், கைலாயவன்னியன் ஆகியோரும் வன்னியின் ஒரு ஆட்சிப்பிரதேசமாக விளங்கிய முல்லைத்தீவை பெரியவன்னியன், சின்னவன்னியன், இளஞ்சிங்கமாப்பாணன், திடவீரசிங்கமாப்பாணன், திசைவீர மாப்பாணன் ஆகியோரும் ஆட்சி செய்துள்ளனர். ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தின் (1658-1796) பிற்பகுதியிலும், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தின் (1796-1948) முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்து, வன்னிப்பிரதேச ஆட்சியாளனாக விளங்கியவன் பண்டார வன்னியன்.

தமிழ், சிங்கள அரசர்கள் ஆட்சியிலும் அன்னியராட்சியிலும் வீரம்மிக்க சிற்றரசர்களாக வன்னியர்கள் விளங்கினர். போத்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தரும் வன்னிப்பிரதேசத்தைத் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டு வருவதில் தோல்விகண்டனர். ஆனாலும் ஆங்கிலேயர் வன்னிப்பிரதேசத்தைத் தமது ஆளுகைக்கு உட்படுத்துவதில் தீவிரம் காட்டினர்.

வன்னிப்பிரதேசத்தின் வீரம்மிக்க இறுதி மன்னனாகப் பண்டாரவன்னியன் விளங்கியுள்ளமையால் வன்னிவரலாற்றில், இவன் வரலாறு முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. இவன் முல்லைத்தீவைச் சேர்ந்தவன் எனச் சிலரும், நுவரகலவியாவைச் சேர்ந்தவன் எனச் சிலரும் கூறியுள்ளனர். பண்டாரவன்னியன் தனது இறுதிக்காலத்தை நுவரகலவியாவில் கழித்தமையால் இவ்வாறு கூறியுள்ளனர் போலும். நுவரகலவியா அநுராதபுரத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள பிரதேசமாகும். இப்பிரதேசம் தற்பொழுது சிங்களப் பிரதேசமாகக் காணப்பட்டாலும், 18 ஆம் நூற்றாண்டில் இப்பிரதேசம் தமிழ்ப்பிரதேசமாக விளங்கியமைக்குச் சான்றுகளுண்டு.

கண்டி மன்னனின் சிறைக்கைதியாக இருந்த றொபேட் நொக்ஸ் என்பவர் தப்பிச் சென்று நுவரகலவியா மக்களுடன் சிங்களத்திலுரையாடினாரென்றும், அம்மொழி அவர்களுக்கு விளங்கவில்லையென்றும், நுவரகலவியாவில் வாழ்ந்த மக்கள் மலபார்மொழி (தமிழ்மொழி) பேசுவோராகக் காணப்பட்டனரென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பண்டாரவன்னியனின் இராசதானியாகப் பண்டாரிக் குளம் விளங்கியது. இவனது நடவடிக்கைகள் யாவும், முல்லைத்தீவு, வவுனியா மாவட்டங்களிலேயே இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு நோக்குமிடத்து, முல்லைத்தீவே பண்டாரவன்னியன் வாழ்ந்து அரசு செலுத்திய பிரதேசமெனக் கருதமுடியும்.

வன்னிஇராச்சியத்தை நிர்வாகப் பிரிவுகளாக வகுத்து, திருகோணமலைப்பிரிவின் நிர்வாகப் பொறுப்பைத் தனது மூத்த சகோதரியான நல்லநாச்சியிடமும், பனங்காமத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பைத் தனது இளைய சகோதரியான ஊமைச்சிநாச்சியிடமும் ஒப்படைத்து வன்னி இராச்சியத்தைப் பண்டாரவன்னியன் ஆட்சி செய்தான்.

கி.பி 1658 ஆம் ஆண்டு போத்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தம்வசமாக்கினர். இவ்வாறே, ஒல்லாந்தரிடம் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் கி.பி 1796 இல் வீழ்ச்சியடைந்தது. யாழ்ப்பாணம் அன்னியர்வசப்பட்ட காலங்களிலும் வன்னி இராச்சியம் அன்னியர்க்கு அடிபணியாத சுதந்திர இராச்சியமாகவே விளங்கியது. ஆங்கிலேயர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியபோது, வன்னிநாட்டிற்கும் தாமே ஆட்சியாளரென எண்ணியபோதிலும், வன்னிச்சிற்றரசர், இவர்கள் மேலாதிக்கத்தை ஏற்காது சுதந்திர ஆட்சியாளர்களாகவே விளங்கினர்.

வன்னியர் யாழ்ப்பாணத்துள் உட்புகாதிருக்க, ஆனையிறவில் பைல்(Pyl) என்னும் கோட்டையையும், வெற்றிலைக்கேணியில் பெஸ்கூற்றர் (Beochuter) என்னும் கோட்டையையும் ஆங்கிலேயர் கட்டினர்.

காக்கைவன்னியன் என்ற தமிழன் ஆங்கிலேயருடன் இணைந்து, பண்டாரவன்னியனுக்குத் தொல்லைகளைக் கொடுத்தான். ஆங்கிலேயர் இவ்வாறானவர்களின் துணை கொண்டு வன்னி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். தமக்குச் சார்பாகச் செயற்பட்டோருக்கு வன்னியர், முதலியார், உடையார் போன்ற பட்டங்களை அளித்து அவர்களது உதவியைப் பெற்றனர்.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் வன்னிஇராச்சியத்தைக் கைப்பற்றத் தகுந்த சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்த ஆங்கிலேயர், பண்டாரவன்னியன் கண்டி மன்னனுக்கு உதவச் சென்றவேளை, வன்னிப்பிரதேசத்தின் முக்கிய இடமான முல்லைத்தீவைக் கைப்பற்றினர். ஆங்கிலேயரின் படையெடுப்பை அறிந்த பண்டாரவன்னியன் கி.பி 1803 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட்மாதம் முல்லைத்தீவிலிருந்து ஆங்கிலஅரசின் அரசாங்க இல்லத்தையும், முல்லைத்தீவுக் கோட்டையையும் தாக்கி, முல்லைத்தீவை மீண்டும் கைப்பற்றினான். ஆங்கிலேயருக்கும் பண்டாரவன்னியனுக்கு மிடையில் நடைபெற்ற போரில், பண்டாரவன்னியனுக்கு உதவினார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டின்பேரில், குமாரசேகரமுதலியார் என்பவரும், அவரது நண்பர்களும் தூக்கிலிடப்பட்டனர். தூக்கிலிடப்பட்ட இடம் தூக்குமரத்தடி என அழைக்கப் படுகின்றது.

தற்பாதுகாப்பு முயற்சிகளை மேற்கொண்ட பின்னர், ஆங்கிலேயர் முல்லைத்தீவை மீண்டும் கைப்பற்ற முயன்றனர். திருகோணமலையிலிருந்து எட்வேட் மெக்சின் என்பவன் தலைமையில் ஒரு படையும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து லெப்டினன் ஜோன் யுவல் என்பவன் தலைமையில் ஒரு படையும், மன்னாரிலிருந்து கப்டன் வொன் றிபேர்க் என்பவன் தலைமையிலொரு படையுமாக வன்னி இராச்சியத்தைத்தாக்க ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன. மன்னாரிலிருந்து புறப்பட்ட கப்டன் வொன் றிபேக்கின் படை தண்ணீரூற்றிலிருந்து புளியங் குளம் போகும் வழியில், 6ஆம் கட்டையில், கற்பூரப்பூல் ஆனும் காட்டுப்பகுதியில், பண்டாரவன்னியன் படையைத் தாக்கியது. மன்னார்ப் படையெடுப்பைப்பற்றி அறிந்திராத பண்டாரவன்னியன் எதிர்பாராத தாக்குதலால்

நிலைகுலைந்தான். கி.பி 1803 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 31ஆந் திகதி கற்சிலமடு (கற்பூரப்பூல்) என்ற இடத்தில் பண்டாரவன்னியனின் படை, கப்டன் வொன் றிபேக்கினால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. இப்போரில் பயன்படுத்து வதற்குக் கண்டியரசனாகிய கண்ணுச்சாமி, (ஸ்ரீவிக்கிரமராஜ சிங்கன்) பண்டாரவன்னியனுக்குக் கொடுத்த பீரங்கியையும், ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றினர்.

கப்டன் வொன் றிபேர்க் தனது வெற்றியை, நடுகல் ஒன்றில் பதித்து யுத்தம் நடைபெற்ற இடத்தில் நாட்டி வைத்தான். இந் நடுகல்லில் “இதே இடத்தில்தான் 1803 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 31இல் கப்டன் வொன் றிபேக், பண்டாரவன்னியனைத் தோற்கடித்தான்” (HERE ABOUTS CAPTAIN VON DRIBERG DEFEATED PANDARA VANNIYAN OCT 31ST 1803) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த வெற்றியின் பின் கப்டன் வொன் றிபேக் பண்டாரக்குளம் கிராமத்தைப் பரிசாகப் பெற்றான். ஏமியன் உடன்படிக்கையின்படி, இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களை ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயரிடம் கையளித்த போது, டச்சுக்காரனாகிய கப்டன் வொன் றிபேர்க், தொடர்ந்தும் ஆங்கிலேயர் படையில் பணியாற்ற உடன்பாடு காணப்பட்டது.

பண்டாரவன்னியன் தோல்வியைத் தழுவினபோதிலும், மீண்டும் ஆங்கிலேயரைத் தாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான். கி.பி 1810 ஆம் ஆண்டில் கிழக்குமூலை, தெற்கு மூலை ஆகிய பிரதேசங்களில் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகச் செயற்பட்டான். இதனைத்தொடர்ந்து, ஆங்கிலேயர் வெடி வைத்தல், வவுனியா போன்ற எல்லைப்பகுதிகளைப் பலப் படுத்தினர். கி.பி 1810 ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம், கண்டித்திசாவையின் உதவியோடு, வன்னிப்பகுதியைப் பண்டாரவன்னியன் தாக்கப்போவதாக, முதலியார் கதிர்காம நாயகம் என்பவர், ஆங்கிலேயக் கலெக்டர் ரேணருக்குத் தகவல் தெரிவித்தார். இதனைத்தொடர்ந்து ஆங்கிலேயர் வன்னியில் தமது படைப்பலத்தை அதிகரித்தனர். திருகோணமலை, மன்னார், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து மீண்டும் படை யெடுப்பு இடம் பெற்றது. இப்போரில், பண்டாரவன்னியன் வெற்றிபெறவில்லை. தொடர்ந்து, கி.பி 1811 இல் உடையார்கட்டு என்னுமிடத்தில் ஆங்கிலேயருக்கெதிராக நடைபெற்ற போரில், பண்டார வன்னியன் படுகாயமடைந்தான்.

பண்டாரவன்னியனை, இவனது படைவீரர்கள் பனங்காமத் திற்கு அழைத்துச்சென்று காப்பாற்ற முனைந்தபோதிலும் மறுநாளே வன்னியின் வீரமைந்தன் வீரமரணத்தைத் தழுவினான்.

பண்டாரவன்னியனுக்குக் குருவிச்சிநாச்சி என்னும் பெயருடைய காதலி இருந்தாளென்றும், இவனின் மரணத்தைக் கேள்வியுற்ற இப்பெண், நச்சுக்கிழங்கையுண்டு தன்னுயிரை நீத்தாளென்றும் கூறப்படுகின்றது. குருவிச்சிநாச்சி வாழ்ந்த இடமே காதலியார் சம்மாங்குளமாகும். பேராற்றின் கிளையான குருவிச்சைஆறு பண்டாரவன்னியனின் காதலியின் பெயராலேயே இப்பெயரைப் பெற்றதென்பர். பண்டாரவன்னியனின் சகோதரியான நல்லநாச்சியும் நச்சுக்கிழங்கை உண்டு உயிர்நீத்தார்.

பண்டாரவன்னியனின் மரணத்துடன் வன்னிராச்சியம் ஆங்கிலேயர் வசமானது. பண்டாரவன்னியனோடும், வன்னி இராச்சியத்தோடும் தொடர்புடைய பல கதைகள் கர்ணபரம் பரையாகவும், நாடகம், நாட்டுக்கூத்து வடிவங்களிலும் காணப்பட்டபோதிலும், இலங்கை வரலாற்றில் இலைமறை காயாகவே வன்னி இராச்சியவரலாறு காணப்படுகின்றது. தாய்மண்ணின் சுதந்திரத்திற்காக வலிமை மிக்க அன்னியர்களோடு போராடிய வீரமறவனின் வரலாறும், வன்னி இராச்சிய வரலாறும் மேலும் ஆய்வுபூர்வமாக நிரூபிக்கப்படுவது காலத்தின் தேவையாகும்..

-----00000-----

யாழ்ப்பாண இராச்சியமும் ஒல்லாந்தர் வருகையும்

போத்துக்கேயராட்சி கீழைத்தேசங்களில் விருத்தி பெற்றுக் காணப்பட்டபோது, வியாபாரநோக்கமாக வந்த மற்றுமொரு அன்னிய இனத்தவர் ஒல்லாந்தராவர். கி.பி 1595 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஒல்லாந்துதேசக் கப்பல்கள் கீழைத் தேசங்களுக்கு வர ஆரம்பித்தனர்.

கி.பி 1602ஆம் ஆண்டு ஸ்பில்பேர்க் என்ற ஒல்லாந்து நாட்டுக் கப்பற்தளபதி, மட்டக்களப்பிலிருந்த வன்னியனான சிற்றரசன் உதவியுடன், கண்டியரசனான விமலதர்மனைச் சந்தித்தான். போத்துக்கேயரின் நடவடிக்கைகளில் வெறுப்புக் கொண்டிருந்த கண்டிமன்னன், ஒல்லாந்தரின் உதவியுடன் போத்துக்கேயரை நாட்டடைவிட்டகற்ற எண்ணினான். இதனால் ஒல்லாந்தர் இலங்கையில் வியாபாரம் செய்வதற்கு உடன்பட்டதோடு, இலங்கையில் கோட்டைகளைக் கட்டுவதற்கும் அனுமதியளித்தான்.

கண்டியரசனுக்கும், ஒல்லாந்தருக்குமிடையே ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தினால் கலக்கமடைந்த போத்துக்கேயர், திருகோணமலை, மன்னார், மட்டக்களப்பு, காலி ஆகிய இடங்களில் கோட்டைகளைக் கட்டிப் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தினர். கண்டியரசன் ஒல்லாந்தருக்குதவினால், போத்துக்கேயரோடு யுத்தம் ஏற்படின், கண்டியரசனுக்குத் தாம் உதவுவதாக ஒல்லாந்தர் ஒப்பந்தமொன்றைச் செய்துகொண்டனர்.

கி.பி 1612 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தர் கொட்டியாரத்திற் கட்டிய கோட்டையைப் போத்துக்கேயர் கைப்பற்றினர். பின் கி.பி 1622 இல் திருகோணமலையில் ஒரு கோட்டையையும், கி.பி 1627 இல் மட்டக்களப்பில் ஒரு கோட்டையையும் ஒல்லாந்தர் கட்டினர். கி.பி 1639 இல் நீர்கொழும்பு, காலி, மாத்தறை ஆகிய இடங்களிலிருந்த கோட்டைகளையும் இவர்கள் கைப்பற்றினர். இதனால் ஏற்பட்ட பகைமையைத் தவிர்க்க, கி.பி 1646 இல் ஒல்லாந்தரும், போத்துக்கேயரும்

சமாதான உடன்படிக்கையொன்றைச் செய்தனர். இந்த உடன்படிக்கையின்படி, இருபகுதியினரும், தாம் கைப்பற்றிய கோட்டைகளைத் தாமே ஆட்சி புரியச் சம்மதித்தனர்.

கி.பி 1652 இல் போத்துக்கேயருக்கும், ஒல்லாந்தருக்குமிடையே மீண்டும் யுத்தம் ஏற்பட்டது. கி.பி 1656 இல் ஒல்லாந்தர் களுத்துறையையும், கொழும்பையும் கைப்பற்றினர். கி.பி 1658 இல் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசமும் ஒல்லாந்தர் வசமானது. போத்துக்கேயர் மத அபிமானத்துடன் நடந்து கொண்டதோடு, இவர்களது அரசியல் நடவடிக்கைகளும் கொடூரமாகக் காணப்பட்டன. ஆனால், ஒல்லாந்தர் தமது வியாபாரத்தைப் பெருக்குவதிலேயே கருத்தாயிருந்தனர்.

யாழ்ப்பாணம் ஒல்லாந்தர் வசமானதைத் தொடர்ந்து, இதன் ஆட்சிப் பொறுப்பு, கொழும்பிலிருந்த தேசாதிபதியின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டது. இத்தேசாதிபதியின் கீழ் கொமாண்டர் என அழைக்கப்பட்ட அதிகாரிகள் நிர்வாகப் பொறுப்பையேற்று நடத்தினர். போத்துக்கேயரைப் போலவே, ஒல்லாந்தரும் யாழ்ப்பாணத்தை நான்கு பிரிவுகளாகவும், முப்பத்திரண்டு கோயிற்பற்றுக்களாகவும் பிரித்து ஆட்சி செலுத்தினர். கொமாண்டர் (Commandeur) என்பவர் தேசாதிபதியின் கீழ் அதிகாரம் பெற்றவராகக் காணப்பட்டார். யாழ்ப்பாணக் கொமாண்டரின் கீழ், மன்னார், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, ஆகிய பிரதேசங்கள் காணப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த தீவுகள் ஒல்லாந்து தேசப் பெயர்களாக மாற்றம் பெற்றன.காரைதீவினை அம்ஸ்ஹர்டாம் எனவும், ஊராத்துறையைக் கைறஸ் என்றும், தண்ணித்தீவினை லைடன் என்றும், புங்குடுதீவினை மிடில்பேர்க் என்றும், நயினாதீவினை ஹார்லெம் என்றும், அனலைதீவினை றொற்றர்டாம் என்றும், நெடுந்தீவினை டெல்ற் என்றும், இரணைதீவினை ஹன் என்றும், பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தின் முதல் கொமாண்டராகக் விளங்கிய வர் ரைக்லொவ் வான் ஹன்ஸ் (Ryckloff Van Goens) என்பவராவர். கொமாண்டருக்கு உதவியாக, அரசாங்க மாகாணசபையொன்று அமைக்கப்பட்டது. இச்சபை பல அதிகாரிகளை நியமித்து, அதன் மூலம் பரிபாலனத்தை நிர்வகித்தது. கி.பி 1658 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு இலட்சத்து, இருபதினாயிரம் மக்கள் இருந்தாரெனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

போத்துக்கேயரின் நீதிபரிபாலன முறையை ஒத்ததாகவே, ஒல்லாந்தரின் பரிபாலனமுறையும் காணப்பட்டது.

போத்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தரும் பின்பற்றிய பரிபாலன முறை, யாழ்ப்பாண மக்களால் தொன்று தொட்டுக் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட தேசவழமைச் சட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணப்பட்டது.

கொழும்பிலே நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டு, பரிபாலனம் நடைபெற்றதுபோல, யாழ்ப்பாணத்திலும் நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இங்கு விசாரணை செய்யப்பட்டுத் தீர்க்க முடியாத வழக்குக்களைக் கொழும்பிலுள்ள நீதிமன்றம் விசாரணை செய்தது. கி.பி 1707 இல் கிளாஸ் ஐசாக் (Claasz Isaacs) என்னும் யாழ்ப்பாணத் திசாவையினால், யாழ்ப்பாணவழக்கங்கள், மரபுகள் யாவும் ஒன்று திரட்டப்பட்டு, ஒரு நியாயப்பிரமாண நூலாக வெளியிடப்பட்டது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஒல்லாந்தர் கால நீதிபரிபாலனம் நடைபெற்றது.

ஒல்லாந்தர், தமிழராட்சிக்குட்பட்ட யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தையும், சிங்களவராட்சிக்குட்பட்ட கோட்டை இராச்சியத்தையும், வெவ்வேறான நிர்வாகத்தின் கீழ் பரிபாலனம் செய்தனர். தமிழ், சிங்கள இனத்தவர்கள் மதம், மொழி, கலாச்சாரத்தால் வேறுபட்டவர்கள் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு, அதற்கேற்பவே ஒல்லாந்தரின் நீதிபரிபாலன நிர்வாக நடைமுறைகள் காணப்பட்டன. தமிழ் பிரதேச பரிபாலனமுறை, தமிழ்மக்கள் பின்பற்றிய தேசவழமைச் சட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது போலச் சிங்களப் பிரதேசங்களின் நீதிபரிபாலனம், இராசகாரிய நிலமானிய முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணப்பட்டது.

நீதிநிர்வாகப் பிரிவுகளை வெவ்வேறாக வகுத்துக் கொண்ட ஒல்லாந்தர், இலங்கையிலே தாம் கைப்பற்றிய பகுதிகளை, ஆறு மாவட்டங்களாகப் பிரித்து நிர்வகித்தனர். அவை யாழ்ப்பாண ஆட்சி மாவட்டம், கற்பிட்டி மாவட்டம், திருகோணமலை மாவட்டம், மட்டக்களப்பு மாவட்டம், காலி மாவட்டம், கொழும்பு மாவட்டம் என்பனவாகும். இவற்றிலே கொழும்பு, காலி மாவட்டங்கள் தவிரந்த ஏனைய நான்கும் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தமிழர் வாழ்ந்த பிரதேசங்களாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது.

என்னும் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தமிழர் ஆட்சிப் பிரதேசமாக விளங்கிய சில பிரதேசங்கள் நிர்வாக வசதி கருதிச் சிங்கள மாவட்டங்களாகிய கொழும்பு, காலி மாவட்டங்களுடன் இணைக்கப்பட்டன. கும்புக்கன் ஆறு

தொடக்கம் வளவகங்கை வரையிலான பிரதேசம் ஆதியிலிருந்து தமிழர் வாழ்விடமாகக் காணப்பட்டது. இப்பிரதேசத்தினுள் மகாகமை போன்ற ஆதிக்குடியிருப்புக்களும், வன்னிச்சிற்றரசும் காணப்பட்டன. ஒல்லாந்தர் இப்பிரதேசத்தினைக் சிங்கள மாவட்டமாகக் கருதப்பட்ட காலி மாவட்டத்துடன் இணைத்தனர். இவ்வாறே, தெதுறு ஓயா தொடக்கம் மகாஓயாவரையான தமிழர் குடியிருப்புப் பிரதேசத்தினையும் சிங்கள மாவட்டமாக்கிக் கொழும்பு மாவட்டத்துடன் இணைத்தனர். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் பல வகையான வரிகள் காணப்பட்டன. தலைவரி, நிலவரி, மரவரி, ஆயவரி, தென்னைவரி, புகையிலைவரி, புடவைவரி, விவாகவரி, மரணவரி, சந்தைவரி, தவறணைவரி, தரகுவரி, அடிமைவரி எனப் பல வரிகள் வழக்கிலிருந்தன.

போத்துக்கேயர், கத்தோலிக்க மதத்தை இலங்கையில் அறிமுகம் செய்திருந்தனர். ஒல்லாந்தர், கத்தோலிக்க சமயத்தினின்றும் மக்களை மாற்றித் திருத்தியமைக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சேர்க்க முயன்றனர். போத்துக்கேயர் பயன்படுத்திய தேவாலயங்களை, ஒல்லாந்தர் மாற்றியமைத்தனர். கி.பி 1689ஆம் ஆண்டு, லோட் மைதிஹெட்ச் (Lord of Mydrecht) என்பவன், எல்லாக் கத்தோலிக்க கோவில்களையும், மடங்களையும் அழித்ததோடு, ஒல்லாந்த மதகுருமாரின் பயிற்சிக் கழகமாகிய செமினரி ஒன்றையும் தாபித்தான். இச்செமினரியில் எபிரேயு, கிறிக், லத்தின், ஒல்லாந்து, போத்துக்கல், சிங்களம், தமிழ் ஆகிய ஏழு மொழிகளில் போதிக்கப்பட்டது.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சி செய்த தமிழ்ப்பிரதேசங்களிலுள்ள தமிழ்மக்களைத் தமது மதத்தில், ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்யும்கமாகச் சமயநூல்களைத் தமிழில் வெளியிட்டனர். பஸ்தேயஸ் (Baldeus) என்னும் மதகுரு கிபி 1658 -1665 ஆம் ஆண்டு வரை, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சமயத்தைப் பரப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். இவர் எழுதிய நூலின் மூலம் அக்காலமக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், ஒல்லாந்த தேவாலயங்களில் பின்பற்றப்பட்ட நடைமுறைகள் போன்றவற்றை அறிய முடிகின்றது. ஒல்லாந்தர் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய ஆரம்ப காலங்களில், வியாபாரத்தை விருத்தி செய்வதில் நாட்டங் கொண்டிருந்தனரேயன்றித் தமது மதத்தைப் பரப்புவதில் ஆர்வங்காட்டவில்லை. பின்னர் சமயவிருத்தியில் நாட்டங் கொண்டு, சில சட்டதிட்டங்களை வகுத்தனர். போத்துக்கேயர் ஆட்சியில் இந்துக் கோவில்கள் அழிக்கப்பட்டு, இந்துசமயம் தளர்வுற்றுக் காணப்பட்டது. ஆனால் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில்

இந்நிலை காணப்படவில்லை. இந்துக்கோவில்களைக் கட்டவும், திருத்தியமைக்கவும் ஒல்லாந்தர் அனுமதி வழங்கினர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தர் கையோங்கியிருந்த காலத்தில், கி.பி 1787 ஆம் ஆண்டு வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோவிலை, வைத்திலிங்கச் செட்டியார் என்பவர் கட்டி, கி.பி 1791 ஆம் ஆண்டு கும்பாபிஷேகமும் செய்வித்தார். இவ்வாறே போத்துக்கேயரால் இடிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணம் நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோவிலைத் திருத்தியமைக்க ஆலய உரிமைக்காரர், கி.பி. 1793 இல் ஒல்லாந்தரிடம் அனுமதி பெற்றனர். போத்துக்கேயர் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோவிலை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி, அவ்விடத்தில் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தைக் கட்டியிருந்தனர். இக்காரணத்தினால், நல்லூர்க் கோவில் சந்ததியாராகிய பிராமணர், தமது உரிமைக் காணியாகிய பிராமணவளவு என்னுமிடத்தில், சிறு கோவிலொன்றைக் கட்டி வழிபாடு செய்தனர்.

ஒல்லாந்தர் தாம் கைப்பற்றிய பிரதேசங்களிலுள்ள, போத்துக்கேயர் கட்டிய கோட்டைகளைப் புதுப்பித்துக் கட்டியதோடு, கி.பி 1695 ஆம் ஆண்டு, யாழ்ப்பாணக் கோட்டையை முருகைக்கற்களால் கட்டி முடித்தனர்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில் வன்னிநாடு பல மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, வன்னியர் பொறுப்பில் விடப்பட்டது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலங்களில் வன்னிச் சிற்றரசர் மிகக் கண்ணியமாகவே நடத்தப்பட்டனர். வன்னியரை அவமதித்தால், அவர்கள் கண்டியரசனுடன் சேர்ந்து கொள்வர் என்ற பயமும், வன்னியரின் வீரமும் இவ்வாறு மதிக்கப்பட்டமைக்குக் காரணமாகும்.

ஒல்லாந்தரின் நோக்கம் வியாபார விருத்தியாகக் காணப்பட்டபோதிலும், தமிழ் மக்களின் நடைமுறை, பழக்க வழக்கங்கள், வரிமுறைகள், நீதிபரிபாலனம் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றி ஆட்சி செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மதப் பரப்பலிலும் கண்டிப்பான, கொடூரமான நடைமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. கிபி 1795 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தரிடமிருந்து யாழ்ப்பாண இராச்சியம், ஆங்கிலேயர் என்ற அன்னியரின் ஆளுகைக்குட்பட்டது.

ஈழத்தில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும், ஈழத்தமிழர் நிலையும்

அந்நியர் இலங்கையுள் நுழைந்த காலத்தில், இங்கு சுதேச மன்னராட்சி காணப்பட்டது. வடபகுதியில் யாழ்ப்பாண அரசு, மத்தியில் கண்டி அரசு, தென்மேற்கில் கோட்டை அரசு எனப் பல சுதேச அரசுகள் சுதந்திரமாக ஆட்சி செய்துள்ளன. சிங்கள ஆட்சிப்பிரதேசங்களில் கண்டியரசு தவிர்ந்த ஏனைய அரசுகள் அன்னியரால் கைப்பற்றப்பட்டவேளையிலும், யாழ்ப்பாண அரசு, சுதந்திர அரசாகத் தனிநிர்வாகத்தின்கீழ் ஆட்சி செய்யப்பட்டது.

போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், பிரான்சியர் போன்று அன்னிய நாடுகளில் தமது வர்த்தகத்தை விருத்திசெய்ய முயன்ற மற்றுமொரு அன்னியர் ஆங்கிலேயராவர். அன்று தொட்டு இன்றுவரை தமிழ்ப் பிரதேசமாக விளங்கிவரும் திருகோணமலைப் பிரதேசம், ஈழத்தின் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ளது. இப்பிரதேசத்தில் காணப்படும் துறைமுகம் இயற்கை அமைப்புடன் அமைந்த பாரிய துறைமுகமாகக் காணப்படுவதோடு, உலகநாடுகளுடனான கடற்போக்குவரத்தில் ஒரு மையமாகவும் விளங்குகின்றது. ஆங்கிலேயர் வர்த்தகரீதியாகக் கீழைத்தேசங்களில் தமது ஆதிக்கத்தைப் பெருக்க முனைந்தமையால், இலங்கையின் இயற்கைத்துறைமுகமான திருகோணமலைத் துறைமுகத்தைக் கி.பி 1795 ஆம் ஆண்டு கைப்பற்றினர். இதனைத்தொடர்ந்து, ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றியிருந்த பல துறைமுகங்களையும், ஆங்கிலேயர் தம்வசப்படுத்தினர். ஈழத்தின் தமிழ்ப்பிரதேசங்கள் கி.பி 1795ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயர் வசமானது. கி.பி 1796 இல் கோட்டை இராச்சியத்தையும் கைப்பற்றினர்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியமும், கோட்டை இராச்சியமும் ஆங்கிலேயர் வசமானபோதிலும் கண்டி இராச்சியம் கி.பி 1815 ஆம் ஆண்டுவரை சுதந்திர இராச்சியமாகவே காணப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் தாம் கைப்பற்றிய யாழ்ப்பாணம், கோட்டை ஆகிய இரு பிரதேசங்களையும் இந்தியாவிலுள்ள சென்னை என்ற இடத்திலிருந்தே நிர்வகித்தனர். ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை விரும்பாதோர் அடிக்கடி கலவரம்

செய்து வந்தனர். இதனைக் கருத்திற்கொண்ட ஆங்கில நிர்வாகம், இலங்கைக்கென ஒரு தேசாதிபதியை நியமிக்க முடிவு செய்தது. இதன் பிரகாரம், ஆங்கிலேயராட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் இடம் பெறும் கலவரங்களை அடக்கவும், ஆட்சி நிர்வாகத்தை நெறிப்படுத்தவும், கி.பி 1798 ஆம் ஆண்டு பிரடெரிக் நோர்த் என்பவர் இலங்கையின் முதல் தேசபதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். கி.பி 1802 ஆம் ஆண்டு இலங்கை, பிரித்தானிய அரசின் ஆளுகைக்குட்படுத்தப்பட்ட குடியேற்றநாடாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. கண்டியரசு தவிர்ந்த ஈழத்தின் ஏனைய பிரதேசங்களை, ஆங்கிலேயர் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவந்தனர்.

கண்டியரசர்கள் ஒல்லாந்தருக்கோ, ஆங்கிலேயருக்கோ திறை செலுத்தாது சுதந்திர அரசர்களாகவே காணப்பட்டனர். ஆங்கிலேயராட்சிக்காலத்தில் கண்டியை ஆட்சி செய்தவன் இராஜசிங்கன் என்னும் தமிழ் அரசனேயாவான். இவனே இலங்கை வரலாற்றில் விக்கிரமஇராஜசிங்கன் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றான். பிரடெரிக் நோர்த்தின் பின் கி.பி 1812 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் தேசாதிபதியாக றொபேட் பிரௌன்றிக் என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

ஆங்கில அரசிற்கு அடிபணியாதிருந்த இராஜசிங்கன், எதிரிகளால் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டுக் கைது செய்யப்பட்டான். இதனைத்தொடர்ந்து கி.பி 1815 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயருக்கும் கண்டிப்பிரதானிகளுக்குமிடையே ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையின்படி, கண்டிப்பிரதேசமும் ஆங்கிலேயர் வசமானது. இலங்கை வரலாற்றில் இதனைக் கண்டி உடன்படிக்கை என்று குறிப்பிடுவர். கி.பி 1815 ஆம் ஆண்டு இலங்கை முழுவதையும் தமதாட்சியின் கீழ்க் கொண்டு வந்த ஆங்கிலேயர், கி.பி 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரம் அடையும்வரை, தமது ஆதிக்கத்தில் வைத்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை முழுவதும் பிரிட்டிஸாரின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட பின்னர், இலங்கையின் பொருளாதாரம் ஏற்றுமதிப் பொருளாதாரமாகியது. கிழக்கிந்திய கம்பனிக்குரியதாகக் கருதப்பட்ட கறுவா ஏற்றுமதியை ஆங்கிலேயர் இலங்கைக் குரியதாகி, கோப்பிச் செய்கையை விருத்தி செய்து, வர்த்தகரீதியான முன்னேற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதோடு அரசநிர்வாகம் சீரடையவும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இலங்கையில், ஆங்கிலேயர் தமது ஆட்சிமுறையை நடைமுறைப்படுத்த வில்லியம் கோல்புறாக், சார்ள்ஸ் கமெரன் எனும் இரு கமிஷனர்களை இங்கிலாந்திலிருந்து இலங்கைக்கு அனுப்பினர். இக்காலப்பகுதியில் இங்கிலாந்தின் மன்னராக விளங்கியவர் நான்காம் வில்லியம் என்னும் மன்னராவர். வில்லியம் கோல்புறாக், இலங்கையிலே ஏற்கெனவே காணப்பட்ட ஆட்சிமுறையை ஆராய்ந்து, விரிவான அறிக்கையொன்றினை மன்னரிடம் சமர்ப்பித்தார். இலங்கையில் நிருவாக சபையொன்றும், சட்டசபையொன்றும் நிறுவப்பட வேண்டுமெனவும், இச்சபைகளில் ஐரோப்பியரும், இலங்கையரும் அங்கம் வகிக்கவேண்டுமெனவும் தனது சிபார்சிலே தெரிவித்தார்.

கோல்புறாக் அவர்களுடைய சிபார்சு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. தமிழ், சிங்கள இனத்தவர்கள் பின்பற்றிய மரபு முறைகள், ஆட்சிப்பிரதேசங்கள் யாவற்றிலும் மாற்றத்தையேற்படுத்தி, இலங்கையர் என்ற ஒருமைப்பாட்டுடன், பொதுச்சட்டமொன்றை இயற்றுவதற்குக் கோல்புறாக் கமிஷன் முயன்றது. யாழ்ப்பாணம், கோட்டை, கண்டி இராச்சியங்கள் யாவும் ஒரேவிதமான நிர்வாகம், நீதிபரிபாலனத்தின் கீழ் கி.பி 1833 ஆம் ஆண்டு ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது.

இலங்கையின் ஆட்சி நிர்வாகத்தை இலகுவாக்கும் பொருட்டு ஆங்கிலேயர், இலங்கையை ஐந்து மாகாணங்களாகப் பிரித்தனர். இவை வடமாகாணம், கீழ்மாகாணம், தென்மாகாணம், மேல்மாகாணம், மத்தியமாகாணம் என வகுக்கப்பட்டன. வடமாகாணத்தின் தலைநகராக யாழ்ப்பாணமும், கிழக்குமாகாணத்தின் தலைநகராகத் திருகோணமலையும், தென்மாகாணத்தின் தலைநகராகக் காலியும், மேல்மாகாணத்தின் தலைநகராகக் கொழும்பும், மத்தியமாகாணத்தின் தலைநகராகக் கண்டியும் விளங்கின.

கி.பி 1845 ஆம் ஆண்டு, ஆட்சி நிர்வாகம், போக்குவரத்து வசதி இவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு, மேல் மாகாணத்துடன் இணைந்து காணப்பட்ட சிலாபம், புத்தளம் மற்றும் குருநாகல் பிரதேசத்தையும் இணைத்து, ஆறாவது மாகாணமாக வடமேல் மாகாணம் உருவாக்கப்பட்டது. கி.பி 1873 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் தேசாதிபதியாக விளங்கிய கிரகரி என்பவர், வடமாகாணத்துள் அடங்கிய அநுராதபுரப் பிரதேசத்தைப்பிரித்து, அதனுடன் தம்மங்கடவை என்ற பிரதேசத்தையும் இணைத்து, வடமத்திய மாகாணத்தை உருவாக்கினார். இவ்வாறே கி.பி 1886 இல் ஏனைய

மாகாணங்களுடன் இணைந்திருந்த வதுளை, வெல்லவாய, புத்தல ஆகிய பிரதேசங்களை உள்ளடக்கிய ஊவாமாகாணம் உருவாக்கப்பட்டது. கி.பி 1889 ஆம் ஆண்டு கேகாலை, இரத்தினபுரிப்பகுதிகளை உள்ளடக்கிய சப்ரகமுவ மாகாணம் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வாறு ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில், இலங்கைத்தீவு ஒன்பது மாகாணங்களைக் கொண்ட பிரதேசமாக விளங்கியது.

ஆட்சி நிர்வாகம், போக்குவரத்து வசதி இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு மாகாண இணைப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டமையினால் தமிழரின் பாரம்பரிய பிரதேசங்கள் பல வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களினின்றும் பிரிக்கப்பட்டு ஏனைய மாகாணங்களுடன் இணைய நேர்ந்தது. இவற்றோடு காலங்காலமாகப் போற்றிவந்த நீதிபரிபாலன முறையான தலைவரிமுறையும் வழக்கற்றுப்போனது. ஆங்கிலேயரின் இத்தகைய ஆட்சி நிர்வாகமுறையினால் ஈழத்தமிழர்கள் தமது பாரம்பரிய நிலப்பிரதேசங்களையும், மரபுகளையும் இழக்க நேர்ந்தது. தமிழரின் இன்றைய நிலைக்கு வித்திட்ட காரணிகளாக, ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி நிர்வாக அமைப்புக் காணப்பட்டது.

இலங்கையின் நிர்வாகத்தை நெறிப்படுத்த ஒரு சட்டசபையும், நிர்வாகசபையும் நிறுவப்பட வேண்டுமெனவும், இச்சபைகளில் ஐரோப்பியர் உட்பட, இலங்கையரும் அங்கம் வகிக்க வேண்டுமெனவும், வில்லியம் கோல்புறாக் தனது சிபார்சிலே தெரிவித்திருந்தார். இவரது சிபார்சின்படி 1835 ஆம் ஆண்டு சட்டநிருபணசபையொன்று நிறுவப்பட்டது. இச்சபையில் ஒன்பது உத்தியோகபூர்வ அங்கத்தினரும், ஆறு உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தினரும் தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். உத்தியோகப்பற்றற்ற ஆறுபேரில் மூவர் ஐரோப்பியர். மூவர் இலங்கையர். கோல்புறாக்கின் சிபார்சின்பேரில், அரசியல்பிரிவுகள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு ஓர் அரசநிர்வாகத்தின் கீழ் இலங்கையின் ஆட்சிநிர்வாகம் கொண்டுவரப்பட்டது. கி.பி 1910 ஆம் ஆண்டுவரை கோல்புறாக்கின் சிபார்சின்படி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகமுறையே இலங்கையெங்கும் காணப்பட்டது.

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில், அடியெடுத்துக் கொடுத்த தமிழராகிய சேர்.முத்துக்குமாரசுவாமி என்பவர் 1862 ஆம் ஆண்டு முதல் 1879 ஆம் ஆண்டுவரை இலங்கையின் சட்டசபை அங்கத்தவராக விளங்கினார். 1879 ஆம் ஆண்டு சேர்.முத்துக்குமாரசுவாமி காலமானதைத் தொடர்ந்து, இவரது

மருமகனாகிய சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் சட்டசபை அங்கத்தவரானார். தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இவரது கருத்துக்கள் அன்றைய அரசியலில் முக்கிய இடம் பெற்றதோடு, தேசியத்தலைவராகவும் மதிக்கப்பட்டார்.

இலங்கையிலே காணப்பட்ட இனஅடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவத்தை எதிர்த்து, அரசியல் சீரமைப்புச் செய்யப்படவேண்டுமெனத் தமிழ், சிங்கள இனத்தவர்கள் ஆங்கில அரசிடம் வற்புறுத்தினர். கி.பி 1912 ஆம் ஆண்டு முதன்முதலாகச் சட்டசபை திருத்தியமைக்கப்பட்டபோது, உத்தியோகப்பற்றற்ற பத்து அங்கத்தவர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இவர்களுள் படித்த இலங்கையருக்கான பிரதிநிதித்துவத்தைப்பெறச் சிங்கள இனத்தவரான, டாக்டர் மார்க்கஸ் பெர்ணாண்டோ என்பவருடன், சேர். பொன். இராமநாதன் என்பவர் போட்டியிட்டு வெற்றியீட்டினார். அக்காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட சிங்கள, முஸ்லீம் இனக்கலவரம் காரணமாகச் சிங்கள இனத்தவர்கள் பாதிக்கப்பட்டபோது, இங்கிலாந்துவரை சென்று சிங்கள இனத்தவருக்காகச் சேர்.பொன் இராமநாதன் குரல் கொடுத்தார். சுயாட்சியில் ஆர்வங்கொண்ட இவர் 1930 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

சேர்.பொன் இராமநாதனின் சகோதரரான, சேர்.பொன் அருணாசலம் என்பவர் இலங்கையின் சட்டச் சீர்திருத்தத்திற்கான ஒரு அமைப்பாக, 1919 ஆம் ஆண்டு இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பை உருவாக்கி, இதன் தலைவராகவும் விளங்கினார். இலங்கையர் என்ற உணர்வை வைத்து இலங்கைமக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைகளைப் பேணுவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பாக இது காணப்பட்டது. தமிழர் சிங்களவர் என்ற பேதமின்றி இலங்கையர் என்ற உணர்வில் அமைக்கப்பட்ட இந்த அமைப்பின் தலைவராக ஒரு தமிழர் விளங்கியுள்ளார். ஆனால் இந்த உணர்வின்றும் வெளிப்பட்டுத் தமிழர், சிங்களவர் என்ற வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தித் தமிழர் தமது சுயநிர்ணய உரிமைகளைப் பேணும் செயலுக்கு அடிப்பட்டவர்களாக அன்றைய சிங்கள அரசியல்வாதிகள் காணப்பட்டனர்.

இனவாரியான பிரதிநிதித்துவத்தால் இலங்கையர் என்ற உணர்வு மறைந்து தமிழர், சிங்களவர் என்ற இன வேறுபாடு ஏற்படக்கூடும் என்பதை உணர்ந்த சேர். பொன். அருணாசலம், இவ்விடயம்பற்றி ஆராயத் தேசிய காங்கிரசைக் கூட்டினார். அன்று இனவாரியான பிரதிநிதித்துவத்தை

எதிர்த்தும், பிரதேசவாரிப்பிரதிநிதித்துவத்தை ஆதரித்தும் குரல் கொடுத்தவர்கள் தமிழர்கள் என்பதை இன்றைய பேரினவாத அரசியல்வாதிகள் உணரவேண்டும்.

1922ஆம் ஆண்டு சேர். பொன். அருணாசலம் அவர்களுக்குச் சட்டசபையில் இடம் ஒதுக்கிக் கொடுப்பதாக, அன்றைய இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களான சேர். ஜேம்ஸ் பீரிஸ், ஈ.ஜே. சமரவிக் கிரம ஆகியோர் எழுத்து மூலமான வாக்குறுதியை அளித்திருந்தனர். இதேவேளை இலங்கையின் தேசிய இனங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் முறையில் மேல்மாகாணத்தில் (கொழும்பு) ஒரு தமிழ்பிரதிநிதிக்கு இடம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென இவர் முன்வைத்த கோரிக்கையைத் தேசிய காங்கிரசின் சிங்கள உறுப்பினர்கள் நிராகரித்தனர்.

இதனால் அதிருப்தியுற்ற சேர்.பொன். அருணாசலம் மும் மற்றும சில தமிழ் உறுப்பினர்களும் தேசிய காங்கிரசை விட்டு வெளியேறினர். தமிழ்மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் உரிமை மறுக்கப்பட்டதைத் தமிழ்த்தேசியத்தலைவர்கள் அன்றே உணர்ந்து செயற்பட்டிருக்க வேண்டும். தேசிய உணர்வுடன் செயற்பட்டு வந்த சேர். பொன். அருணாசலம் அவர்கள், முதன்முறையாகத் தேசியம் என்ற குறிக்கோளினின்றும் விலகித் தமிழ்மக்களுக்கென ஓர் அமைப்பை நிறுவ முன்வந்தார். பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை முன்வைத்து, தேசியகாங்கிரசை விட்டு வெளியேறிய சேர்.பொன்.அருணாசலம், தமிழ்மக்களுக்கான அமைப்பெனக் கூறி, மகாசனசபா என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார்.

இந்நிலையில், இலங்கை மக்களின் அரசியல் சீரமைப்புக் கோரிக்கையைத் தொடர்ந்து, 1924 ஆம் ஆண்டு, மக்கள் தமது பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையில், சில அரசியற் சீர்திருத்தங்களை ஆங்கிலேயஅரசு முன்வைத்தது. இதன்படி நாற்பத்தியாறு பேர் கொண்ட சபையொன்று நிறுவப்பட்டது. இச்சபை அரசுகார்பான 12 பிரதிநிதிகளையும், 34 தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளையும் கொண்டதாகக் காணப்பட்டது. இதன் மூலம் தமிழ், சிங்கள இனத்தவர்களின் பிரதிநிதிகள் சமமாகக் காணப்படனர். தெரிவு செய்யப்பட்ட 34 அங்கத்தவர்களில், 23 பேர் பிரதேசவாரியாகவும், 6 பேர் சமூகங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அங்கத்தினராகவும் காணப்பட்டனர். தேசிய காங்கிரசால் நிராகரிக்கப்பட்ட மேல்மாகாணத் (கொழும்பு) தமிழருக்கான பிரதிநிதித்துவம் இத்திட்டத்தில் காணப்பட்டமை

குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் இத்திட்டத்திலும் குறைபாடுகள் காணப்பட்டன. இலங்கைமக்கள் அனைவரும் சமமான வாக்குரிமை பெற்றிருக்கவில்லை. இக்காலப்பகுதியில் சுமார் நாலு சதவிகிதத்தினரே வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்றவராகக் காணப்பட்டனர்.

இக்காலப்பகுதியில், அயல்நாடாகிய இந்தியாவில் ஏகாதிபத்தியத்தினின்றும் விடுதலைபெறும் உணர்வு, மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. இச்சுயாட்சி உணர்வு இலங்கையிலும் காணப்பட்டது. இந்நிலையில் இலங்கை ஆட்சியமைப்பில் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்யப் பிரித்தானிய அரசு முன்வந்தது. இதற்கென 1927 ஆம் ஆண்டு டொனமூர் பிரபு என்பவர் தலைமையில் ஒரு ஆணைக்குழுவை இலங்கைக்கு அனுப்பியது. டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் வருகை, தமிழருக்குச் சாதகமான நிலையை ஏற்படுத்தவில்லை. தமிழ் இனத்தவர்களுக்கும், சிங்கள இனத்தவர்களுக்கும் சமமான அங்கத்துவ உரிமையைத் தமிழர்கள் கோரினர். தமிழர்களின் கோரிக்கையை ஏற்காது நிராகரித்த டொனமூர் ஆணைக்குழு, இன அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவத்தை மறுத்து, பிரதேசவாரியான பிரதிநிதித்துவத்தைச் சிபார்சு செய்தது. இலங்கைத் தமிழ்மக்கள் தமது உரிமைகளை இழக்க இச்சிபார்சே காரணமாக அமைந்தது. இனவாதத்தைக் கட்டியெழுப்ப ஆங்கிலேய அரசு காரணமாயிருந்ததை அன்றைய தமிழ்த்தலைவர்கள் பரிபூரணமாக உணர்ந்து செயற்படவில்லை.

பிரதேசவாரிப்பிரதிநிதித்துவத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் வகையில் 1931 ஆம் ஆண்டு டொனமூர்க்குழுவின் சிபார்சின்படி, 61 பேர் கொண்ட சபையொன்று நிறுவப்பட்டது. இவர்களில் 50 பேர் பொதுத்தேர்தல் மூலமும், 8 பேர் நியமன அங்கத்தவராகவும், 3 பேர் அரசாதிக்காரிகளின் லுமிருந்து தெரிவு செய்யப்பட முடிவு செய்யப்பட்டது.

டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் பிரதேசவாரிப்பிரதிநிதித்துவத்தைத் தமிழ்த் தலைவர்கள் எதிர்த்த போதிலும் எவ்வித பயனும் ஏற்படவில்லை. இந்நிலையில் முற்போக்குச்சிந்தனையுடைய தமிழ் இளைஞர்கள் சேர்ந்து இளைஞர் காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பை யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாக்கினர். டொனமூர்ச்சீர்திருத்தம் தமிழ், சிங்கள இனவாதத்திற்கு வித்திடுவதாகக் கூறி, 1931 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலைத் தமிழர்கள் பகிஷ்கரித்தனர். இதனால்

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திற்கான நான்கு தொகுதிகளுக்குமுரிய அங்கத்தவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கவில்லை. இத்தேர்தல் மூலம் 38 சிங்கள இனத்தைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களும், 6 தமிழ் இனத்தைச் சார்ந்தோரும் அரச சபையில் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றனர்.

1934 இல் சிங்களத் தலைவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து சிங்கள அமைச்சர்களைக் கொண்ட சபையொன்றை உருவாக்கினர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் சிறுபான்மையினர் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். இந்நிலையில், தமிழர்கள் தேர்தலைப் பகிஷ்கரிப்பதால் நன்மையேதும் ஏற்படப்போவதில்லையெனக் கூறி, 1936 ஆம் ஆண்டு டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் சிபார்சின் அடிப்படையில் நடைபெற்ற தேர்தலில், பிரபல சட்டத்தரணியான திரு. ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் என்பவர் போட்டியிட்டுச் சட்டசபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். தெற்கில், திரு.பிலிப் குணவர்த்தனா, திரு.என்.எம். பெரேரா ஆகியோரும் சட்டசபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

1934 இல் உருவாக்கப்பட்ட சிங்கள அமைச்சரவையினால் சிறுபான்மையினங்கள் பாதிக்கப்படக் கூடும் என்ற அச்சத்தில், 1936 ஆம் ஆண்டு ஜன் மாதம், பாராளுமன்றத்தில் சமநிலைப் பிரதிநிதித்துவத்தைத் திரு.ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் கோரினார். இலங்கையிலுள்ள எல்லா இனங்களும் சமத்துவத்துடன் வாழ வேண்டும் என்ற நிலைப்பாடுடையவராகக் காணப்பட்ட திரு.ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், (ஐம்பதுக்கு ஐம்பது) 50 : 50 என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தார். சிறுபான்மையினத்தவரின் எதிர்காலத்தை நன்குணர்ந்து, சட்டசபையில் 50 சதவீத ஆசனங்களைச் சிங்களவருக்கும், 50 சதவீத ஆசனங்களைச் சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்தோருக்கும் ஒதுக்க வேண்டுமென்று திரு.ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் கோரினார். இதனால் சிறுபான்மையினத்தவருக்கு ஊறுவிளைவிக்கும் எந்தச் சட்டத்தையும், பெரும்பான்மையினத்தவரான சிங்களப் பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றத்திற்குக் கொண்டுவருவதைத் தடுக்க முடியும் எனக் கருதினார். திரு.ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்களின் ஐம்பதுக்கு ஐம்பது என்ற கோரிக்கை அரசியலமைப்பில் இடம் பெற்றிருக்குமானால், இலங்கையின் சிறுபான்மை இனங்களுக்கெதிரான எச்சட்டமும் நிறைவேற வாய்ப்பிருந்திருக்காது.

1944 ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் இலங்கையின் ஒரே உத்தியோகபூர்வ மொழியாகச் சிங்களமொழியை

ஆக்கவேண்டுமென்ற பிரேரணையைத் திரு.ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா முன்வைத்தார். இப்பிரேரணைக்குத் திரு.வி. நல்லையா ஒரு திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தார். அதன்படி, சிங்களமும், தமிழும் இலங்கையின் உத்தியோகபூர்வ மொழிகளாக இருக்கவேண்டுமெனக் கோரினார். எனினும் அப்பிரேரணை ஏற்றுக்கொள்ளப் படவில்லை. சட்டசபையில் 'சிங்களம் மட்டும்' என்ற பிரேரணை முன்வைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, 1944 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம், திரு.ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்களால் அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது. இக்கட்சி தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடவும், தமிழ் மக்களின் நலன்களைக் காக்கவும் அமைக்கப்பட்டது.

இலங்கை ஆட்சியமைப்பில் சில சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளச் சோல்பரி ஆணைக்குழு 1944 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்தது. 1945 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம், கொழும்பு நகரமண்டபத்தில் அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ், சோல்பரி ஆணைக்குழு முன் இருநாட்களாகச் சாட்சியமளித்தது. தமிழர்கள் இலங்கைத்தீவின் ஆதிக் குடிகள் என்பதையும், ஐரோப்பிய கடலோடிகள் இலங்கைக்கு வருமுன், தமிழர்கள் சுதந்திர அரசைக்கொண்டு ஆட்சி செய்தமையையும், திரு.ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் சோல்பரிக் கமிஷனிடம் எடுத்துரைத்தார். சிங்கள இனவாதப்போக்குடையோர், தமிழருக்கு இழைத்த அநீதிகளை விரிவாகக் கூறினார். திரு. டி.எஸ்.சேனநாயகா, நிர்வாக சபையில் காணி அபிவிருத்தி, விவசாயத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்த காலத்தில், எவ்வாறு திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களைத் தமிழ்ப்பகுதிகளில் நிறுவினார் என்பன போன்ற பாதிப்புக்களைச் சுட்டிக் காட்டினார். 50:50 என்ற கோரிக்கையை ஆணித்தரமாக முன்வைத்தார். எனினும் சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் அரசியலமைப்பில் திரு.ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் முன்வைத்த, சமநிலைப் பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கை முற்றாக நிராகரிக்கப்பட்டுக் காணப்பட்டது.

சோல்பரி ஆணைக்குழு, சமநிலைப் பிரதிநிதித்துவத்தை ஒதுக்கி, சோல்பரி அரசியல் அமைப்பின் 29 வது பிரிவின்படி தமிழ் மக்களுக்கு உரிமை கொடுப்பதாகத் தெரிவித்தது. இதன் மூலம் பெரும்பான்மையினத்தவரின் அதிகாரத்திலிருந்து சிறுபான்மையினத்தவருக்குப் பாதுகாப்புக் கிடைக்குமெனவும் உறுதியளிக்கப்பட்டது. எனினும் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் இச்சட்டத்தைப் பூரணமாக ஒதுக்கித்

தள்ளினர். 65 வீத பிரதிநிதித்துவம் சிங்களவருக்கும், 35 வீத பிரதிநிதித்துவம் தமிழருக்கும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில், அரசியல் அமைப்பில் 29 வது சரத்தை சோல்பரிஆணைக்குழு இணைத்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்திற்கோ, அன்றி மதத்திற்கோ சலுகை வழங்காதவாறு இச்சரத்துக் காணப்பட்டது. இது வாக்கெடுப்பிற்கு விடப்பட்டபோது, தேசியசபையின் தலைவராக இருந்த திரு.டி.எஸ்.சேனநாயகா 'சிறுபான்மை இன மக்களுக்கு நான் ஒரு உறுதியை வழங்குகிறேன். நீங்கள் துன்புறுத்தலுக்குள்ளாவீர்கள் என்று அஞ்சத் தேவையில்லை' என உறுதியளித்தார். இவ்வாறு வாக்களித்த திரு.சேனநாயகா சுதந்திர இலங்கையின் தேசியக்கொடியைத் தீர்மானித்தபோது முற்றுமுழுதாகச் சிறுபான்மையினங்களின் கருத்துக்களைப் புறக்கணித்துப் பெரும்பான்மையினத்தவருக்குச் சார்பாகச் செயற்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் சிறுபான்மையினருக்குப் பாதுகாப்பளிக்குமெனக் கூறப்பட்ட 29 வது சரத்து, வாக்கெடுப்பிற்கு விடப்பட்டபோது, திரு.ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் தலைமையிலான தமிழ்க்காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளவில்லை. சிறுபான்மையினத்தவருக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் என்று கொண்டுவரப்பட்ட 29வது சரத்தினைப் பெரும்பான்மையின, சிங்கள அரசியல்வாதிகள் கருத்தில் கொள்ளாது, பிரஜாவுரிமைச் சட்டங்களையும், மொழிச்சட்டங்களையும் காலத்திற்குக் காலம் நிறைவேற்றிச் சிறுபான்மையினத்தவரைப் புறங்கணித்தனர்.

சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் அரசியல்அமைப்புச் சீர்திருத்தம் தேசியசபையில் வாக்கெடுப்பிற்கு விடப்பட்ட போது, தமிழ்க் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் தவிரந்த ஏனைய 54 பேரில் 51 பேர் சாதகமாகவும், 1 கண்டிச் சிங்களவர் உட்பட, 3 பேர் எதிர்த்தும் வாக்களித்தனர். சோல்பரி ஆணைக் குழுவின் சிபார்சின் அடிப்படையில், 1948 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 4 ஆந்திகதி இலங்கைக்குச் சுயாட்சி வழங்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தின் அரசரை ஏற்றுக்கொண்டு, இலங்கையர் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தினர். இதனை டொமினியன் அந்தஸ்து முறையிலான அரசியலமைப்பாகக் கருதமுடியும்.

1947 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் முதல் தேர்தல் நடைபெற்று,சம்பிரதாயபூர்வமான முதலாவது இலங்கைப் பாராளுமன்றம், 1948 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 4ஆந் திகதி

திரு. டி.எஸ். சேனநாயகா தலைமையில் ஆரம்பமானது. இலங்கையின் தேசியக்கொடியின் சின்னமாகச் சகல இனத்தவர்களும் தமது வழிபாட்டிடமாகக் கருதும், சிவனொளிபாதமலை இடம்பெற வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தமிழ்த் தலைவர்கள் முன்வைத்தனர். இதனை நிராகரித்த திரு.டி.எஸ். சேனநாயகா, இலங்கையின் தேசியக் கொடியில் சிங்கத்தைச் சின்னமாக்கிப் பெரும்பான்மையினத்தவரைத் திருப்தி செய்தார்.

இலங்கைத்தீவினைப் பிரித்தானியர் கைப்பற்றிய காலம் முதல், தமிழர்களின் இறைமை பறிக்கப்பட்டு விட்ட தெனவும், 1948 இல் பிரித்தானியர் இலங்கைத்தீவினை விட்டு வெளியேறியபோது, தமிழர்களின் இறைமையைத் தமிழர்களிடம் கொடுக்கவில்லை என்றும், தமிழ்த்தலைவர்கள் முறைப்பாடு செய்துவந்தனர். இலங்கைத்தீவிற்குச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டபோது, சிங்கள இனத்தவர்களுக்கு மட்டுமே சுதந்திரத்தை வழங்கித் தமிழ்மக்களைச் சிங்களமக்களின் கைகளில் ஒப்படைப்பதில் இருக்கும் ஆபத்தினைப் பிரித்தானியர்கள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு முன்பிருந்தே, பல ஆண்டுகளாகச் சிங்களவரினால் தமிழரின் இறைமைகள் பறிக்கப்பட்டதை அறிந்தும், பிரித்தானியர் பிரித்தானும் உத்தியைக் கையாண்டு ஓரினச் சார்பாக நடந்தமையே, இன்று தமிழ்மக்கள் தமது தாயக பூமியை மீட்கும் போராட்டமாக முடிவுபெற்றுள்ளது.

இனவாரிரீதியில் இலங்கையின் நாடாளுமன்றச் சபை உறுப்பினரைத் தெரிவு செய்யும் முறையினை ஆராய்வதற்கேனும் முன்வராத, ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் அன்றைய போக்கினாலேயே இலங்கையின் ஆதிக்குடிகளாகிய தமிழ் மக்கள் சிறுபான்மை இனத்தவர்களாகவும், இலங்கை பௌத்த நாடாகவும் மாறநேர்ந்தது. 1619 ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 5ஆந்திகதி போத்துக்கேயரிடம் பறிபோன தமிழரின் இறைமையும் உரிமையும் போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் வழியாக, 1948 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 4 ஆந் திகதி சிங்களவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது என்பதே உண்மை நிலையாகும்.

-----00000-----

சுதந்திர ஈழமும், ஈழத்தமிழர் நிலையும்

இலங்கை சுதந்திர நாடாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட போதிலும், தமிழர்கள் பல்வேறுவிதமான தாக்கங்களை பெரும்பான்மையின அரசிடமிருந்து எதிர்நோக்கும் நிலை காணப்பட்டது. சுதந்திரம் கிடைத்து ஒரு வருடம் நிறைவு பெறுமுன்னரே தமிழர்கள் பல பாதிப்புக்களைச் சந்தித்தனர். பிரித்தானிய அரசின் சீர்திருத்தங்களின் பின் இலங்கையின் முதல் பிரதமராகத் திரு.டி.எஸ். சேனநாயகா பதவியேற்றார். 1948 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட்மாதம் கொண்டுவரப்பட்ட குடியகல்வுச்சட்டம், 1949 இல் கொண்டுவரப்பட்ட குடியரிமைச் சட்டம் இவற்றின் காரணமாகப் பத்து இலட்சம் இந்தியத் தமிழர்கள் தமது வாக்குரிமையை இழந்தனர்.

இலங்கை ஆங்கிலேயரின் வசமானபோது, கி.பி. 1827 ஆம் ஆண்டளவில் இந்தியாவின் தென்மாநிலத்திலிருந்து இலங்கையின் தேயிலைத்தோட்டங்களில் வேலைசெய்வதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட தமிழர்கள் இலங்கையின் மலையகப்பகுதிகளில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். இவர்கள் இந்தியவம்சாவளியினரென அழைக்கப்பட்டனர். இலங்கையில் நடைபெற்ற பல பாராளுமன்றத்தேர்தல்களில் வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்றவர்களாக இவர்கள் காணப்பட்டனர். இனவாதக்கொள்கையின் அடிப்படையில் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத்தினால், பத்து இலட்சம் இந்தியத் தமிழர்கள் தமது வாக்குரிமையை இழந்தனர். இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக இரத்தம் சிந்தி உழைத்த இந்தியத் தமிழ் மக்களை 'நாடற்றவர்கள்' ஆக்கியதோடு, பாராளுமன்றத்தில் தமிழ்மக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தையும், குடியரிமைச் சட்டம் குறைத்தது. இதன் மூலம் பாராளுமன்றத்தின் 7 தொகுதிகளுக்குத் தங்கள் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்யும் உரிமையையும், 14 தொகுதிகளில் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கும் உரிமையையும் இம்மக்கள் இழந்தனர். இந்நிலை பெரும்பான்மை இனத்தவர்களுக்குச் சாதமாகவே காணப்பட்டது.

இச்சட்டத்தினால் தமிழ்மக்கள் கொதிப்படைந்து காணப்படனர். தமிழ்மக்களால் நாட்டில் குழப்பமேற்படா

திருக்கவும் இந்திய, பிரித்தானிய அரசின் எதிர்ப்புக்களைச் சமாளிக்கவும், திரு. டி.எஸ். சேனநாயகா முயற்சித்தார். இச்சந்தர்ப்பத்தில், 'அரசுடன் ஒத்துழைத்தால், தமிழ்ப் பிரதேசங்களை அபிவிருத்தி செய்ய முடியும்' என்ற கருத்தை முன்வைத்து தமிழ்மக்களின் அரசியல் தலைவராகக் கருதப்பட்ட திரு.ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குத் தனது ஒத்துழைப்பை ஈந்தார். ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் ஆட்சியில் கைத்தொழில், மீன்பிடி இலாகா அமைச்சர் பொறுப்பு இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

இந்தியத்தமிழர்களின் குடியரிமையைப் பறிக்கும் சட்டத்தினால் அகில இலங்கைத் தமிழ்க்காங்கிரஸ் பிளவுபட்டது. திரு.எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம், திரு.சி.வன்னிய சிங்கம் போன்றோர் அகில இலங்கைத்தேசியகாங்கிரசிலிருந்து விலகி, இலங்கைச்சமஷ்டிக் கட்சியை ஆரம்பித்தனர்.

'ஒற்றையாட்சியின் இனஒடுக்குமுறைகளினின்றும், தமிழர் விடுதலை அடைய வேண்டும்' என்ற கொள்கை கொண்டதாகச் சமஷ்டிக்கட்சி விளங்கியது. பாரம்பரிய பிரதேசங்களைக் கொண்ட இரு இனம் சுயமரியாதையுடன் வாழ, ஒற்றையாட்சி ஏற்றதல்லவென்றும், சமஷ்டி ஆட்சி முறையே ஏற்றதெனவும் இக்கட்சி எடுத்துரைத்தது. தமிழ்மக்கள் சுதந்திரமாகவும், சுயமரியாதையுடனும் வாழ்வதைத் தடுப்பதே பேரினவாத அரசின் கொள்கையாகக் காணப்படுவதாக இக் கட்சி கூறியது. இப்பிரச்சினைகளைத்தீர்க்க ஒரேயொரு வழி, 'ஐக்கிய இலங்கை சமஷ்டியில் ஓர் அங்கமாக இலங்கைத்தமிழர் ஓர் சுயாட்சியை நிறுவுவதே' எனக் கூறி, இலங்கைவாழ் தமிழ்மக்கள் சுயாட்சியைப் பெறும் இலக்கை நோக்கிச் செயற்பட்டது.

ஐக்கியதேசியக்கட்சியிலேற்பட்ட கருத்து முரண்பாடு காரணமாக அக்கட்சியினின்றும் விலகிய திரு.எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயகா, சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியை ஆரம்பித்தார். இப்புதிய கட்சி, மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றுக் காணப்பட்டது. இதன் பயனாக, 1956ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் பிரதமராகத் திரு. எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகா தெரிவு செய்யப்பட்டார். இத்தேர்தலில் சமஷ்டிக்கட்சியான தமிழரசுக்கட்சி, தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் அமோக வெற்றியீட்டியது. சிங்கள தேசியஉணர்விற்கு சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி வித்திட்டதுபோல, தமிழ்தேசிய உணர்விற்குச் சமஷ்டிக் கட்சியினர் வித்திட்டனர்.

1956 ஆம் ஆண்டு திரு பண்டாரநாயக்காவின் வெற்றியினால் அரசும், பாராளுமன்றமும் பெரும்பான்மையினருக்கே உரியது என்ற வேகம் சிங்கள இனத்தவரிடையே காணப்பட்டது. 1956 ஆம் ஆண்டு யூன்மாதம் சிங்களத்தை ஆட்சிமொழியாக்கும் 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தினை அன்றைய இலங்கைப் பிரதமரான திரு.எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகா, பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தார். சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தனது தேர்தல் பிரகடனத்தில் சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இருமொழிகளும் அரசகரும மொழிகளாக வேண்டும் என்று கூறியதை மறந்து, 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தைச் சமர்ப்பித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1956 ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 5ஆந் திகதி, சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை எதிர்த்துத் தமிழரசுக்கட்சியினர், கொழும்பிலுள்ள பாராளுமன்றத்திற்கு முன்னுள்ள காலிமுகத் திடலில், சாத்வீகப்போராட்டமான சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபட்டனர். சத்தியாக்கிரகம் செய்த தமிழரசுக்கட்சியினர், சிங்களப் பொலிசாரால் தாக்கப்பட்டனர். இத்தாக்குதலைப் பாராளுமன்ற மாடியிலிருந்து திரு. பண்டாரநாயகா பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும், கட்டவிழ்க்கப்பட்ட வன்செயலுக் கெதிரான நடவடிக்கைகளை உடன் எடுக்கவில்லை. சத்தியாக்கிரகத்தின் நோக்கம் மறைக்கப்பட்டுத் தமிழர்கள் பாராளுமன்றத்தைக் கைப்பற்ற வருகிறார்கள் என்ற வதந்தி பரப்பப்பட்டதால் கொழும்பிலும், கல்லோயாப் பகுதியிலும், நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலும் மூண்ட கலவரத்தின் காரணமாக, இப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழர்களில் 150க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். தமிழரது சொத்துக்கள், வீடுகள் யாவும் சூறையாடப்பட்டுத் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

1956 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரம் தமிழர்களிடையேயும், தமிழரசுக் கட்சியினரிடையேயும் மன மாற்றத்தையும், உத்வேகத்தையும் ஏற்படுத்தியது. திரு.எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் தலைமையிலான குழுவினர் ஒன்றுகூடித் தீர்மானமொன்றை எடுத்தனர். தமிழ் மக்கள் தங்களைத் தாங்களே ஆளக்கூடிய, சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கப் படாதவிடத்து, சாத்வீகப் போராட்டங்களில் தொடர்ந்தும் ஈடுபடுவதென இக்குழுவினர் முடிவுசெய்தனர்.

'சிங்களம்மட்டும்' சட்டத்தினால், தமிழ் இளைஞர்களின் வேலை வாய்ப்புக்கள் பறிக்கப்பட்டன. அத்தோடு அரசு

பதவிகளில் இருந்தோரின் பதவிஉயர்வுகளும் பாதிக்கப்பட்டன. அரசாங்கத்திற்கும், தமிழ் மக்களுக்குமிடையேயான தொடர்புகளைத்தும், சிங்களத்தில் மட்டுமே நடைபெற்றன. இவ்வாறான சூழ்நிலை காரணமாகத் தமிழ்மக்கள், 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தை எதிர்த்துச் சாத்வீகப் போராட்டத்தை நடத்தினர்.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் 1957 ஆம் ஆண்டு ஜூலைமாதம் 27 ஆந் திகதி, இலங்கைப் பிரதமராகிய எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகா, தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தமிழரசுக்கட்சித் தலைவராகிய திரு.எஸ்.ஜே. வி.செல்வநாயகத்துடன் ஒப்பந்தமொன்றைச் செய்தார். இந்த ஒப்பந்தம் பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்பட்டது. இதன் பிரகாரம், தமிழர்களுக்கென ஒரு பிராந்திய சபை அமையுமெனவும், அச்சபைகளில் தமிழ்மொழி மூலமாக ஆட்சிமுறை நடைபெறுமெனவும் கூறப்பட்டது.

இந்த ஒப்பந்தத்தினைப் பெரும்பான்மையின அரசியல்வாதிகள் எதிர்த்தனர். 1957 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 4ஆந்திகதி, ஐக்கியதேசியக்கட்சித் தலைவரான திரு.ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா தலைமையில், காலிமுகத்திடலில் இருந்து கண்டிநோக்கிப் பாதயாத்திரையை மேற்கொண்டு தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். திரு. பண்டாரநாயகாவின் இல்லத்தின் முன் பௌத்தகுருமார் திரண்டு, தமிழர்க்கு உரிமைகிடைக்க வழிசெய்யும் பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்தை இரத்துச் செய்யும்படி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர்.

இவ்வாறான நிர்ப்பந்தங்களின் காரணமாக, 1958 ஆம் ஆண்டு மேமாத நடுப்பகுதியில், எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்துடன் செய்த ஒப்பந்தத்தைக் கைவிடுவதாகத் திரு. பண்டாரநாயகா அறிவித்தார். தமிழர்களுக்கெதிராகச் சிங்களஇனவாதிகள் அடைந்த இவ்வெற்றி, 1958 ஆம் ஆண்டு மேமாதம் 23 ஆந் திகதி, தமிழருக்கெதிரான இனக்கலவரமாக வெடித்தது. இலங்கையின் தென்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டு வெட்டிக் கொல்லப்பட்டதோடு உயிருடன் எரிக்கப்பட்டனர். தமிழ்ப்பெண்களும் வன்முறைக்குட்படுத்தப்பட்டனர். வழமைபோலத் தமிழர்களின் சொத்துக்களும், வீடுகளும் சூறையாடப்பட்டபின் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது.

இந்த இனக்கலவரத்தின் காரணமாக, 12,000 ஆயிரம் தமிழர்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டனர். பாதுகாப்புக்கருதி,

கப்பல்மூலமாக இலங்கையின் வடபகுதியான யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பப்பட்டனர். இக்கலவரத்தினால் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர்.

'சிங்களம்மட்டும்' சட்டத்துடன் அமையாது, தமிழரையும், தமிழையும் அழிக்கும் முயற்சியில் பண்டாரநாயகா அரசு தொடர்ந்தும் செயற்பட்டது. நாட்டிலே காணப்பட்ட பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைத் திசைதிருப்ப, இனவாதத்தைக் கட்டவிழ்த்து விடுவது, அரசியல்வாதிகள் பின்பற்றிய தந்திரமாகக் காணப்பட்டது. இந்த உத்தியைக் கடைப்பிடித்து திரு. பண்டாரநாயகா அரசு வெற்றியும் கண்டது.

இவ்வாறான தொடர்ச்சியான நடைமுறைகளால் தமிழ் மக்களும், தமிழ்த் தலைவர்களும் பலவீனப்படுத்தப்படுவார்கள் என்ற பெரும்பான்மையின அரசியல்வாதிகளின் நோக்கம் நிறைவேற்றவில்லை. மாறாகத் தமிழர்களிடையே சுதந்திரதாகமும், ஐக்கியமும் மேலோங்கியது.

இலங்கைஅரசு, இனக்கலவரம் ஏற்படுங் காலங்களில், தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பூமியான வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களுக்குத் தமிழ்மக்களை அனுப்பி வைத்தது. இதன்மூலம், தெரிந்தோ தெரியாமலோ, இலங்கையின் வடக்குக்கிழக்குப் பிரதேசங்கள் தமிழர்களின் பாதுகாப்புக்குரிய பிரதேசமென்பதோடு அவர்களின் தாயகபூமி என்பதையும் நிரூபித்து வந்துள்ளது.

1958 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இனக்கலவரத்தினால், தமிழ்மக்கள் வடக்குக்கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டமையினால், ஐக்கியஇலங்கை என்ற உணர்வின்றும் வேறுபட்டுத் தமக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கக்கூடிய பிரதேசம், தமது பாரம்பரிய பூமியே என்று உணரத் தலைப்பட்டனர். 'தமிழருக்கெனத் தாயகம் ஒன்று வேண்டும்' என்ற உணர்வை ஊட்டியவர்கள் சிங்களப் பேரினவாதிகளே.

பிரதமர் திரு.எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகாவின் செயற்பாடுகளால் மந்திரிசபைக்குள்ளும், எதிர்ப்புக்கள் தோன்றின. தமிழருக்கு உரிமைகளை வழங்க முயற்சிக்கின்ற றார் எனப் பேரினவாதிகள் குற்றஞ்சுமத்தினர். இதன் பிரதிபலிப்பாக, 1959 ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 25 ஆந் திகதி, சோமராமதேரோ என்ற சிங்களப் பொளத்த மதகுருவால், திரு.பண்டாரநாயகா சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

இச்சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து, தற்காலிகப் பிரதமராகத் திரு.தகநாயகா பிரதமர் பதவியை ஏற்றார்.

1960 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில், சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட திரு. பண்டாரநாயகாவின் மனைவியான திருமதி. ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகாவின் தலைமையிலான சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி வெற்றியீட்டியது. காலம் சென்ற தனது கணவரின் கொள்கைகளையே தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிக்கப் போவதாக வாக்குறுதியளித்தமை, தேர்தலில் இவர் பெரும்பான்மையைப் பெற உதவியது. 1960 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின் முன் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கும், தமிழரசுக் கட்சிக்குமிடையே பேச்சுவார்த்தை இடம்பெற்றது. தாம் பதவிக்கு வந்தால், தமிழர்களது நியாயமான கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படுமென வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டது. எனினும் சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியினர் பெற்ற பெரு வெற்றிகாரணமாகத் தமிழர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளைக் கவனத்திற்கொள்ளாது, ஒருதலைப்பட்சமாகச் செயற்பட்டதும் 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தை அமுல்படுத்துவதில் தீவிரம் காட்டினர். தமிழரும், தமிழ்ப் பகுதிகளும் முற்றாக நிராகரிக்கப்பட்டன.

1961 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம், பிரதமர் திருமதி. ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகாவினால் கொண்டு வரப்பட்ட 'நீதிமன்றங்களில் சிங்கள மொழிப் பிரயோகம்' என்ற சட்டத்தை எதிர்த்து, தமிழரசுக்கட்சியினர் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரிவாசலில் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை நடத்தினர். பின்னர் இப்போராட்டம் திருகோணமலை, வவுனியா, மன்னார் மட்டக்களப்பு என விரிவுபடுத்தப்பட்டது. இப்போராட்டத்தை இராணுவத்தின் உதவிகொண்டு, அடக்கியதுடன், போராட்டத்திலீடுபட்ட தமிழ்த்தலைவர்களை, அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ்ச் சிறையில் அடைத்தனர். இக்காலப்பகுதியில், வியாபார நிலையங்கள் மற்றும் பொதுவிடங்களிலே காணப்பட்ட தமிழ்ப் பெயர்களைத் தார்பூசி அழிக்கும் இயக்கமும் சிங்களப் பகுதிகளில் ஆரம்பமானது.

தொடர்ச்சியான இனஒதுக்குதலுக்குட்பட்ட தமிழ்மக்கள் தமது முழுஆதரவையும் சத்தியாக்கிரகிகளுக்குத் தெரிவித்ததோடு தாமும் ஈடுபட்டனர். இப்போராட்டத்தில் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழும் முஸ்லீம் இனத்தவர்களும் ஈடுபாடு காட்டினர். தமிழ்ப்பிரதேசங்களிலுள்ள அரசபணியகங்களின் முன் ஆண்களும், பெண்களுமாகத் தமிழ்த்தொண்டர்கள் திரண்டு, 'நீதிமன்றங்களில் சிங்களப்பிரயோகம்' என்ற

சட்டத்திற்குத் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். தமிழரசுக்கட்சியினரின் தலைமையில் நடைபெற்ற மிகப் பிரபலம்பெற்ற வெகுஜனப்போராட்டமாக இச் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் கருதப்பட்டது. வழமைபோல பெரும்பான்மையின ஆளும்வர்க்கத்தால் தமிழரசுக்கட்சித் தலைவர்களுக்கு வாக்குறுதிகள் வழங்கப்பட்டபோதிலும், அவை பின்னர் செயற்படுத்தப்படவில்லை. இவ்வாறான அரசின் தொடர்ச்சியான செயற்பாடுகளால் 'தமிழினம் தனியொரு இனம்' என்பதோடு, 'தமிழர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்களில் தம்மைத்தாமே ஆளவல்லவர்கள் தமிழர்கள்' என்பதைத் தமிழ்மக்களும், தமிழ்த்தலைவர்களும் உணரத்தலைப்பட்டனர். தமிழரசு தபாற்சேவையை ஆரம்பித்துத் தமக்கெனத் தபால் முத்திரைகளை வெளியிட்டு, வடக்குக்கிழக்கு மாகாணங்களில் செயற்படுத்தினர். வன்முறைகளின்முன் சாத்வீகப் போராட்டம் வெற்றியளிக்காது என்பதை உணர்ந்த தமிழ்த் தலைவர்கள் வேறு வழிவகைகளைக் கையாள்வதில் ஈடுபட்டனர்.

1965 ஆம் ஆண்டு, மீண்டும், பெரும்பான்மையின அரசியல்கட்சிகளுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தும் வாய்ப்பைத் தமிழரசுக்கட்சியினர் பெற்றனர். இக்காலப்பகுதியில், ஆட்சிப்பொறுப்பேற்றிருந்த ஸ்ரீலங்காசுதந்திரக்கட்சியினரின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள், மக்களுக்கு அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இவர்கள் ஆட்சியில் உணவுப்பொருட் தட்டுப்பாடு நாடெங்கும் நிலவியது. இச்சூழ்நிலையில், மக்களும் அரசியல்மாற்றத்தை நாடிநின்றனர். இவ்வேளையில் சாத்வீகப்போராட்டத்தைக் கைவிட்ட தமிழரசுக்கட்சியினர், தமிழர்களின் பிரச்சினைகளையும், அவற்றிற்கான தீர்வுகளையும் ஐக்கியதேசியக்கட்சித் தலைவர்களுக்கு விரிவாக எடுத்துரைத்தனர். வழமை போலத் தாம் பதவிக்கு வந்தால், தமிழர்களுக்கு உரிமைகள் வழங்கப்படுமெனவும், தமிழர்களது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகிடைக்குமெனவும் உறுதியளித்தனர்.

1965 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கியதேசியக்கட்சி, ஸ்ரீலங்காசுதந்திரக்கட்சி இரண்டுமே ஆட்சியமைக்கக் கூடிய பெரும்பான்மையைப் பெறவில்லை. தமிழரசுக்கட்சி, தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி இவற்றின் ஆதரவுடன்மட்டுமே ஏதாவதொரு பெரும்பான்மையினக் கட்சி ஆட்சியமைக்க முடியும் என்ற நிலைமை காணப்பட்டது. இருபக்கச் சிங்களக்கட்சிகளும், தமிழரசுக்கட்சியின் ஆதரவை நாடிநின்றதோடு, தாம் ஆட்சிக்கு வருமிடத்துத் தமிழர்களது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு வழங்கப்படும் எனவும் உறுதி அளித்தன.

திரு.எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம், தமிழக்காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் ஆகியோரின் ஆதரவுடன் ஐக்கியதேசியக்கட்சி மந்திரிசபையை அமைத்தது. தமிழரசுக் கட்சித்தலைவரான திரு. எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்திற்கு அமைச்சர்பதவி வழங்கப்பட்டபோதிலும், தமிழர் பிரச்சினை தீரும்வரை, சிங்களஅரசின் அமைச்சரவையில் சேருவதில்லை என்ற கொள்கையின்படி, தமது கட்சிஉறுப்பினரான திரு. திருச்செல்வம் என்பவரை, அமைச்சர் பதவியை ஏற்கச் செய்தார்.

திரு.திருச்செல்வம் செனட்சபை உறுப்பினராக இருந்த மையால், செனட்சபை உறுப்பினரும் அமைச்சராகலாம் என்பதற்கிணங்க, ஐக்கியதேசியக்கட்சியின் உள்ளூராட்சி அமைச்சராகத் திரு.திருச்செல்வம் பதவியேற்றார். தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவரான திரு.ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் ஐக்கிய நாடுகள்சபைக்கு, இலங்கைத் தூதுக்குழுவின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

1965ஆம் ஆண்டு, பிரதமர் பதவியேற்ற திரு.டட்லி செனநாயக்காவிற்கும், திரு.எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்திற்கு மிடையில், தமிழர்களுக்கு உரிமைகள் வழங்குவது தொடர்பாக ஓர் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இதனை டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தமெனக் குறிப்பிடுவர். இந்த ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம், பிரதேசசுயாட்சிக்குப்பதிலாக, மாவட்டசபைகள் அமைக்கப்படுவதைத் தமிழரசுக்கட்சியினர் ஏற்றனர். 1965 ஆண்டு நடைபெற்ற மேதினத்தில், இவ்வுடன்படிக்கையை எதிர்த்து சிறீலங்காசுதந்திரக்கட்சியும், சிங்களஇடதுசாரிக் கட்சிகளும் தமது எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்தன.

1966 ஆம் ஆண்டு ஜனவரிமாதம், எட்டாந்திகதியைச் சிங்களவர்களின் தேசியதுக்கதினமாகப் பிரகடனப்படுத்திய சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும், சிங்கள இடதுசாரிக்கட்சிகளும் கோஷங்களை எழுப்பியவாறு பாராளமன்றத்தை நோக்கி ஊர்வலமாகச் சென்றனர். தமிழர்களுக்கு உரிமை வழங்கப் படுவதைப் பௌத்தகுருமார் உட்படச் சிங்கள மக்களும் எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினர். இவ்வாறான பலபக்க எதிர்ப்புக்களை எதிர்கொள்ளமுடியாத நிலையில், 1968 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில், டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தத்தைக் கைவிடுவதாகத் திரு.டட்லி செனநாயகர் அறிவித்தார். பெரும் அதிகாரங்களற்ற மாவட்டசபைகளைக் கூடத் தமிழர் பெறமுடியாதவாறு, பெரும்பான்மை அரசியல் வாதிகளும், பௌத்தகுருமாரும், சிங்களமக்களும் எதிர்த்தமை

தமிழ்மக்களைச் சிந்திக்கச் செய்து, சுயாட்சியின் தேவையை மேலும் முன்னெடுக்க வித்திட்டது.

இக்காலப்பகுதியில் பௌத்தவிகாரைகள் எழுப்பப்பட்டிருந்த பிரதேசங்களையாவும் புனிதபிரதேசமாக, அன்றைய அரசினால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறே இந்துக்களின் ஆலயங்களில் முக்கியமானதும், வரலாற்றுப் பெருமை மிக்கதும், தமிழர்களின் பாரம்பரியபூமியான திருகோணமலையிலுள்ள திருக்கோணேஸ்வரஆலயம் அமைந்துள்ள பிரதேசத்தையும் புனிதபிரதேசமாக்குமாறு தமிழரசுக்கட்சித் தலைவர்கள், திரு. டட்லி செனநாயகாவிடம் கோரிக்கை விடுத்தனர். இக்கோரிக்கையும் நிராகரிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறான தொடர்ச்சியான தோல்விகளால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழரசுக்கட்சி, ஐக்கியதேசியக்கட்சியுடனான தொடர்பை நிறுத்த முடிவெடுத்தது. இதன் பயனாக ஐக்கிய தேசியக்கட்சியில் தமிழரசுக்கட்சி சார்பாக அமைச்சராகவிருந்த திரு.திருச்செல்வம் தமது அமைச்சர் பதவியைத் துறந்தார். தமிழரசுக்கட்சிப் பாராளமன்றஉறுப்பினர்கள் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியை விட்டுவிலகி, எதிர்க்கட்சியினர் அமரும் ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர்.

இவ்வாறான தொடர்ச்சியான வாக்குறுதிகளும், உடன்படிக்கைகளும், பின்னர் அவை நிராகரிக்கப்படுவதும், தமிழருக்கெதிரான போராட்டங்களும், தமிழரும், சிங்களவரும் இணைந்து வாழ்வது சாத்தியமான விடயம் அல்ல என்பதைத் தமிழ் மக்களுக்கு உணர்த்தியது. மாறி, மாறி ஆட்சிக்கு வந்த பேரினவாதக் கட்சிகளான ஐக்கிய தேசியக்கட்சியும், சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும், தமிழ் அரசியல்வாதிகளைப் பகடைக்காயைப்போல் நுகர்த்திக் கொண்டிருந்தமை, தமிழ் மக்களிடம் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தி, இழந்த இராச்சியத்தை மீள்பெறவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியது.

1970 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தல் நடைபெறுவதற்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன. இத்தேர்தலில் சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, லங்கா சமசமாஜக்கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகியன இணைந்து ஐக்கிய முன்னணி என்ற பெயரில் தேர்தலில் போட்டியிட்டன. சிங்களம் மட்டும் ஆட்சிமொழி, மற்றும் அரசமதமாகப் பௌத்தமதம் விளங்கவேண்டும் என்ற கொள்கைகளில், ஐக்கியமுன்னணி ஒருமைப்பாடுடையதாகக் காணப்பட்டது.

தமிழர்களின் அடிப்படைச்சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்ட நிலையில், தமிழர்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு எதனையும் குறிப்பிடாத ஐக்கிய முன்னணி, தாம் ஆட்சிக்கு வரின், இலங்கை மக்கள் அனைவருக்கும் ஏற்றதான, புதிய அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கப் போவதாகத் தெரிவித்தது. இலங்கையைக் குடியரசாக்கி, ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடியிலிருந்து முற்றாக விடுதலை பெறுவதற்கான அங்கீகாரமாகப் பொதுத்தேர்தலைப் பயன்படுத்தியதோடு, இலங்கையைக் குடியரசாக்குவதற்கான அங்கீகாரத்தை வழங்கும் சர்வசன வாக்கெடுப்பாகவும் தேர்தல் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

1970 ஆம் ஆண்டு மே மாதம், 27 ஆந்திகதி நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில், 49 இலட்சத்து, 49 ஆயிரத்து, 616 பேர் வாக்களித்தனர். இவ்வாக்குக்களில், இலங்கையைக் குடியரசாக்கும் பிரகடனத்தைக்கொண்ட சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடனான ஐக்கியமுன்னணிக்கு 24 இலட்சத்து, 15 ஆயிரத்து, 302 பேர்மட்டுமே வாக்களித்தனர். ஐக்கிய தேசியக்கட்சி, தமிழரசுக்கட்சி, ஏனைய எதிர்க்கட்சிகள் உட்படப் பெற்ற மொத்த வாக்குக்களின் எண்ணிக்கை, 25 இலட்சத்து, 34 ஆயிரத்து, 314 ஆகும்.

1970 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் வாக்களிக்கும் வயதெல்லை, 21 வயதிலிருந்து 18 வயதாகக் குறைக்கப் பட்டது. புதிய வாக்காளரான இளைஞர்கள் பெருந்திரளாக ஐக்கியமுன்னணிக்கு வாக்களித்தனர். பட்டம் பெற்ற யுவதிகளும், இளைஞர்களும் ஏராளமாக கிராமப்புறங்களில் காணப்பட்டனர். இவர்கள், புதிய அரசால் வேலை இல்லாத்திண்டாட்டமும், பொருளாதாரநெருக்கடியும் தீருமென எதிர்பார்த்தனர். எனினும், பலனேதும் கிடைக்காததால் விரக்தியுற்ற இவர்கள், 'செருவெரா' என அழைக்கப்பட்ட 'மக்கள் விடுதலைமுன்னணி' என்னும் புரட்சிகர இயக்கத்தில் இணைந்தனர்.

மக்கள் விடுதலை முன்னணியினரால், 1971 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் ஆயுதக் கிளர்ச்சியொன்று ஏற்பட்டது. காவல் நிலையங்கள் பலவும் இவர்கள் வசமானது. அன்னிய நாடுகளின் உதவியுடன் மக்கள் விடுதலைமுன்னணியின் கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டது. இக்கிளர்ச்சியை அடக்க இலங்கைக்கு, இந்திய விமானப்படையே உதவி புரிந்தது.

1970 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில், தொகுதிவாரியாகப் பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில் 157 இடங்களில் தேர்தல் நடைபெற்றது. இத்தொகுதிகளில் 116 இடங்களில் சிறீலங்காசுதந்திரக்கட்சியுடனான ஐக்கிய முன்னணி வெற்றிபெற்றது. தமிழரசுக்கட்சி 13 இடங்களைப் பெற்றது. பாராளுமன்ற ஆட்சியமைப்பதற்குரிய வெற்றியாக இது காணப்பட்டாலும், இலங்கை குடியரசாவதற்கான அங்கீகாரத்தை இலங்கை மக்கள் யாவரும் கொடுக்கவில்லை என்பதை வாக்குக்களின் எண்ணிக்கை புலப்படுத்தியது.

பிரித்தானிய முடியாட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்ற தினமாக, இலங்கையைக் குடியரசாக மாற்றுவதற்கான பிரகடனத்தை, 1970 ஆம் ஆண்டு யூன்மாதம் 19ஆம் திகதி கொழும்பிலுள்ள நவரங்கலாமண்டபத்தில் திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா அறிவித்தார். இப்பிரகடன அறிவிப்புக் கூட்டம் நடைபெற்றபோது அதில் தமிழ்ப்பிரதிநிதிகள் எவரும் கலந்துகொள்ளவில்லை. 1971 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 15 ஆந் திகதி, இலங்கை குடியரசாக ஆக்கப்படல் வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா முன்மொழிந்தார். இத்தீர்மானம் 1972 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22 ஆந் திகதி நிறைவேற்றப்பட்டது.

இத்தினத்திலிருந்து சோல்பரிப்பிரபுவின் அரசியல் மைப்பினின்றும் இலங்கை விடுபட்டதோடு 'CEYLON' என்ற பெயரும் ஒழிக்கப்பட்டு, 'சிறீலங்கா சோசலிசக்குடியரசு' என்ற பெயரையும் பெற்றது. இதுவரை கவர்னர் ஜெனரல் என்ற பதவி வகித்த திரு.வில்லியம் கோபல்லாவ இலங்கைக் குடியரசின் முதலாவது ஜனாதிபதியானார். ஐக்கிய முன்னணியின் ஆட்சியும், 1972 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22 ஆந் திகதி முதல், மேலும் ஐந்து வருடங்களுக்கு நீடிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறான மாற்றங்கள் காணப்பட்டபோதிலும், இலங்கைத் தமிழர்கள் பல வழிகளிலும் நசுக்கப்படவர்க ளாகவே காணப்பட்டனர். தமிழர்கள் உயர்கல்வி கற்றவர்க ளாக வைத்தியர், எஞ்சினியர், வழக்கறிஞர் போன்ற உயர் உத்தியோகங்களைப் பெற்றிருந்தனர். தமிழர்களின் சமுதாயப் பின்னணி, இவர்கள் கல்விவாய்ப்பைப் பெற உதவியது. அந்நியராட்சியில் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் கிறிஸ்தவபாதிரிமார் தமது மதத்தைப்பரப்ப, கல்விக் கூடங்களை நிறுவினர். ஆங்கிலக்கல்வி கற்ற தமிழ் இளைஞர்கள் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் சென்று

பணியாற்றினர். உயர்கல்வியும், உயர்பதவிகளும் பெற்றுச் சகலதுறைகளிலும் வல்லமை படைத்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். தமிழர்கள், கல்வியைத் தொழில்நிமித்தம் கற்க முற்பட்டதால், உயர்கல்வி கற்கும் வாய்ப்பும் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு நிறையவே கிடைத்தது. தமிழர்கள் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கியமைக்கான சமுதாயப்பின்னணியை மறந்து இனவாதத்தை முன்வைத்துத் தரப்படுத்தல், மாவட்டரீதியான தெரிவு போன்ற நடைமுறைகளைக் கையாண்டு, தகைமை பெற்ற தமிழ் மாணவர்களுக்குத் தகைமை கிடைக்காதவாறு பேரினவாத அரசு செயற்பட்டது.

தமது திறமைக்கேற்ற முடிவுகளைப் பெறாத மாணவர் சமுதாயம், போராடித் தமது உரிமைகளைப் பெறவேண்டும் என்ற உணர்வு மேலோங்கத் “தமிழ் மாணவர் பேரவை” என்ற அமைப்பு உருவாகியது. இவ்வமைப்பு விரைவில் இளைஞர் பேரவையாக விரிவடைந்தது.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் வெவ்வேறுகோணங்களிற் செயற்பட்ட திரு.ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், திரு.எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், திரு.எஸ். தொண்டமான் ஆகியோர் ஒன்றிணைந்தனர். 1972 ஆம் ஆண்டு திருகோணமலையில் நடைபெற்ற சம்மேளனத்தில் மூவரும் இணைந்த “தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி” உருவாகியது. தமிழ் மக்கள் இலங்கை அரசின் புதிய அரசியல்அமைப்பை ஏற்கவில்லை என்பதை வெளிப்படுத்தும் நோக்குடன் திரு.எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம், 1972 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 3ஆந்திகதி, தனது தேசியப் பேரவை உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்தார். மூன்று ஆண்டுகளாக இப்பதவி வெற்றிடமாகவே காணப்பட்டது.

1975 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் இப்பதவிக்கான இடைத்தேர்தல் நடைபெற்றது. இத்தேர்தலில் தமிழினத்தின் சார்பில் போட்டியிட்ட திரு. எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், “தமிழருக்குத் தனியரசு வேண்டும்” என்ற கொள்கையை முன்வைத்துப் பெரும்பான்மை வாக்குக்களால் வெற்றி பெற்றார். 1976 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வட்டுக் கோட்டை என்ற இடத்தில் தமிழர்கூட்டணி உறுப்பினர்கள் கூடித் தமிழரசுக்கான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினர்.

‘வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்’ எனப் புகழ் பெற்ற இம்மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட, மூன்று தீர்மானங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். தமிழ்ஈழநிலப்பரப்பு, தமிழ் ஈழமக்கள், தமிழ்ஈழ அரசு என்ற இம்மூன்று தீர்மானங்களும்

தமிழர்களுடைய அடிப்படை உரிமைகளைப்பேண வகை செய்யும் தீர்மானங்களாகும். ஒவ்வொரு நாட்டிற்குமுள்ள சுயநிர்ணய அடிப்படையில் தமிழீழத்தை அமைப்பதே தமிழ் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பானதெனவும், தமிழீழத்தின் நிலப்பரப்பாக இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணமும், புத்தளம் மாவட்டமும் இருக்குமெனவும், தீர்மானிக்கப்பட்டது. தமிழீழப்பகுதிகளில் வசிப்போர் மட்டுமன்றி, இலங்கையில் பரந்து வாழும் தமிழ்மக்கள், உலகெங்கும் பரந்துவாழும் ஈழத்தமிழர்கள் ஆகியோரும், தமிழீழத்தின் குடியரிமையைப் பெற அருகதையுடையவர்களெனவும் இத்தீர்மானத்திலே முடிவெடுக்கப்பட்டது. தமிழர்கூட்டணி என்ற கட்சிப் பெயரையும், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியென இம்மாநாட்டிலேயே மாற்றமும் செய்தது. இழந்துவிட்ட தமிழ் இராச்சியத்தை மீட்டபதோடு, இலங்கைத்தமிழர்களின் உரிமைகளை மீட்டெடுப்பதெனவும் இம்மாநாட்டில் உறுதி செய்தனர்.

1977 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. ஊழல்களும், உணவுப்பற்றாக் குறையும் எங்கும் காணப்பட்டது. வேலையில்லாத்திண்டாட்டம் அதிகரித்தது. இச்சூழ்நிலையில் ஐந்துவருடகால அவசரகாலச் சட்டம், நாட்டுமக்களின் உரிமைகளுக்கு வாய்ப்பூட்டுப் போடுவதாக அமைந்தது. இந்நிலையில் இலங்கையின் பிரதமராக விளங்கிய திருமதி. ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா, நாட்டு மக்களின் நம்பிக்கையை முற்றாக இழந்து காணப்பட்டார். இந்நிலைமை மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது.

இத்தருணத்தில் நாட்டுமக்கள் ஐக்கியதேசியக் கட்சிமீது நம்பிக்கைகொண்டனர். திரு. ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனா தலைமையிலான ஐக்கியதேசியக்கட்சி, கவர்ச்சிகரமான மாறுபட்ட உத்தரவாதங்களை மக்களுக்கு அளித்தது. மக்களின் அடிப்படைச் சுதந்திரம் பேணப்படல், பொருளாதார அபிவிருத்தி, கலை கலாச்சாரங்களைப் பேணல், பௌத்த மதத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதோடு ஏனைய மதங்களையும் மதித்தல் போன்ற பிரகடனங்களால் மக்கள் ஈர்க்கப்பட்டனர். இவ்வேளையில், தமிழரின் பிரச்சினைகளையும், இவர்கள் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. தமிழ்மக்களின் பிரச்சினைகளுக்குச் சரியான தீர்வு காணப்படாத காரணத்தினாலேயே அவர்கள் ‘தனிநாடு’ கோருவதாகவும் கூறித் தமிழ்மக்களுக்குப் பல பிரச்சினைகள் உண்டென்பதையும் தனது தேர்தல் பிரகடனத்தில் வெளியிட்டது.

தாம் ஆட்சிக்குவரும் பட்சத்தில் குடியேற்றம், கல்வி, தமிழ்மொழிஉரிமை, வேலை வாய்ப்பு ஆகிய நான்கு துறைகளிலுமுள்ள குறைபாடு நீக்கப்படுமெனவும், தேர்தல் பிரகடனத்தில் ஐக்கியதேசியக்கட்சி கூறியதைத் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் நம்பினர். இதேவேளையில், தமிழ்மக்கள் 'சிறுபான்மைத் தேசியஇனம்' என்பதை ஐக்கிய தேசியக்கட்சி தனது பிரகடனத்தில் குறிப்பிடாது, தமிழர்களின் பிரச்சினை தீர்க்கப்படும் என்று குறிப்பிட்டமையைக் கேள்விக்குறியுடன் தமிழ்மக்களும், தமிழ் அரசியல்வாதிகளும் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தனர். இதுபற்றிய கருத்துவேறுபாடுகள் மக்களிடையேயும், அரசியல்வாதிகளிடையேயும் காணப்பட்டது. ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனவின் கடந்தகால அணுகு முறைகளையும், பழைய அரசியல்வரலாற்றையும் அறிந்திருந்த தமிழர்களில் ஒருசாரார், 'தமிழர்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணப்படும்' என்பதில் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை.

இவ்வேளையில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் தேர்தலுக்குத் தயாரானது. 'தமிழ்மக்கள் தமது பிரதேசங்களைத் தாமே ஆட்சிபுரியவும், தமிழர்க்குத் தனியரசு' என்ற முடிவைப் பேரினவாதஅரசுக்கு அறிவிக்கவும் தாம் தேர்தலில் குதிப்பதாகவும் தமிழர் கூட்டணியினர் பிரச்சாரம் செய்தனர். இவர்கள் பிரச்சாரத்தைத் 'தமிழீழ விடுதலைக்கான, தமிழரசு மலர்வதற்கான நடவடிக்கை' எனக் கருதித் தமிழ்மக்கள் வரவேற்றனர்.

1977ஆம்ஆண்டு தமிழ்த்தலைவர்களான திரு.எஸ். ஜே.வி. செல்வநாயகம், திரு.ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், திரு.மு. திருச்செல்வம் ஆகியோர் காலமானதைத் தொடர்ந்து, தமிழர்விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவராகத் திரு.அ. அமிர்தலிங்கம் விளங்கினார். 1977 இல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில், ஐக்கியதேசியக்கட்சி 139 இடங்களைப் பெற்றது. தமிழர்கூட்டணி 18 இடங்களைப் பெற்று, இரண்டாவது பெரும்பான்மைக் கட்சியாக விளங்கியது. அரசியல் நடைமுறைப்படி தேசிய பேரவையின் எதிர்க்கட்சிப் பதவியைத் தமிழரசுக்கட்சி ஏற்றது. திரு. அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தலிங்கம் எதிர்க்கட்சித் தலைவரானார். இத்தேர்தலில், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி எட்டு இடங்களில் மட்டுமே வெற்றிபெற முடிந்தது.

இலங்கையின் தேசியப்பேரவையின் எதிர்க்கட்சியான தமிழர் கூட்டணி, தனது தேர்தல் வாக்குறுதியான 'தமிழீழத்

துக்கான அரசியலமைப்புக் குழுவாக இயங்கி, தமிழீழத் துக்கான அரசியல் யாப்பினை உருவாக்குவோம்' என்ற நிலையினின்றும் மாறுபட்டு எதிர்க்கட்சியாக மாறியதுடன், பிரதமர் திரு.ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனவினால் வழங்கப்பட்ட பிரதேசசபை அமைப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டது. இவ்வாறே ஐக்கியதேசியக்கட்சியும் தமிழர் பிரச்சினைபற்றிய தேர்தல் பிரகடனங்களைக் காற்றிலே பறக்கவிட்டது.

1978 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம், புதிய யாப்பினை இயற்றி 'ஜனநாயகச் சோசலிசக் குடியரசு' என இலங்கையைப் பிரகடனப்படுத்தி ஜனாதிபதி ஆட்சியைக் கொண்டுவந்தது. 1978ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 4ஆந் திகதி முதல் 6 வருடங்களுக்குத் திரு. ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன ஜனாதிபதி பதவி வகிக்கலாமெனவும், 24 நிர்வாக மாவட்டங்களைக் கொண்ட ஒற்றையாட்சி அரசுமுறையே இலங்கைக்குரியதெனவும், புதியயாப்புக் குறிப்பிட்டது. அரசுக்குத் தலைவரான ஜனாதிபதிக்கு, அமைச்சர்களைத் தெரிவு செய்யவும், பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கவும், அதிகாரம் உண்டெனவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

புதிய யாப்பில் பௌத்தமத ஆதரிப்பு, சிங்களமொழி நாட்டின் அரசமொழி, வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ்மொழியை நிர்வாக மொழியாக்கல் போன்றவையும் குறிப்பிடப்பட்டுக் காணப்பட்டன. 1977ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல் பிரகடனத்தின்படி, தமிழர் பிரச்சினைக்கு எந்தவித தீர்வையும் ஐக்கியதேசியக் கட்சி முன்வைக்காது செயற்பட்டமை, தமிழ் மக்களை யதார்த்தபூர்வமாகச் சிந்திக்கச் செய்தது.

அரசியல்மேதைகளைக் கொண்ட ஐக்கிய முன்னணி அரசினாலும் தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்படவில்லை. பலம் பொருந்திய முதலாளித்துவ அரசினாலும் தமிழ்பிரச்சினை தீர்க்கப்படவில்லை. மாறி, மாறி ஆட்சிக்கு வரும் இரு பேரினவாத அரசியற் கட்சிகளாலும் தமிழர்க்கு விடிவு ஏற்படப்போவதில்லை என்பதைத் தமிழ்மக்கள் அறுதியாக உணர்ந்தனர். பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையில் தமிழ்மக்கள் நம்பிக்கை இழந்தனர். ஒற்றையாட்சியின் கீழுள்ள உள்ளூராட்சிச் சபைகளுக்கும், பாராளுமன்றத்திற்கும் தமிழ் உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்தனுப்புவதால் எவ்விததீர்வும் ஏற்படாதெனக் கண்ட தமிழ்மக்கள், இளைஞர்கள் தெரிந்தெடுத்த போராட்டமே இறுதி முடிவெனத் தேர்ந்து, அதனை மனப்பூர்வமாக ஏற்றனர்.

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளும், ஆயுதமேந்தச் செய்த சூழ்நிலைகளும்

இலங்கை சுதந்திரமடைந்து 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியினின்றும் விடுதலை பெற்ற இலங்கைத்தீவில் தமிழ்மக்கள் அன்னியமாக்கப்பட்டு, பிறப்புரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுவரும் நிலை தொடர்கின்றது. சுதந்திரத்தின் பின் ஆட்சிக்கு வந்த பேரினவாத அரசுகளான ஐக்கிய தேசியக்கட்சியும், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும், தமிழ் மக்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் ஆர்வங் கொள்ளாது அம்மக்களை இன அழிப்புச் செய்யும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுவருவதைக் கடந்த கால வரலாறு தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளது.

1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் இலங்கைத் தீவிற்குரிய கொடியைத் தேர்ந்தெடுக்க முனைந்த போது பொதுச்சின்னமொன்றை ஏற்காது தமிழர், சிங்களவர், இஸ்லாமியர் எனப் பல இனங்களைக் கொண்ட இலங்கைத்தீவின் கொடியாக, சிங்கள இனத்தவர்க்குச் சார்பான வாளேந்திய சிங்கக் கொடியே இருக்கவேண்டுமெனத் தீர்மானித்து, தமிழர்களின் கருத்துக்களைப் புறக்கணித்தனர். சுதந்திரத்தின் பின் இடம்பெற்ற ஆரம்ப நடவடிக்கையாக இச் செயல் காணப்பட்டது. இலங்கையின் சகல இனத்தவர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க முறையில் இச் செயல் அமையவில்லை.

சுதந்திர இலங்கையின் முதல் பிரதமராகத் திரு டி.எஸ். சேனநாயகர் ஆட்சிக்கு வந்ததும், இலங்கையில் பல தலைமுறைகளாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இந்தியத் தமிழ் மக்களின் வாக்குரிமையைப் பறித்தார். 1949 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட, இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியரிமைச் சட்டத்தினால், 10 இலட்சம் மலையகத் தமிழர்கள் தமது வாக்குரிமையை இழந்தனர். இதன் மூலம் தமிழினத்தின் பலத்தைக் குறைத்தமை சுதந்திரத்தின் பின் தமிழருக் கெதிராக இடம் பெற்ற அடுத்த நடவடிக்கையாகும்.

சகல இனத்தவர்களுக்கும் தமது மொழி, மதம், மற்றும் கலாச்சாரம் என்பவற்றின் மேம்பாட்டுக்காகப் பாடுபட

உரிமையுண்டு. 1956 ஆம் ஆண்டு 'சிங்களத்தை ஆட்சி மொழியாக்கும் சட்டம்', அப்போதைய பிரதமரான திரு.எஸ். டபிள்யூ. ஆர்.ஈ. பண்டாரநாயகர்வினால் கொண்டு வரப்பட்டுத் தமிழ்மொழி ஒதுக்கப்பட்டது. சிங்களமொழியில் தேர்ச்சி பெறுமாறு தமிழ் அரசாங்கத்தினர் வற்புறுத்தப்பட்டனர். சிங்களமொழியில் தேர்ச்சி பெறாதோரை அரசபணியிலிருந்து நீக்கித் தமிழர்களின் வேலைவாய்ப்புக்களுக்குத் தடை போடப்பட்டது. சிங்களமொழி அரசகரும மொழியாகியபோது அம்மொழியைக் கற்கத் தமிழர்கள் வற்புறுத்தப்பட்டனர். ஆனால், தமிழ்மொழியைச் சிங்களவர் கற்க எதுவித நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை.

'தரப்படுத்தல்' என்ற நடைமுறையின் மூலம், தமிழ் மாணவர்கள் உயர்கல்வி பெறாதவாறு தடைபோட்டுத் தமிழர்களின் வளர்ச்சியைப் பேரினவாத அரசு தடுத்தது.

தமிழர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்களைச் சுவீகரித்து, அப்பிரதேசங்களில் சிங்கள இனத்தவர்களைக் குடியேற்றி, சிங்களக் குடியேற்றங்களைக் காலத்திற்குக்காலம் திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்திய பேரினவாதஅரசு வெற்றியும் கண்டது.

தமிழர்க்கு உரிமை வழங்கவேண்டும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, 1957 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப்பிரதமர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவிற்கும், தமிழ்த்தலைவர் எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகத்திற்கும் இடையே கைச்சாத்திடப்பட்ட உடன்படிக்கையைப் பௌத்தபிக்குகளும், சிங்கள இனவாதிகளும் எதிர்த்தமையால், 1958 ஆம் ஆண்டு பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் கைவிடப்பட்டது. இதனாலேற்பட்ட இனக்கலவரத்தில் தமிழர்களின் சொத்துக்கள் சூறையாடப்பட்டு, தமிழர்களின் வீடுகள், வியாபார நிலையங்கள் எரிக்கப்பட்டு, 12ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டனர்.

1961 ஆம் ஆண்டு தமிழ் எழுத்துக்களைத் தார்பூசி அழிக்கும் இயக்கத்தினை ஆரம்பித்த சிங்கள இனவாதிகள், பொதுவிடங்களில் எழுதப்பட்டிருந்த தமிழ் எழுத்துக்களைத் தார்பூசி அழித்தனர்.

தமிழர்களுக்கு உரிமை வழங்குவது தொடர்பாக 1965 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப்பிரதமராயிருந்த திரு. ட்லி செனநாயகர்விரும், தமிழ்த்தலைவர் திரு.எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத் திற்குமிடையே ட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானது.

தமிழர்களுக்கு உரிமை வழங்கக்கூடாதெனப் பௌத்தமத குருமாரும், சிங்கள இனவாதிகளும் எதிர்த்ததைத் தொடர்ந்து, டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தமும் கைவிடப்பட்டது.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்தபின் 1956, 1958, 1961, 1977, 1981, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் தமிழர்க்கெதிரான இனக்கலவரங்கள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட காலங்களில், இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழும் தமிழர்களை அகதி முகாம்களில் வைத்து, இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களுக்குக் கப்பலேற்றி அனுப்பி வைப்பதைச் சிங்கள பேரினவாத அரசுகள் கடைப்பிடித்து வந்தன. இச்செயல் தமிழர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசம் வடக்கு, கிழக்கு என்பதையும், இப்பிரதேசங்களில் தமிழ் மக்கள் பாதுகாப்புடன் வாழமுடியும் என்பதையும் உணர்த்தியது. எனினும் தமிழர்களது கோரிக்கைகளை இன்றுவரை நிறைவேற்றச் சிங்கள பேரினவாத அரசுகள் முயலவில்லை.

இலங்கை அரசியலில் சட்டரீதியாக எப்பங்கும் வகிக்காத, பௌத்த குருமாரின் அனுமதியின்றிப் பேரினவாத அரசுகளால், எத்தீர்வையும் தமிழர்களுக்கு வழங்கமுடியாதென்ற அரசியல் சித்தாந்தத்திற்கு முரண்பட்ட சூழ்நிலையும், இவர்கள் செல்வாக்கும் தமிழர்களின் தொடர்ச்சியான இன்னல்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. இவ்வாறான முரண்பாடுகளோடு, சுதந்திரத்தின் பின் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதுகாப்பின்மை, தமிழர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மறுப்பு, மாறிமாறி ஆட்சிக்கு வந்த பேரினவாத அரசுகளால் தமிழர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளும் நிராகரிப்பும், சிங்களக்குடியேற்றங்களால் தமிழர்களின் பாரம்பரிய பூமி பறிபோனமை, சாத்வீகப் போராட்டங்களை இராணுவ உதவி கொண்டு அடக்கியமை போன்ற கடந்த கால அனுபவங்களின் தொடர்ச்சியான பாதிப்புக்களால், தமிழ் இளைஞர்கள் யதார்த்தமாகச் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டனர்.

1972 ஆம் ஆண்டு இலங்கை குடியரசாக்கப்பட்டு, 'சிறீலங்கா சனநாயகச் சோசலிசக் குடியரசு' எனப் பெயர் மாற்றம் செய்ததோடு, தமிழ்பிரதேசங்களின் இறைமையையும் எடுத்துக்கொண்டது. இச்செயல், தமிழ்இளைஞர்களிடையே தாம் இழந்த தமது பாரம்பரிய பூமியை மீட்கவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தையும், தமிழ் மக்கள் தமது சொந்த மண்ணில் உரிமையோடு வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வையும் ஏற்படுத்தியது.

1972 ஆம் ஆண்டு தமிழ் இளைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து 'புதிய தமிழ்ப்புலிகள்' என்ற விடுதலை அமைப்பை நிறுவினர். இவ்வமைப்பிற்குத் திரு.வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் என்ற இளைஞர் தலைமையேற்றார். 1972 இன் பின் நவகாலனித்துவம் என்ற நிலை மாறி, அந்நிய அரசொன்று தம் மண்மீது சட்டவிரோத ஆட்சியை ஆரம்பிப்பதற்கு எதிராகத் தமிழர்கள், தமது சுயநிர்ணய உரிமையை 1975 ஆம் ஆண்டு பிரகடனப்படுத்தினர். 1976 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 5ஆந் திகதி, தமிழீழ தேசத்தை மீளவும் அமைக்க உறுதி பூண்டு, 'தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள்' எனப் பெயர் மாற்றம் செய்தனர்.

1977 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தல்முலம் குடியொப்ப அங்கீகாரமும் பெற்று, முற்றிலும் சட்டபூர்வமான முறையில், தமிழீழத்தை மீளவும் அமைக்க முற்பட்டனர். 1977 ஆம் ஆண்டு குடியொப்ப அங்கீகாரம் கோரியபொழுது, அத்தேர்தலில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகள், தம்மைத் தமிழீழதேசியசபையாக மாற்றி, தமிழீழ அரசுக்கான அரசியலமைப்பை யாத்து, அதன்முலம் தமிழீழ அரசை மீளவும் செயற்பட வைப்பர் எனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதனைச் சனநாயகரீதியிலோ, அன்றி நேரடிப் போராட்டங்களினாலோ அடையமுடியாவிட்டால், ஆயுதப் போராட்டத்தினால் வென்றெடுப்பர் எனவும் தமிழ்மக்களுக்கும், சிங்கள மக்களுக்கும், உலகுக்கும் தமழீழ விடுதலைப்புலிகள் தெரிவித்தனர்.

1977 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலின் பின், இலங்கையரசு தமிழர்களின் சட்டபூர்வ குடியொப்ப முடிவை ஏற்க மறுத்தது. 1978 இல் பயங்கரவாதச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தித் தமிழ் மக்களை அழித்தது. 1983 ஆம் ஆண்டு கொழும்பிலும் அதன் சுற்றுப்பிரதேசங்களிலும் வாழும் தமிழர்களின் சொத்துக்களைச் சூறையாடி, வீடுகளையும், கடைகளையும் எரித்துத் தமிழர்களின் பொருளாதாரத்தைச் சிதைத்தது. 1983 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தினால் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டும், அங்கவனமாக்கப்பட்டும் அகதிகளாக்கப்பட்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து இலட்சக்கணக்கான மக்கள் தமது பிறந்தமண்ணை விட்டு அயல்நாடுகளிலும், வெளிநாடுகளிலும், அகதிகளாகத் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

இந்நிலைமை காரணமாக, இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணுமாறு இலங்கைஅரசை உலக நாடுகள்

நிர்ப்பந்தித்தன. இதன் விளைவாக, அன்றைய ஜனாதிபதி யாகவிருந்த காலஞ்சென்ற ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா சர்வகட்சி மாநாட்டைக் கூட்டினார். இம்மகாநாட்டில் பங்கு கொண்ட தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி, பிராந்திய சபைகளை அமைக்கும்படி ஆலோசனை கூறியது. அதன் முதலமைச்சருக்கு, நிர்வாக அதிகாரத்தை வழங்கவேண்டுமெனவும் எடுத்துக் கூறியது. இக் கோரிக்கைகளை பௌத்த மகாசங்கத்தினர் எதிர்த்தனர். நாட்டைப்பிரிக்கும் திட்டமெனக் குற்றஞ் சாட்டினர். 1977 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 21 ஆந் திகதி சுதந்திர தமிழ்முததைப் பெறத் தமிழ் மக்கள் வழங்கிய ஆணையை ஏற்று, தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் செயற்பட்டு வருகின்றது. ஆரம்பத்தில் கெரில்லா இயக்கமாக விளங்கிய தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம், பின்னர் ஆயுதப்போராட்டத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டது. தமிழர் பிரச்சினையில் சர்வதேசரீதியில் ஈடுபாடு கொள்ள வைப்பதிலும் இவ்வியக்கம் வெற்றிகண்டது.

“விடுதலைப்புலிகள் போன்ற ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கெரில்லா இயக்கம் உலகில் வேறெங்கும் இல்லை. இதனால் தான் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைத் தீர்விற்கு அரசியல் அணுகுமுறை அவசியமானதென உணரப்படுகின்றது” இவ்வாறு கொழும்புப்பல்கலைக்கழக சிங்களப் பேராசிரியரான ஜயந்த செனிவிரதன் என்பவர் கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்திற்குச் சர்வதேச ரீதியில் ஆதரவும், வரவேற்பும் கிடைத்துள்ளது. சர்வதேச அழுத்தம் காரணமாக, இலங்கைத்தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண வேண்டுமென்ற நிலை, 1995ஆம்ஆண்டு இலங்கைஅரசிற்கு ஏற்பட்டது. இலங்கைஅரசு, விடுதலைப்புலிகளுடன் பேச்சு வார்த்தையில் கலந்துகொண்டது. எனினும், தமிழர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான உரிய திட்டமெதனையும் முன்வைக்காததால், இப் பேச்சுவார்த்தை தோல்வி கண்டது.

தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளிலிருந்து விடுதலை பெறும் திட்டமெதனையும் முன்வைக்கவோ, செயற்படுத்தவோ முன்வராத சூழ்நிலையில், இவ்வாறான பேச்சுவார்த்தைகளாலும், உடன்படிக்கைகளாலும் விடிவு ஏற்படப்போவதில்லை என்பதை உணர்ந்த தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள், மக்கள் இயக்கமாகப் பரிணமித்துத் தாயக மீட்புக்காகவும், இழந்த உரிமைகளை மீள்பெறவும் உறுதியோடு போராடிவருகின்றனர்.

-----00000-----

PTOLEMY'S TAPROBANE

